

အခန်း - ၁

သစ်တောဝန်ထောက်လူထွက်ပန်းချီဆရာ

ကျွန်ုပ်သည် အိန္ဒိယပြည်ရှိ “ဒါရဒွန်” တက္ကသိုလ်မှ သစ်တောသိပ္ပံဘွဲ့ကိုရရှိပြီးသည့်နောက် မြန်မာပြည်သို့ပြန်လာ ပြီးလျှင် သစ်တောဌာန၏ သစ်တောဝန်ထောက်အဖြစ်နှင့် သုံးနှစ်ခန့် အမှုထမ်းလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်၏အထက် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော “ဗရနီးဒစ်” ဆိုသည့် မျက်နှာဖြူ၊ သစ်တောအရေးပိုင်နှင့် မသင့်မမြတ်ဖြစ်သောကြောင့် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်အလုပ်မှ နုတ်ထွက်ခဲ့ရာတွင် မိန်းမ တောင်းရာ၌ လွန်စွာအသုံးဝင်သည့် သစ်တောဝန်ထောက်ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်မရှိရုံမှလွဲ၍ စားဝတ်နေရေး၌ ထိခိုက်လောက်အောင် ကျဆင်းသွားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏မိဘနှစ်ပါး အမွေပေးထားခဲ့သော လယ်များနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများကို ထိုခွဲရောင်းချပြီးလျှင် ရရှိသည့် ငွေများအား “ချာတာဘဏ်” ၌ အပ်နှံကာ ဘဏ်တိုးကိုသာ လစဉ်မှန်မှန် ထုတ်ယူသုံးစွဲခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ် သည် အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးနှင့် လောင်းကစားကင်းသော လူပျိုလူလွတ်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ဘဏ်မှရရှိသည့် အတိုးငွေသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဖူလုံစွာစားသောက်နိုင်ရုံမျှမက စီးပွားရေးကျပ်တည်းနေသော ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများကိုပင် ပံ့ပိုးထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် အပိုကုန်ကျသောငွေမှာ မြန်မာပြည် အနှံ့အပြားသို့ ခရီးလှည့်လည်ပြီးလျှင် တိုင်းရင်းသားပေါင်းစုံ တို့၏ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့ကို ဖော်ပြသည့် ပန်းချီကားများကို ရေးဆွဲ စုဆောင်းနေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးဟု ခေါ်ဆိုနိုင်လောက်သည့်အရည်အချင်းကို မရရှိသေးသော်လည်း ငယ်စဉ်ကပင် ကျောင်း နေရင်း ကျောင်းစာတစ်ဖက်နှင့် ဝါသနာအလျောက် လေ့ကျင့်ခဲ့သော အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီ ကားကို မြင်ကြသူအပေါင်းထဲမှ “မဆိုးပါဘူး” ဆိုသော ချီးကျူး သံကို မကြာခဏကြားခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်ုပ် အလုပ်မှထွက်ပြီး တစ်နှစ်အတွင်း၌ပင် မြန်မာ ပြည်ရှိ နေရာအတော်တော်များများသို့ ခရီးလှည့်လည်ခဲ့ကာ ပန်းချီကားပေါင်းတစ်ရာကျော်ကို ရေးဆွဲစုဆောင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ ယခုအခါ ကမ္ဘာအနှံ့ အပြားလှည့်၍ တိုင်းပြည်ကြီးများရှိ ပြတိုက်များသို့ ပန်းချီကားများနှင့်

ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာကောင်း များကိုရွာင်းချ၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသော “ရမ်းမိုး” ဆိုသည့် ပြင်သစ်လူမျိုးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်၏ပန်းချီကားအချို့ကို ဈေးကြီးပေးကာ ဝယ်ယူနေပြီဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်ဝါသနာပါသော ခရီးလှည့်လည်၍ ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းအလုပ်အား အကြောင့်အကျကင်းမဲ့စွာဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်နိုင်လေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်း၊ တောင်နီဟု ခေါ်သည့်အရပ်၌ ငါးရက်လျှင်တစ်ကြိမ်ကျဖြစ်သော ငါးရက် ဈေးကလေးအတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဈေးရှုခင်းအား ပန်းချီရေး ဆွဲလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည့် မှာ နှစ်ရက်ခန့်မျှသာရှိသေးသောကြောင့် ဒေသခံရှမ်းအမျိုးသားများအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မျက်နှာစိမ်းလျက် ရှိလေသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့်လည်း ကျွန်ုပ်တည်းခိုနေသည့်နေအိမ်မှ အိမ်ရှင်ဖြစ်သူ “အိုက်ပန်” ဆိုသော ရှမ်းအမျိုးသားမှလွဲ၍ ကျန်လူ များအား ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိသေးချေ။ သို့ရာတွင် အိမ်ရှင်ကောင်းပုံသော ရှမ်းအမျိုးသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာမူ ထိုဒေသကလေး၌ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့လေ သည်။

အချိန်အားဖြင့် နံနက်ကိုးနာရီခန့်ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ဈေးကလေးမှာ လူစည်ကားလျက်ပင်ရှိသေးသည်။ ငါးရက် တစ်ဈေးဖြစ်သောကြောင့် အနီးအနားရွာများမှ ဈေးဝယ်သူ ရောင်းသူများပါ လာရောက်ကြသည်ဖြစ်ရာ အလွန်သေးငယ်သော တောင်နီရွာ၏ ဈေးကလေးမှာ တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေပေတော့သည်။

ရှမ်းအမျိုးသားများသည် များသောအားဖြင့် သူတစ် ဝါးကိစ္စများ၌ စိတ်ဝင်စားမှုနည်းပါးသူ (မစပ်စုတတ်သူ) များ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်ပန်းချီရေးဆွဲနေသည့်ကို စပြီး ဝိုင်းအုံ၍ ကြည့်ရှုခြင်း မပြုကြချေ။ ပန်းချီဝါသနာဓာတ်ခံရှိ ဟန်တူသော လူလေးငါးယောက်မျှသာလျှင် ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲနေသော ပန်းချီကားအား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ပန်းချီကား၌ အာရုံသွင်းကာ စိတ်ပါလက်ပါ ရေးဆွဲနိုင်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အောက်ဒိုး Out Door ခေါ်ပြင်ပရှုခင်း ပန်းချီကားများအား မကြာခဏရေးဆွဲခဲ့ဖူးသည့်ဖြစ်ရာ နှစ် နာရီခန့်မျှကြာသည့် အချိန်ပိုင်းကလေးအတွင်း၌ပင် ကျွန်ုပ် ပန်းချီကားသည် အပြီးသတ်၍ အချောကိုင်ရန် အနေအထား သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ နာခေါင်းအတွင်းသို့ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ရေမွှေးနံ့တစ်ခု ဝင်ရောက်လာသောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ အံ့အားသင့်၍သွားမိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ်၏နောက်တွင်ရပ်ပြီး ပန်ချီကားအား ကြည့်ရှုနေကြသူ များသည် ယောက်ျားများသာဖြစ်သည်ကို

ကျွန်ုပ်သိထားသည် ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့သော ရေမွှေးနံ့မျိုးကို ရှုရှိုက်မိစရာအကြောင်း
မရှိချေ။ အကယ်၍ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက စိတ်ဝင်စား၍
လာရောက်ကြည့်ရှုနေပါကလည်း ထိုအရပ်ဒေသ၌ ရေမွှေးသုံးသည့်
အလေ့အထမျိုးရှိကြမည်မဟုတ်ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီကား၌ ဆက်လက်၍
အာရုံသွင်းကာ ရေးဆွဲပါသော်လည်း စိတ်ဝင်စား ခြင်းမရှိတော့ပြီဖြစ်ရာ
နောက်ဆုံး၌ နောက်ဘက်သို့ လှည့်၍ ကြည့်မိလေတော့၏။

သိုးမွှေးဆွယ်တာအဖြူရောင်နှင့် ရှမ်းထဘီတို့ကို ဝတ် ဆင်ထားသော
လွန်စွာလှပသည့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်၏ပန်းချီကားအား
ငေးမောကာကြည့်ရှုနေလေသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊
ဆယ့်ကိုးနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်မျှသာရှိသေးဟု ကျွန်ုပ် မှန်းဆမိလေ၏။ မြန်မာ
မိန်းကလေးဖြစ်သော်လည်း ဝါဝင်းနုထွေးသော အသားအရေနှင့် ရှမ်းထဘီတို့ကို
ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရှမ်း
ပြည်နယ်၏ပတ်ဝန်းကျင်ဓာတ်ခံကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရုတ်
တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် ရှမ်းပျိုဖြူကလေးဟု ထင်မှတ်စရာ
အကြောင်းရှိလေသည်။

မိန်းကလေးသည် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရုံလောက်
ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ပန်းချီကား ကိုသာ ဆက်လက်၍ စိတ်ဝင်စားစွာ
ငေးမောကြည့်နေမိပြန်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း မိန်းကလေး၏ ရူပါရုံအား
စက္ခုအာရုံ ဝင်စားနေသော်လည်း မသင့်တော်သည့်ဖြစ်သောကြောင့် သူမ ကို
ကျောခိုင်းလိုက်ပြီးလျှင် ပန်းချီကားအား ဆက်၍ ရေးရပြန် လေ၏။
ခဏမျှကြာသောအခါ သင်းပျံ့သောရေမွှေးနံ့သည် ကျွန်ုပ်၏နှာခေါင်းဝမှ
ပျောက်လွင့်၍ သွားလေသောကြောင့် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
စောစောကမိန်းကလေး ကို မတွေ့လိုက်ရတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်၏အနားမှ
ချွတ်နင်းထွက်စွာ ချသွားလေပြီဖြစ်၏။ ထိုခဏ၌
အဘယ်သို့သောအကြောင်းကြောင့်မသိ၊ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် ဟာ၍
ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့ သည်။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်ထပ် နာရီဝက်ခန့်ကြာအောင် ပန်းချီကားအား
ခြယ်မှုန်းပြီးသည့်နောက် လိုအပ်သော အလင်း
အရောင်နှင့်အရောင်အထားအသိုက်ကို တည်းခိုသည့်အိမ် ရောက်မှ
ပြန်၍ရေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးလျှင် ပန်းချီ ကားချပ်၊ ဒေါက်တိုင်၊
စုတ်တံများနှင့် ဆေးဘူးအားသိမ်းဆည်း ကာ ဈေးအတွင်းမှထွက်၍လာလေ၏။

အခါတိုင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီရွေးဆွဲပြီးပြန်လာစဉ် လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်
ရွေးဆွဲခဲ့သော ပန်းချီကားကိုသာ စိတ်အာရုံစွဲထင်ကာ
မြင်ယောင်လျက်ရှိတတ်လေသည်။ ယခုမူ ငါးရက်တစ်ဈေးနေ့
ရှိခင်းပန်းချီကားကလေးအား မျက်လုံးထဲ တွင်မမြင်ရတော့ဘဲ
ထိုပန်းချီကားကလေးကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်၍သွားသော အမျိုးသမီးလေး၏

လှပချောမွေ့သည့် မျက်နှာလေးကိုသာ မြင်လျက်ရှိလေတော့သည်။

သူကလေးက ဒီဒေသကို ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ သူကလေး တစ်ယောက်ထဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူမိဘတွေနဲ့လား၊ သူကလေးက ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ၊ ဒီရွာမှာ ကြာဦးမှာလား၊ ဘယ်သူ့အိမ်မှာတည်းနေသလဲ၊ အလည်သက်သက်ပဲလား၊ ဒါမှ မဟုတ်... စသည့် မေးခွန်းများသည် ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းထဲတွင် ပြည့်ကျပ်၍လာလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အလှနက်မိမယ်ကလေး ဒေဝစရာ၏ ညိုယူဖမ်းစားခြင်းကို ခံလိုက်ရသော ကျွန်ုပ်သည် တည်းခိုရာ “အိုက်ပန်” ၏အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလေတော့၏။

အိမ်ရှေ့ကပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေသော “အိုက်ပန်” သည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လိုက်သည် နှင့်...

“ဆရာလေး... ဒီနေ့အဖို့ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြေပါတယ် ကိုအိုက်ပန်။ နောက်ထပ် နည်းနည်းပါးပါး လုပ်လိုက်ရင်တော့ ပန်းချီကား တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီပေါ့”

“ကျုပ်ကတော့ စိတ်ပူနေလိုက်ရတာဗျာ။ ဆရာလေးက ဈေးလယ်တည့်တည့်မှာ ပန်းချီရေးနေ တယ်ဆိုတော့ ရွာခံကာလသားတွေကများ၊ နောက်လားပြောင်လားလုပ်ပြီး အနှောင့်အယှက် ပေးမလားလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိသေးတယ်”

“ဘာတစ်ခုမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ။ အားလုံး ယဉ်ကျေး ကြပါတယ်။ လူသိပ်များများတောင် ဝိုင်းအုံပြီး မကြည့်ကြဘူး။ မြို့ကြီးတွေမှာထက်တောင် အလိုက်သိကြပါသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ကျုပ်ကသာ ပူဇော်လို့ တွေးပူနေမိတာပါ။ အမှန်တော့ ကျုပ်တို့ရွာကလူ တွေဟာ စည်းကမ်းရှိကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ဧည့်သည်အပေါ်မှာ အလိုက်သိတဲ့ နေရာမှာတော့ တခြားရွာတွေနဲ့ ပြိုင်ဝံ့ပါတယ်”

“လှပါသည်” ဆိုမှ “ရေမချိုးရသေးလို့ပါ” ဆိုသည့် စကားအတိုင်း အိုက်ပန်သည်

ကျွန်ုပ်အား သူ၏ရွာအကြောင်း ကို ခြိကာချဲ့၍ ကြားလေတော့၏။

“ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ရွာလောက် ရှုခင်းသာယာတဲ့ ရွာမျိုးကို ဒီရှမ်းပြည်နယ်မှာ မရှိသေးဘူး ဆရာ လေး။ ဆရာလေးတို့လို ပန်းချီဆရာတွေဆိုရင်တော့ ပန်းချီကားတွေ အများကြီးရမှာပဲ”

“ဒါနဲ့ ဒီရွာကို ကျွန်တော်အပြင် မြန်မာပြည်က လာတဲ့ တခြားဧည့်သည်တွေများ ရောက်နေ သေးလား ကိုအိုက်ပန်”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် အိုက်ပန်သည် မျက်မှောင် ကုတ်ကာ ခေတ္တမျှစဉ်းစားပြီးနောက်...

“ဟင်္ဩအင်း...။ ကျုပ်တော့ မတွေ့သေးပါဘူး။ မြန်မာပြည်က ဧည့်သည်တွေရောက်နေတယ်လို့ လည်း မကြားမိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ ရွာကလူတွေ ဟာ မစပိစုတ်တတ်ပေမယ့် ရွာကကျဉ်းလေတော့ ဘယ်အိမ်မှာ ဘယ်ဧည့်သည်မျိုး ရောက်နေ တယ်ဆိုတာကိုတော့ သိကြပါတယ်ဆရာလေး”

“ကျွန်တော် မနက်က ဈေးထဲမှာပန်းချီရေးဆွဲနေတုန်း ဈေးလာဝယ်တဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ ဝတ်စားထားပုံကတော့ မြို့ပုံပဲ”

“အသက်က ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ ဆရာလေး”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်၊ ဆယ့်ကိုးနှစ်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင် တယ်။ ရုပ်ရည်ကလည်း တော်တော်လေးကိုချော တယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကတော့ ခပ်သွယ်သွယ်ပဲ”

ထိုအခါ အိုက်ပန်သည် အားပါးတရ ရယ်မောပြီးလျှင်...

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဆရာလေးတော့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးကို တွေ့ လာပြီနဲ့တူတယ်”

“မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလား၊ ဘာလားတော့ မသိ ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် တော်တော်ကို ချောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ကျုပ်တော့ဗျာ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာဒီလောက်လှတဲ့မိန်းကလေးမျိုးကို လာတွေ့လိုက် မယ်လို့

မထင်မိခဲ့ဘူး။ ဒါနဲ့သူက မင်းမျိုးမို့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးလို ခေါ်ကြတာလား”

“မင်းမျိုးတွေ့မဟုတ်ပါဘူးဆရာလေး။ ဒါပေမယ့် တစ်ရွာလုံးက အဲဒီမိန်းကလေးကို မြိုင်ဟေဝန် မင်းသမီးလေးခေါ်ကြတယ်။ သူ့ရဲ့ နာမည်အရင်းကိုတွေ့ တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှမသိကြသေးဘူး။ ကျုပ်လည်း မြန်မာပြည်ကို ခဏခဏရောက်လေတော့ မြန်မာအမျိုးသမီးချောချောကလေးတွေကို မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ရွာက မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးလို ချောတဲ့ မြန်မာ အမျိုးသမီးမျိုးကိုတွေ့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးရဲ့ ချောပုံ လှပုံကိုတွေ့ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တွေ့လာရတယ်ဆိုတော့ ယုံပါတယ်။ ကျွန်တော်သိချင်တာက ဒီရွာမှာနေတာလား။

ဒါမှမဟုတ် ခဏလာတဲ့ဧည့်သည်လား ဆိုတာ ကိုသာ သိချင်တာပါ”

“ဟား.. ဟား.. ဆရာလေးတွေ့ မြိုင်ဟေဝန် မင်းသမီးလေးကို စဲလန်းနေပြီနဲ့တယ်။ ဖြစ်ရ မယ့်ဆရာလေး။ ဒီလို ဖြစ်ရလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးရဲ့ အလှ ဟာ...”

“တော်စမ်းပါဗျာ။ သူ့အလှကို ဒီလောက်တောင် ခြိုကာချဲ့မနေပါနဲ့ ကိုအိုက်ပန်၊ ကျွန်တော်မေးတာ ကိုသာ ဖြေစမ်းပါ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. တို့ဆရာလေးလည်းလောလိုက်တာ။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ မြိုင်ဟေဝန် မင်းသမီးလေးနဲ့ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ် စိတ်ဝင်စားစရာတွေကို ကြားရဦးမှာပါ ဆရာလေးရဲ့”

ဟု ဆိုကာ အိုက်ပန်သည် ရေနွေးတစ်ကျိုက် သောက် လိုက်ပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ ပြောပြနိုင်လေ၏။

“မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးက ဒီရွာမှာနေတာပါ။ တခြားကလာလည်တဲ့ ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားကပြောင်းလာတာပါ။ ပြောင်းလာတာ တော့ကြာပြီ။ နှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိသွားပြီ ထင်တယ်”

“ဒါနဲ့ထောင် ခင်ဗျားတို့က သူ့နာမည် မသိကြဘူးလားဗျာ။ သူ့ကို တစ်ရွာလုံးက အပေါင်း အသင်းမလုပ်ကြလို့လား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာလေးရာ။ သူက တစ်ရွာ လုံးကို အပေါင်း အသင်းမလုပ်တာပါ။

“ဒါဖြင့် ဒီအမျိုးသမီးလေးဟာ တော်တော်မာန ကြီးတာပေါ့ဗျ။ သူက ဒီရွာမှာလည်း လာနေသေးတယ်။ ဒီရွာကလူတွေကိုလည်း အပေါင်း အသင်းမလုပ်ဘူးဆိုတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“အင်း... ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး ဆရာလေးရဲ့”

ဟု ဆိုကာ အိုက်ပန်သည် ရေနှေးတစ်ကျိုက်သောက်ပြီးလျှင် ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှို့လျက်နေပြန်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေး၏အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အိုက်ပန်၏စကားကိုသာ နားထောင်ရန် စိတ် စောလျက်ရှိလေတော့၏။

“ဒီလိုမဟုတ်လို့ ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာလဲ ကိုအိုက်ပန်။ ခင်ဗျားစကားကို ဆက်စမ်းပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ဖြင့် မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးရဲ့ အကြောင်းကို နားထောင်ရတာ စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ပါဗျာ”

“မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးဟာ ဆရာလေး ပြော သလို မာနကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ရွာလုံးက လည်း သူ့ကို မာနကြီးတယ်လို့ မထင်ကြပါဘူး။ အင်မတန် ချစ်ခင်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီး လေးပါ။ ရွာသူရွာသားတွေကလည်း သူ့ကို ချစ် ကြပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားပြောတော့ ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘူးဆို။ သူ့နာမည်ကိုတောင် မသိကြဘူးလို့ ခင်ဗျားပဲ ပြောတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးဟာ တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးဘူး။ ဒါကလည်း အခြေအနေကြောင့်ပါ။ သူလေးက ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ ခင်ခင်မင်မင် နေချင်ပုံရတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပါလား။ အမြဲတမ်းချိုနေတာပဲ။ လူတိုင်းကိုလည်း ပြုံးခွင့်ပြီး ကြည့်တတ်တယ်။ ဈေးထဲကို လာရင်လည်း ရိုးရိုးကပ်ကပ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ရွာထဲကတော့ လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့မရှိဘူး။ ဈေးနေ့မှပဲ ဈေးထဲကို လာတတ်တယ်။ ဈေးလာရင်လည်း ခဏပဲ”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ အခြေအနေကြောင့်ဆိုတာက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ကိုအိုက်ပန်၊
မြိုင်ဟေဝန် မင်းသမီးလေးဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေကြောင့် ရွာသူရွာသားတွေနဲ့
စကားပြောခွင့်မရတာလဲဗျ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဆရာလေးကို ကျုပ် က ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့။
မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီး လေးဟာ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်လို့”

“ပြောမှာသာပြောစမ်းပါဗျာ။ ခင်ဗျားကလည်း နားထောင်ချင်ပါတယ်ဆိုကာမှ
နီဒါနားက ရှည်လိုက်တာဗျာ”

“မရှည်နဲ့ ဆရာလေးရေ။ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးရဲ့ အကြောင်းကိုပြောရင်
သိပ်စိတ်ဝင်စား စရာပဲ။ ဒါတောင် ကျုပ်တို့ကအကုန်သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး။
ဆရာလေးလည်း ဒီရွာမှာ ကြာ ဦးမှာပဲ။ ဒီတော့မှ အပြည့်အစုံ စုံစမ်းပေတော့။
ကျုပ်တို့ကတော့ သိသလောက်ပဲ ပြောရဦးမယ်။ သိသလောက်ပြောတာတောင်
တော်တော်လေး ကို စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်”

ဟု ဆိုကာ အိုက်ပန်သည် သူ၏ဆေးလိပ်ကို မီးညှိပြီး ဖွာရှိုက်ပြန်လေ၏။

“ရွာသူရွာသားတွေနဲ့ စကားပြောခွင့်မရတာ ကတော့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးကို
စောင့် ကြပ်နေတဲ့ ဘီလူးကြီးကြောင့်ပေါ့။ ကိုယ်ရံတော် ကြီးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ
ကိုယ်ရံတော်ဘီလူးကြီးဟာ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေး ဈေးနေ့ကိုလာတွင်း
ပါလာတတ်တယ်။ မင်းသမီးလေးကို တခြားလူတွေ စကားပြောမှာစိုးလို့ထင်တယ်။
ရွာက မိန်းကလေးတွေကလည်း အမျိုးသမီးချင်းမို့ သိကျွမ်း ချင်ကြပေမယ့် အဲဒီ
ကိုယ်ရံတော်ဘီလူးကြီးကိုကြောက်တာနဲ့ မိတ်မဖွဲ့ရဲကြရှာဘူး”

“ဘယ်နှယ်ဗျာ။ ဘီလူးကြီးရယ်လို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့ မလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရေ။ တစ်ရွာလုံးက သူ့ကို ဘီလူးကြီးလို့ပဲခေါ်ကြတယ်။
လူတွေလူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်နဲ့ တူနေတဲ့ လူကြီးပေါ့
ဆရာလေးရယ်။ သူ့မျက်နှာကြီးကလည်း ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ
မပြောပါနဲ့တော့။ အမြဲတမ်း သူနဲ့မုန့်နေတာပဲ။ တော်ရုံ ယောက်ျား လေး
ငါးယောက်ကိုတော့ သူက လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့သတ်ရင်တောင် သူပဲ နိုင် လိမ့်မယ်
ထင်တယ်ဗျို့”

“ ဒါလောက်တောင်ပဲလားဗျာ”

“ဒီထက်တောင် ပိုဦးမယ်။ ဒါနဲ့ မနေ့တုန်းက ဈေးထဲမှာ
မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးနဲ့အတူ သူ့ကို မမြင်ခွဲဖူးလား ဆရာလေး”

“ဟင့်အင်း မမြင်ခဲ့ဘူး”

“အဲဒီ လူတို့လူကြီးဟာ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီး လေးနားက ခွာတာမဟုတ်ဘူး
ဆရာလေးရဲ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူဈေးဝယ်နေတုန်းမှာ
မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးက ဆရာလေး ဧေးနေ တဲ့ ပန်းချီကားကို
လာကြည့်နေတာနဲ့တူတယ်”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လှည့်ကြည့် လိုက်တော့
သူမရှိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးရဲ့ မိဘတွေကရော”

“မိဘအစုံအလင်တော့ မရှိဘူးလို့ ထင်ရတာပဲ။ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးရဲ့
အဖေကိုပဲ တွေ့ဖူး တယ်။ အမေကိုတော့ မတွေ့ပါဘူး။ အဘိုးကြီး ကလည်း
အမြင်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီရွာကို ပြောင်းလာထဲက ခုချိန်ထိ ကျုပ်တောင်
တစ်ခါပဲမြင်ဖူး သေးတယ်”

“ရွာထဲက ဘယ်နားမှာ နေကြတာလဲ”

“ရွာထဲမှာမဟုတ်ဘူး ဆရာလေးရေ။ ရွာပြင်မှာ နေတာ။
ရွာနောက်ဘက်ထွက်လိုက်ရင် ဆရာ လေးတွေပါလိမ့်မယ်။ ရဲတိုက်ကြီးလိုလို၊
ခိတပဲကြီးလိုလို အဆောက်အဦးကြီးဟာ မြိုင်ဟေဝန် မင်းသမီးလေးရဲ့
အိမ်ကြီးပေါ့။ အိမ်ကြီးတစ်ခု လုံးမှာ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးရယ်၊ ဘီလူးကြီး
ရယ်၊ ပြီးတော့ မင်းသမီးလေးရဲ့ အဖေ အဘိုးကြီးရယ်
သုံးယောက်တည်းနေကြတယ်။ နောက်ပြီး အမဲလိုက်ခွေးကြီးတွေကို
မွေးထားတယ်။ ကျန်တော့အထင်တော့ ခြောက်ကောင်လောက်တောင်
ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာပဲ။ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့
ဒီရွာကိုလာပြီးလူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ ဇာတ်မြုပ်နေရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး ဆရာလေး။ ကျုပ်တင်မကဘူး တစ်ရွာလုံးက
ဘယ်သူမှမသိ ကြဘူး”

“နောက်ပြီး ခင်ဗျားတို့က အဲဒီအမျိုးသမီးလေးကို ဘာဖြစ်လို့
မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးလို့ ခေါ်ကြတာလဲ”

“ဪ ခါက ဒီလိုပါ။ သူတို့ ခြံဝမှာ မြိုင်ဟေဝန် လို့ရေးထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကလေး
ချိတ်ထား တယ်။ ဒီတော့ မိန်းကလေးရဲ့ နာမည်ရင်းကိုမသိတာနဲ့
မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးလို့ပဲ ခေါ်ရတာပေါ့ ဆရာလေးရာ။ ဆရာလေးလည်း
မြိုင်ဟေဝန်မင်းသားလေး ဖြစ်ချင်နေပြီထင်တယ်”

“မြိုင်ဟေဝန်မင်းသားလေးမဖြစ်ဘဲ ခွေးစာဖြစ် နေပါဦးမယ်ဗျာ။ မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်လည်း စကားကိုဖြတ်ပြီးလျှင် ရေချိုး ရန်အတွက်
ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှထကာ အိမ်နောက်ဖေးသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ကိုအိုကပ်န့်လည်း
ကျွန်ုပ်၏စကားကို လွန်စွာသဘောကျသွားသောကြောင့် တဟားဟားနှင့်
ရယ်မောလျက် ကျန်ခဲ့လေ၏။

အခန်း - ၂

မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးနှင့်ကျွန်ုပ်

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ် သည် အိုက်ပန်တည်ခင်းဧည့်ခံသည် ခေါ်ပုတ်နှင့် သားရေ ခေါက်ကြော်တို့ကို ရေခဲခွေးကြမ်းဖြင့်မြည်းကာ စားသောက်ခဲ့ပြီး လျှင် ပန်းချီသေတ္တာကိုဆွဲလျက် ရွာနောက်ဘက်သို့ ထွက်၍ လာလေ၏။

ရွာ၏အပြင်ဘက်သို့ရောက်လျှင် အတန်ငယ်လျှောက်မိလိုက်သောအခါ ရွာသစ်ခင်းသို့ရောက်လေ၏။ ရွာ သစ်ခင်းမှသည် အနောက်ဘက်စွန်းစွန်းသို့ ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့် ဆက် ၍ လျှောက်ခဲ့ပြန်လေရာ “မြိုင်ဟေဝန်” အိမ်ကြီးအား တွေ့မြင် ရလေတော့၏။

“မြိုင်ဟေဝန်” အိမ်ကြီးအား တွေ့လိုက်သောအခါ အိုက်ပန်ပြောသကဲ့သို့ပင် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလှပေသည်။ ထိုအိမ်ကြီးမှာ လွန်စွာမူပိုင် ကြီးမားသော နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီးလျှင် တောင်ကုန်းမို့မို့ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထား သောကြောင့် ရဲတိုက်ကြီးနှင့် တူလှပေသည်။ ရေနံခွေးများကို အထပ်ထပ်သုတ်၍ထားသောကြောင့်လည်း အိမ်ကြီးမှာ မည်းမှောင်၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိမ်ကြီးကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်မိပြန်လေရာ ထူးခြားချက်နှစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

ပထမအချက်မှာ ခြံစည်းရိုးကြီးပွင့် ဖြစ်လေသည်။ ထို ခြံစည်းရိုးကြီးမှာ ထူထဲခိုင်ခန့်သော အုတ်တံတိုင်းကြီးဖြစ်ပြီး လျှင် လွန်စွာမူလည်း မြင့်မားလေ၏။ အိမ်ကြီး၏အောက်ထပ် တစ်ခုလုံးကိုပင် မမြင်နိုင်အောင် ဖုံးကွယ်၍နေပေသည်။ ထို အုတ်တံတိုင်းပေါ်၌လည်း သံဆူးကြီးခေါလပ်ကြီးများကို နေရာ လပ်မကျန်အောင် တင်၍ထားလေသည်။ ထို့အပြင် ခြံစည်းရိုး တံခါးပေါက်မှာလည်း လွန်စွာမူ ကျဉ်းမြောင်းလှပေရာ အကျဉ်း ထောင်၏ ဘူးဝကဲ့သို့ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာပြည်အနှံ့ခရီးသွားနေသူဖြစ်ရာ ကြီးမားထည်ဝါသောအိမ်ပေါင်း မြောက် မြားစွာကို မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသော်လည်း ထိုမြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီး၏ ခြံစည်းရိုးလောက် မြင့်မားသည့် ခြံစည်းရိုးမျိုးကိုမူ မတွေ့ခဲ့ဘူး သေးပေ။

ဒုတိယအချက်မှာ ပြတင်းပေါက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးမှာ လွန်စွာကြီးမားသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးဖြစ်သော်လည်း အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး၌ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုတည်းသာရှိသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။ ပြတင်း ပေါက်မှာလည်း အိမ်ကြီး၏ထူထည်နှင့် မမျှအောင်ပင် သေး ငယ်၍နေပေ၏။ မြင့်မားသော အုတ်တံတိုင်းကြီးကြောင့်အောက်ထပ်၌

ပြတင်းပေါက်မည်မျှရှိသည်ကို မသိရပေ။ အားလုံးကို ခြံ၍ကြည့်လိုက်ပါ။
ထိုမြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးမှာ ရတိုက်ကြီးနှင့်တူနေသည့်အပြင်
လျှံဝှက်ဆန်းကြယ်သော ပြဿနာများကန်းအောင်းနေလိမ့်မည်ဟု
ခန့်မှန်းမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးနှင့် လွန်စွာမဝေး လှသော
ထင်းရှူးပင်ကြီးအောက်မှနေ၍ ပန်းချီရေးဆွဲရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။
ထို့ကြောင့် ပန်းချီသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီး လျင် ပန်းချီရေးဆွဲရန်အတွက်
ပြင်ဆင်ရလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီးအား နောက်ဘက်ရှိ
တောတန်းလေးဖြင့်နောက်ခံယူပြီးရေးဆွဲခဲ့ရာ တစ်နာရီခန့်မျှ ကြာသောအချိန်၌
ကျွန်ုပ်၏နောက်ဘက်မှ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသောအသံကြောင့် အနည်းငယ်
ထိတ်လန့်သွားမိလေသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူလဲ”

အသံလာရာ ကျွန်ုပ်၏နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သောအခါ
လွန်စွာမှအရပ်ဆုံးလွန်းလှပြီး လွန်စွာမှလည်း ထူးကြိုင်းလွန်းလှသော
မျက်စိတစ်ဖက်လပ်နှင့် လူကြီးတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အားစောင့်
ဝါးတော့မည့်ပုံမျိုးဖြင့် ကြည့်၍နေ လေ၏။ ထိုလူကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
အိုက်ပန်ပြောဖူးသော စကားကို အမှတ်ရကာ ထိုလူကြီးကား
မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးကိုစောင့်ကြပ်နေသည့် လူဘီလူးကြီးပင်ဖြစ်ရမည်ဟု
တွေးဆမိ လေတော့၏။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရပါမူ ကျွန်ုပ်သည် လူဘီလူးကြီး အား မြင်လိုက်ရုံနှင့်
ကြောက်လန့်သွားသော်လည်း မရဲသော်လည်း ပြေးခဲစေ ဆိုသည့်စကားအတိုင်း
သူ့အား လုံးဝငရဲမစိုက်သည့် ပုံမျိုးဖြင့် ပန်းချီကိုသာဆက်၍ ရေးနေလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ လူဘီလူးကြီးသည် ပို၍ဒေါသထွက်လာသည် ဖြစ်သောကြောင့်...

“ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူလဲလို့ ငါမေးတာကို ဖြေစမ်း”

ကျွန်ုပ်ကလည်း မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ပန်းချီကားကို သာဆက်၍ရေးဆွဲနေပြန်ရာ
လူဘီလူးကြီးမှာ ပို၍ ပို၍ ဒေါသ ထွက်လာလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းအား သူ၏လက်ကြီးဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ
ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံး ကို ဆွဲခါလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟေ့ကောင် ငါမေးနေတာကို မကြားဘူးလား။ မင်း ဘယ်သူလဲ။ ဒီနားကို ဘာလာလုပ်တာလဲ မှန်မှန်ဖြေခမ်း”

ကျွန်ုပ်၏လက်မောင်းအား ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ၏ လက်ကြီးကို ပြန်၍ပုတ်ချလိုက်ပြီးလျှင်...

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေရာ...

“အောင်မယ် မင်းကများ ငါ့ကို ပြန်မေးနေရသေး တယ်လို့ ကွာ။ ငါ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် မင်းသိဖို့မလိုဘူး။ ငါမေးနေတာကို ကောင်းကောင်းဖြေမလား မဖြေဘူးလား။ နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးရရင် တော့ သေဖို့သာပြင်”

ကျွန်ုပ်လည်း စကားဆုံးသည့်နှင့် သူ၏ခါးအောက် ပိုင်းအား ခြေဖျားဖြင့် ရုတ်တရက်ခတ်လိုက်လေ၏။ လူတိုင်း ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ကွက်အား မမျှော်လင့်ဘဲခံလိုက်ရလေရာ အသံဆိုးကြီးဖြင့် “တံအင့်အင့်” ညည်းညူပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက် ဖြင့်ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ သူ၏ ကိုယ်လုံးကြီးသည် ရှေ့ဘက်သို့ ကိုင်း ကျလာလေသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ ငိုက်၍ ကျလာသော သူ၏မျက်နှာကြီးအား ဒူးဖြင့် ပင့်၍တိုက်လိုက်လေရာ လူတိုင်းကြီးသည် မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်တွင် အဆန့်သားလဲလျောင်းသွားရတော့၏။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဘက်ဆီမှ...

“ဒီမှာရှင့် ပန်းချီဆရာ သူရဲကောင်းကြီးရဲ့”

ဟုခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း နောက် ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ “မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေး” သည် မိန်းမကိုင် ပစ္စတုလေးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ရင်ဝဆီသို့ ချိန်တွယ် ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ရှင့်လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်ထားလိုက်ပါ”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ လက်မြှောက်ရမှာလဲ”

“ကျွန်မပြောနေတာကို ရှင်နားမလည်ဘူးလား။ လက်မြှောက်မလား၊ မမြှောက်ဘူးလား။ ပါးစပ်နဲ့ပြောမရင်တော့ ကျည်ဆန်နဲ့ပြောရလိမ့်မယ်”

“ဒါကတော့ မင်းသဘောအတိုင်းပဲ။ ငါကတော့ လက်မမြှောက်နိုင်ဘူး”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်မို့ လူမသတ်ရဲဘူးလို့တော့ မထင်လိုက်နဲ့နော်။ ရှင့်ရင်ဘတ်ကြီး ပွင့်သွားမယ်”

“နေစမ်းပါဦးမိန်းကလေးရာ၊ မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက်တောင် ရန် လိုနေကြတာလဲ”

“ရှင်မေးနေတာတွေကို ကျွန်မ ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး။ ကျွန်မမေးတာကိုသာ ရှင်ဖြေပါ။ ရှင်က ဒီနားမှာ ဘာဖြစ်လို့ ပန်းချီလာဆွဲနေရတာလဲ”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဒီနားမှာ ပန်းချီလာ ဆွဲတာနဲ့ မင်းတို့က ဒီလောက်တောင် ဘာဖြစ်လို့ ရန်မူနေချင်ကြတာလဲ။ ဒီနေရာဟာ မင်းတို့ ပိုင်နက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ လူတိုင်းလာနိုင်တဲ့ နေရာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကျွန်မတို့ပိုင်နက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနားကို ဘယ်သူမှမလာကြဘူး။ ပြီးတော့ ရှင့် ဟာ ပန်းချီဆွဲနေရင်း ကျွန်မတို့ အိမ်ဘက်ကုခဏခဏလှမ်းကြည့်နေတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကို ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်နေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး မသင်္ကာတာနဲ့ ဦးတောက်စကြီးကို မေးခိုင်းလိုက်တာ။ ဦးတောက်စကြီးကိုလည်း ရှင်က စပြီး ထိုးခဲ့ တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည့် ကျွန်ုပ်၏ရင်ဝဆီသို့ ပစ္စတိဖြင့် ချိန်ရှယ် ထားသော
မြိုင်ဟေဝနီမင်းသမီးလေး၏ နာတပေတည့်တည့်ရှိ
မျက်လုံးနှစ်လုံးကြားနေရာအား ခူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဒီနေရာဟာ လူတိုင်းလာနိုင်တဲ့နေရာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီနေရာကို ငါ့ရောက်လာမိခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့မှာအပြစ်မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့ဘာသာငါ ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ ပန်းချီရေးနေတာကို မင်းတို့က စပြီး ရန်ရှာခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မင်းတို့မှာ အပြစ်ရှိတယ်။ ဒီအပြစ်အတွက် ငါ့ကိုတောင်းပန်ပါ”

“ဪ... ရှင်က တောင်းပန်ရမှာလား။ ကျွန်မတို့က တောင်းပန်ရမှာလား။
စကားကိုလည်း ကြည့်ပြောပါဦး ပန်းချီဆရာကြီးရဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏စကားအား စိတ်မဝင်စားသည့် ဟန်ဖြင့် ကတ်ကြေးတံဆိပ်
စီးကရက်တစ်လပ်ကို ထုတ်ကာ မီးညှိုး ဖွာရှိုက်၍နေလေ၏။

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မတို့ မြိုင်ဟေဝန်အိမ်ကြီး ကို ပန်းချီဆွဲရတာလဲ”

“သေချာကြည့်ပါဦး မိန်းကလေး။ ငါက မင်းတို့ အိမ်ကြီးကို ပန်းချီဆွဲနေတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဟိုး ဘက်က တောတန်းလေးကို ဆွဲနေတာ။ မင်းတို့ အိမ်ကရှေ့က
ကနီလနီခဲနေတာနဲ့ မထည့်ချင်ဘဲ ထည့်ပြီး ရေးနေရတာ”

မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေးသည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားသော
ပန်းချီကားကိုလည်းကောင်း သေချာစွာ အကဲခတ်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ရှင့်ဟာ ဒီနေရာကိုလာပြီး တကယ်ပဲ ပန်းချီရေး နေတာလား”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ အညောင်းခံပြီး ပန်းချီရေးချင်ဟန်ဆောင်နေရမှာလဲ”

“ရှင့်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းက ဘာလဲ။ ဒီရွာကို ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ”

“တယ်လည်းအမေးအမြန်းထူပါလား မိန်းကလေး။ မင်းက ပုလိပ်ဘက်ကလား။
ဒါမှမဟုတ် မင်း အဖေက ပုလိပ်အရာရှိလား”

“ဒါရှင့်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မမေးနေတာကိုသာ ရှင်ဖြေပါ။ ရှင့်ကို ကျွန်မတို့
မသိတာဘူး”

“ငါကလည်း မင်းတို့ကို မသိတာဘူး”

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဖက်ဆီမှ ခွေးဟောင်သံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ရပ်နေ သည့်နေရာသို့ မာန်ဖီလျက်ရှိသော
အမဲလိုက်ခွေးကြီးတစ်ကောင်ကိုဆွဲပြီး ခတ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာသည့်
အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အရပ်မြင့်မြင့်လူကြီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက် ရလေ၏။

ထိုလူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏အနီးသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား ခူးစိုက်၍ ကြည့်ပြီးလျှင် မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီးလေး ဘက်သို့ လှည့်၍...

“သမီး ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဖေဖေ.. သမီးတော့ သူ့ကိုသိပ်မသင်္ကာဘူး။ သမီး အိမ်ပေါ်ကနေပြီး သူ့ကိုကြည့်နေခဲ့တယ်။ သူက အိမ်ဘက်ကို ခဏခဏ လှမ်းကြည့်တာနဲ့ ဦးတောက်စကြီးကိုလွတ်ပြီး မေးခိုင်းလိုက်တာ။ အဲဒါ သူကစပြီး ဦးတောက်စကြီးကို ထိုးလိုက်တာပဲ”

လူကြီးသည် သူ၏သမီးဖြစ်သူ မြိုင်ဟေဝန်မင်းသမီး လေး၏စကားကို သေချာစွာနားထောင်ပြီးလျှင် မဟာပထဝီ မြေကြီးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသော လူဘီလူးကြီးအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုစဉ် လူဘီလူးကြီးမှာလည်း ညည်းညူ လှူလှူနွဲ့နွဲ့ သတ်ရလာလေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အားမြင်လိုက် သည်နှင့် ရန်မူရန် တစ်စုံတစ်ရာ ပြေး၍လာလေ၏။

“ဟေ့ကောင်.. တောက်စ၊ ဒါက ဘာဖြစ်တာ လဲ။ ငါတို့ရောက်နေတယ်”

ဟူသော လူကြီး၏ အောင်မြင်ခန့်ညားသည့်အသံ ကြောင့် လူဘီလူးကြီး၏ ခြေလှမ်းများသည် တုန်ခန် ရပ်၍သွား လေတော့၏။ သို့ရာတွင် လူဘီလူးကြီး၏ အမူအရာမှာ မာနဖို နေသော ခွေးတစ်ကောင်အား ကြီးချယ်ထားသည်နှင့် လွန်စွာ တူလှပေ၏။ ကျွန်ုပ်အား ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်ကာ တရှုံးရှုံး တရှဲရှဲ ဖြစ်၍နေလေ၏။

“မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ”

လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာအား ခူးစိုက်စွာကြည့်၍ အထက်ပါအတိုင်းမေးလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“ကျုပ်နာမည် သက်နှင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“မောင်ရင်က ဒီရွာကို ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ရောက်လာခဲ့တာလဲ။ အလည်သက်သက်ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် အလည်သက်သက်ပဲ။ ကျုပ်ကပန်းချီဆရာဆိုတော့ မြန်မာပြည်အနှံ့ကို ခရီး လှည့်ပြီး ပန်းချီဆွဲလေ့ရှိတယ်”

လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏စကားအား ယုံကြည်ပုံမပေါ်ချေ။

“မောင့်ရင့်ကို ဦး တစ်ခုပြောထားမယ်။ ဧည့်သည်ဟာ ဧည့်သည်လိုပဲနေပါ။ ပန်းချီကောင်းကောင်း ဆွဲနေချင်ရင်တော့ ကိုယ့်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ စုံစမ်းတာတို့၊ စပ်စုတာတို့ မလုပ်ပါနဲ့”

လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းမဲ့ ခြိမ်းခြောက်၍ နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မညှိသမျှ ပြန်မပြောလိုသည်နှင့် ဆေးတင်သော ပဲလက် Pellette ပြားနှင့် စုတ်တိုက် ကောက်ကိုင် လိုက်ပြီးလျှင် ပန်းချီကိုသာ ဆက်၍ရေးဆွဲရန် ဟန်ပြင်လိုက် လေ၏။

“ကဲ.. သမီး သွားကြရအောင်”

ဟု ဆိုကာ လူကြီးနှင့်သူ၏သမီး မြိုင်ဟောဝန်မင်းသမီး လေးသည်လည်းကောင်း၊ လူဘီလူးကြီးနှင့် မာနဖီနေသော အမဲလိုက်ခွေးကြီးသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်အပါးမှ ထွက်ခွာ၍ သွားလေတော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာလှပသော မြိုင်ဟောဝန် မင်းသမီးလေးအားလည်းကောင်း၊ လွန်စွာလျှို့ဝှက်တတ်သော မြိုင်ဟောဝန်မင်းသမီးလေး၏ ဖခင်အားလည်းကောင်း၊ လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော လူဘီလူးကြီးအားလည်း ကောင်း၊ မတွေ့ရတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်လည်း “မြိုင်ဟောဝန်အိမ်ကြီး” နှင့် မနီးမဝေးနေရာများ၌ နေ့စဉ်သွားရောက်ကာ ပန်းချီဆွဲလေ့ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်များ၌ မြိုင်ဟောဝန်အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မှာ လူရပ်လူယောင်မျှပင် မတွေ့ရပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ခွေးဟောင်သံများကိုသာ ကြားရသည်မှအပ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပေ။

နောက်တစ်ပတ် ရှုရက်တစ်ဈေးနေ့သို့ ရောက်သော အခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပြီးခဲ့သော ဈေးနေ့ကအတိုင်း ဈေးရှုခင်းအား ပန်းချီရေးဆွဲလျက်နေပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီကား၌ စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်နောက်ဘက်မှ ရပ်၍ကြည့်နေသူများအား ဂရုမထားမိချေ။ တအောင့်မျှ ကြာသောအခါ၌ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်သော ရေမွှေးနံ့သည် ကျွန်ုပ်၏ နှာသီးဝသို့ ဝင်ရောက်လာရာ “မြိုင်ဟောဝန်မင်းသမီး” ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ၌ ထင်မိသည်နှင့် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် မြိုင်ဟောဝန်မင်း သမီးလေးအား တွေ့ရလေတော့၏။ “မြိုင်ဟောဝန်မင်းသမီး”

လေးသာမက သူ၏ဖခင်ဖြစ်သူ လူကြီးနှင့် လူတီလူးကြီးကိုပါ တွေ့ရလေ၏။

လူကြီး၏မျက်နှာမှာမူ ကျွန်ုပ်နှင့် စတင်တွေ့ရှိခဲ့စဉ် ကလောက်
မာကျောခက်ထန်ခြင်းမရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲထားနေသော ပန်းချီကားအား
ကျွန်ုပ်နှစ်သက်နေပုံရလေ၏။ ကျွန်ုပ်အားလည်း ပန်းချီဆရာတစ်ဦးဟု
လက်ခံသွားဟန်တူ၏။ လူတီလူးကြီးသာလျှင် ကျွန်ုပ်အား အခွဲမကျေ
ဖြစ်ချွန်နေလေ ၏။ သူ၏ လွန်စွာအကျည်းတန်သော မျက်နှာကြီးမှာ သုန်မှုန်
လျက်ရှိလေ၏။

“မောင်သက်နှင့်၊ မောင်ရင့်ကို ဦး စကားနည်းနည်းလောက်ပြောချင်တယ်ကွာ။
မောင်ရင် ပန်းချီ ဆွဲနေတာကိုများ အနှောင့်အယှက်ပေးနေသလို
ဖြစ်နေမလားမသိဘူး”

“ဪ ရပါတယ်၊ ပြောပါ”

“ဒီလိုပါ မောင်သက်နှင့်၊ ဟိုတစ်ခါဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စအတွက် ဦးတို့က
တောင်းပန်မလို့ပါကွယ်”

“မလိုပါဘူး ဦးလေး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့
ထွေထွေထူးထူး မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်။ ဦးတို့က လွန်သွား တာကိုး။ အဲဒီနေ့က
ဖြစ်ကြတာကလည်း ဦးတို့ ဘက်က အစိုးရမလွန်သွားလို့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့
ဒီရွာကို ဧည့်သည်အရောက်အပေါက် နည်းတယ်။ မြန်မာလူမျိုးဧည့်သည်ဆိုရင်
ပိုပြီးတောင်နည်းသေးတယ်ဆိုတော့ ဦးတို့က မသကာ ဖြစ်မိတာပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး
မောင်သက်နှင့်ကိုမသကာဖြစ်မိတာကတော့ ဦးတို့ရဲ့ အိမ်ကြီးနား မှာ
ပန်းချီလာဆွဲနေလို့ပေါ့ကွယ်။ နောက်တော့ မှ မောင်သက်နှင့်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို
စောင့်ကြည့်ပြီး မောင်သက်နှင့်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊
ပြီးတော့ ဒီရွာကို တကယ်ပဲ ပန်းချီဆွဲဖို့ ရောက်လာတယ် ဆိုတာရယ်ကို သိရ
တော့တယ်။ ဒါကြောင့် ဦးတို့က မောင်ရင့်ကိုတောင်းပန်ရတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုသက်နှင့်။ “မိုး” လည်း အဲဒီနေ့ က သိပ်ရိုင်းသွားခဲ့တယ်။
အဲဒီအတွက်

“မိုး” ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု မြင်ဟောဝန် မင်းသမီးကလေးကပါ ဝင်၍ တောင်းပန်လိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်က ပို၍ ကျေနပ်ခွင့်လွှတ်ရ မည်ဖြစ်လေ၏။ သူ၏စကားကို နားထောင်ရုံခြင်းဖြင့် သူ၏ နာမည်မှာ “မိုး” ဖြစ်ရမည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ်ပါက မိုးဆိုသည့် စကားလုံးပါရမည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် မှန်းဆလိုက်မိလေတော့၏။

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ကျေနပ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှု လွဲသွားကြလို့ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပင် ကျေရာကျေကြောင်း ပြောဆိုလိုက် ရလေ၏။

“ဒါနဲ့ ဦးလေးကို ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“မေးနိုင်ပါတယ်။ မောင်သက်နှင်းမေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဦးလေးတို့က ဒီလောက်တောင် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြတာလဲ။ အဲဒီအချက်ကို ကျွန်တော်သိပ်မရှင်းလှဘူး”

“ဪ.. ဒါက ဒီလိုပါ မောင်သက်နှင်း”

ဟု အစချီကာ လူကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား အောက်ပါ အတိုင်း ရှင်းပြလေတော့၏။

အခန်း - ၃

ထူးဆန်းသော ဘိုးသူတော်ကြီး

“ဦးလေးရဲ့ နာမည်က မြဘူး လို့ခေါ်ပါတယ်။ အစကတော့ အရာရှိကြီးတစ်ဦးပေါ့ကွာ။ ခုတော့ ပင်စင်ယူထားတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိသွားပါပြီ။ ပင်စင်မယူခင် နှစ်နှစ်လောက်ကပဲ ဦးလေးရဲ့ ဇနီး၊ ဟောဒီ ဦးသမီး မမိုးဆွေရဲ့ အမေ မယုဇာ ဟာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ တိုတိုပြောရရင်တော့ ကွာ ဦးလေးဟာ ပင်စင်ယူပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ခုဆောင်းထားတဲ့ ငွေကလေးရယ်၊ ပြီးတော့ မိဘ များထားသွားတဲ့ အမေအနှစ် လက်ငုတ်လက်ရင်းပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ဆိုတော့ တော်တော်လေးချောင်ချောင်လည်လည် နေထိုင်နိုင်ခဲ့တယ်။ သမီးလေးကလည်း ကောလိပ်မှာ တော်ဒါနေ တယ်။ ဒီတော့ ဦးလေးနဲ့အတူ ဦးလေးရဲ့ အစ်မ ကြီးတစ်ယောက်လာနေတယ်။ သူကပဲ ချက် ပြုတ်ကျွေးရတာပေါ့ကွာ။ ခုတော့ သူ မရှိရှာတော့ပါဘူး”

ဦးမြဘူးကြီးမှာ စကားပြောရင်း ဝမ်းနည်း၍လာလေ ဧါ။ လှပသော မမိုးဆွေ၏မျက်နှာလေးမှာလည်း ညှိုးငယ် ခွမ်းလျ၍လာလေဧါ။

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကပေါ့ ဓားပြတွေ သတ်လို့ သေရှာပါပြီ။ အဲဒီတုန်းက ဦးလေးတောင် ကံကောင်းလို့ မသေတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် မသေရုံတမယ်ပါပဲကွယ်။ ခံလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့။ ပစ္စည်းလည်း ဆုံးရှုံးတဲ့အပြင် လူအသက်ပါ ရန်ရှာခံရလေတော့ ဦးလေးလည်းတော်တော်လေးကို ကြောက်သွားမိတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကစပြီး ဦးလေးဟာ အမြဲ ထိတ်လန့်နေရ တာပေါ့ကွာ။ လူတိုင်းကိုလည်း မယုံသကာဖြစ် နေတော့တာပါပဲ။ ဒါနဲ့ သမီးလေးကလည်း ဘွဲ့ ရပြီး ပြန်လာလေတော့ အဲဒီ ဓားပြရန်ကို ပိုပြီးကြောက်နေရတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မြန်မာပြည် မှာမနေတော့ဘဲ ဒီကိုပြောင်းလာရတာပါ။ ဒီမှာ ကျွဲတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘယ်သူနဲ့မှအရော တဝင်မလုပ်ဘဲနေလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဒီနယ်ဘက်မှာ ဓားပြရန်၊ သူခိုးရန်ဆိုတာကို လည်း ကြားချင်လို့တောင် မကြားရဘူး။ ရိုးရိုး သားသား တောင်ယာလုပ်ကိုင်စားသောက်နေ ကြတာကိုးကွယ်”

ဟု ဆိုကာ ဦးမြဘူးသည် ကျွန်ုပ်အား စိတ်ရှည်စွာဖြင့် ရှင်းပြနေလေတော့ဧါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏စကား အား လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိပေ။ မြိုင်ဟေဝန်အမကြီး၏ အနေအထားကို ကြည့်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးမြဘူး၊ မမိုးဆွေနှင့် လူတလွှားကြီးတို့၏ အပြုအမူနှင့် အနေအထိုင်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူတို့တွင် လျှို့ဝှက်ထားသော အကြောင်းအရာ တစ်ခု

ရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် မှန်းဆမိလေ၏။

ဦးမြဘူးနှင့် သမီးဖြစ်သူ မမိုးဆွေတို့မှာ ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲသော
ပန်းချီကားများအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် မေးမြန်းကြပြီးလျှင်
ကျွန်ုပ်အား နှုတ်ဆက်ကာ ဈေးအတွင်းမှ ထွက်ခွာ၍သွားကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သတိထားမိသည်မှာ ဦးမြဘူးသည် ကျွန်ုပ်အား သူ၏ မြိုင်ဟောဝန်အိမ်ကြီးသို့
အလည်အပတ်လာရန် မဖိတ်ခေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ
ကျွန်ုပ်သည် ပဟေဠိဆန်သော မြိုင်ဟောဝန် အိမ်ကြီးအားလည်းကောင်း၊
ထိုအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်ကြသည့် ဦးမြဘူး၊ မမိုးဆွေနှင့် လူတိုလူကြီးတို့၏
အတွင်းရေးများအား လည်းကောင်း တွေးဆကာ စဉ်းစားရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။

ဤသို့နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ မြိုင်ဟောဝန်မင်းသမီးလေးနှင့် တစထက်တစ
ရင်းနှီး၍လာလေ၏။ သို့ရာတွင် သေချာစွာစကားလက်ဆံ
ပြောဆိုခြင်းမရှိသေးပေ။ ငါးရက်တစ်ချေးနေ့ များ၌သာ ကျွန်ုပ်
ပန်းချီရေးဆွဲနေသည်ကို ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုအခါများ၌
လူတိုလူကြီးသော်လည်းကောင်း၊ ဦးမြဘူးသော်လည်းကောင်း
ပါလာတတ်သည်ဖြစ် ရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မြိုင်ဟောဝန်မင်းသမီးလေးအား စကား
ပြောဆိုဖို့ အခွင့်အရေးကို မရရှိခဲ့ပေ။ ဦးမြဘူးနှင့် လူတိုလူကြီးတို့မှာလည်း
ကျွန်ုပ်အား အနည်းငယ်ယုံကြည်မှု ရှိလာ လေပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်
မြိုင်ဟောဝန်မင်းသမီးလေးအား ရှင်းနှီးရန် အခွင့်အရေးမှာ
လက်တစ်ကမ်းအလို၌သာ ရှိနေပြီ ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဈေးနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ပန်းချီဆွဲနေခဲ့ ရာ
တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ကျွန်ုပ်၏နောက်မှနေ၍ကြေးစည်ကိုထုလိုက်ရာ

“နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. ဝေ..”

ဟူသော ကြေးစည်သံသည် စူးစူးရှရှကြီး ပေါ်ထွက်၍လာ လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြေးစည်သံ အမြောက်အမြားကို ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင်
ထိုကြေးစည်သံလောက် ကျွန်ုပ်အား စူးရှစေသော ကြေးစည်သံမျိုးကိုမူ
တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြား ဖူးကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။ ကျွန်ုပ်၏လက်များနှင့် လည် ကုပ်များ၌ရှိကြကုန်သော

အမွေးနုတို့သည် ထောင်၍ကုန်ကြပြီး လျှင် ကြက်သီးများပင် ထ၍နေလေ၏။

“နောင်.. ဝေ.. ဝေ..”

ကြေးစည်သံသည် ထပ်၍ပေါ်ပေါက်လာပြန်လေ၏။

ကြေးစည်သံနှင့်အတူ လူတစ်ဦးအသံပါ ထပ်မံ၍ ပေါ်ထွက်လာပြန်လေ၏။

“လူကလေးရဲ့ငို၊ ခိုဖမ်းလိုပေး၊ ခိုဖြူခိုပြာနက် ခိုတကာထက်
ခိုကလေးညိုဖြူညက်က ဖမ်းခက် လှသေး၊ ဟား.. ဟား.. ပန်းချီဆွဲမှာလား၊
ခိုဖမ်းမှာလား၊ ခိုက သိပ်ပြီး ညည်းတယ်။ ခိုညည်း တာဟာ လူမမာညည်းသလိုပဲ။
ဟား.. ဟား”

ကျွန်ုပ်သည် အသံလာရာဆီသို့ ဆက်ခနဲလှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်မှ
စုတ်တံကိုလည်း ချထား လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအား သေချာစွာ
စူးစိုက်ကြည့်ရှု ကာ အကဲခတ်၍ နေမိလေ၏။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၄၀) ကျော်ကျော်ခန့်ရှိ၍
အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းရှိသော ဘိုးသူတော်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။
အလှူခံ၍ရလာသော ဆန်များကို ထမ်းပိုးဆွင်း ထမ်းများနှင့် ထမ်းထားလေ၏။
ဘယ်ဖက်လက်၌ ကြေးစည် ကလေးကိုကိုင်၍ထား၏။ ညာဖက်၌မူ
ကြေးစည်ထုသော ဖု ကလေးကို ကိုင်၍ထားလေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာအား သေချာ စွာကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်
သူ၏ကြေးစည်ကလေးကို ထုလိုက်ပြန်၏။

“နောင်”

ကြေးစည်ထုပြီးနောက် စကားကို ဆက်၍ပြောပြန်၏။

“တောင်နီဈေးမှာ အလှူခံမလို လာတာမျိုး၊ လမ်း မှာ လူတွေကိုမေးရတာကို
တောင်နီဈေးကိုဘယ်လိုသွားရမယ်လို့ လမ်းတော့ ညွှန်ပါရဲ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်မှာတော့ မျက်စိကို လည်နေတာ ပဲ ပန်းချီဆရာရေ။ မျက်စိလည်တာကိုတော့
ကျုပ်က မကြောက်ပါဘူး။ ဖိုးသူတော် မျက်စိ လည်လေ ဆန်ရလေ ဆွဲတဲ့စကား
အရှိသား မဟုတ်လားဗျ။ မျက်စိလည်လိုက် ကျုပ်က အလှူခံလိုက်နဲ့ ဆိုတော့

မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဆန်တွေကို ရလိုက်တာ ပြည့်မောက်နေတာပဲ။ ကျုပ်
အောင်ပန်းဈေးနေ့မှာ အလှူခံတဲ့နေ့ကပဲ တောင်နီဈေးမှာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်
ရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို ကြားရတယ် ဗျ။ အဲဒါ လာချင်နေတာ အခုမှပဲ
ရောက်တော့ တယ် ပန်းချီဆရာရေ”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ထမ်းပိုးဆိုင်းထမ်းများကို ခုလျက်
ဆန်တောင်းအတွင်းသို့လည်း ကြေးစည်ထူသော ဘူကို ထည့်ထားလိုက်ပြီးနောက်
ချွေးများကိုသုတ်လျက် ခါးကြားမှကြေးနီဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
ကျည်တောက်ကလေးတစ်ခုကို ထုတ်ကာ ထိုကျည်ထောက်ကလေးကို
ခက်ခံစွာဖွင့်လျက် သူ ၏လက်ဝါးပေါ်သို့ နီညိုရောင်အမှန်ကလေးအချို့ကို
ကျည်တောက်ကလေးအတွင်းမှ သွန်ချ်ချလိုက်ပြီးလျှင် ပါးစပ်အတွင်း သို့
ပက်၍သွင်းလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဘူးသီးခြောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောရေဘူးကိုထုတ်၍
ရေအနည်းငယ်ကို သောက် ပြန်လေ၏။ ထို့နောက်
ကြေးနီကျည်တောက်ကလေးနှင့် ဘူးသီး ခြောက်ရေဘူးကို
ပြန်၍သိမ်းလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဟာ . . အခုမှပဲ အမောပြေတော့တယ် ပန်းချီ ဆရာရေ။ ကျုပ်မှာဗျာ
ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ဆိုကတည်းက တွေ့ချင်လိုက် တာ”

ဟု သူတော်က ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကိုကြည့်၍ အနည်းငယ် စိတ် ပျက်မိလေ၏။
ကျွန်ုပ်၏လုပ်ငန်းကို အနှောင့်အယှက်ပြုရ ကောင်းလားဟု ဒေါသဖြစ်မိလေ၏။

“ကျုပ်ကိုတွေ့ချင်တာက ဘာကိစ္စလဲ ဦးသူတော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်ငေါက်ငေါက် မေးလိုက်လေ၏။

“ပုံတူအပ်ချင်လို့ပါ”

“ဗျာ.. ပုံတူအပ်ချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ပုံတူအပ်ချင်လို့ပါ”

ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော် ခပ်များများကို တွေ့ဖူးခဲ့ပါသည်။ လပြည့်လကယ်၌ ဆန်အလှူခံထွက်မည်။ မည်သည့်အရပ်၌ မည်သည့်နေ့ရက်တွင် အလှူရှိသည်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်း ခါးပန်း၌ ထိုးဖြင့် ရေးမှတ်ထားမည်။ စာပေကျမ်းဂန်ကိုလည်း လေ့လာလိုက်စားခြင်းမပြု။ ပါးစပ်ရာဇဝင်လိုလို စကားများကို အဟုတ်ကြီး ထင်မှတ်၍ ပြောဆိုမည်။ ကြွေးစည် တနောင် နောင်ထု၍ အချိုးမကျသော စာတုပေစိတ်ကို ရွတ်ဆိုပြမည်။ နေရာဒေသချင်းသာကွာမည်။ ဘိုးသူတော်ဆိုသူတို့၏ ဓလေ့ စရိုက်မှာမူ အထက်ပါအတိုင်းပင် ဖြစ်တတ်ကြစမြဲဖြစ်၏။ ဘိုးသူတော်များသည် လူ့ဂုဏ်လှူအကြောင်းကို မသိသော ခပ်ထိုထို ခပ်ထိုင်းထိုင်းတွေချည်းသာလျှင်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ယူဆထားမိလေရာ ယခုကဲ့သို့ ပုံတူဆွဲလိုကြောင်း ဘိုးသူတော်တစ်ဦးက လာရောက်ပြောဆိုသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ရယ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်၍လာလေ၏။

“ဒီလိုပန်းချီဆရာရဲ့။ တချို့က ဘုန်းကြီးပျံမှာလောင်တိုက်ကို ဆေးခြယ်တတ်ရုံလူကိုလည်း ပန်းချီဆရာလို့ ထင်နေကြတယ်။ ကျုပ်တော့ဗျာ ဘုရားစောင်းတန်းတွေရောက်တိုင်း ရေးထားတဲ့ နိပါတ်တော်ပန်းချီကားတွေကြည့်ပါရဲ့ သဘော မကျစရာတွေက များတယ်။ ဆွဲထားတာတွေက လည်း အချိုးမကျဘူး (ပါစပက်တစ်) လို့ခေါ်တဲ့ အနီးအဝေးသဘောကိုမှမသဘာ ဆွဲထားကြတာကိုး”

“ဗျာ . . ပါစပက်တစ်ဟုတ်လား၊ ဦးသူတော်”

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ပါးစပ်မှ ပါစပက်တစ် ဟူသော အင်္ဂလိပ်စကားသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် လွန်စွာ အံ့ဩ၍ သွားလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ပါစပက်တစ်ဆိုတာကို နားမလည် ကြဘူး။ ကျုပ်က ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ပန်းချီ ဆွဲနေတာကိုသွားပြီး ကြည့်မိတယ်။ ပါစပက်တစ်တွေ မမှန်ဘူး၊ အဝေးမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကြီးပြီး အနီးကပစ္စည်းတွေနဲ့ တစ်ရွယ်တည်း ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ ပါစပက်တစ် မှားနေတယ် လို့ ပြောလိုက်တော့ အဲဒီပန်းချီဆရာက ပါစပက်တစ် ဆိုတာ ဘာလဲ တဲ့။ အဲဒီပန်းချီဆရာဟာ ပါစပက်တစ်ကို မသိဘူး။ ကုန်းသတ္တဝါလား။ ရေသတ္တဝါလားလို့ ကျုပ်ကို မမေးလိုက်တာကိုပဲ ကျုပ်က ကျေးဇူးတင်မိသေးတော့တယ်”

“ဦးသူတော်က ပုံတူအပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ ပုံတူကို အပ်မှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေ၏။

“ကျုပ်ရဲ့ ပုံတူကို အရင်အပ်မယ်။ ပုံတူဆိုလို့ ပြော ရဦးမယ်။ တစ်ခါက ကျုပ်က ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်ဆီမှာ ပုံတူအပ်ဖူးတယ်။ အဲဒီ ပန်းချီ ဆရာက ဆွဲထားလိုက်တာဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ တစ်ထောင့်တည်းကို တူပါတယ်။ သူကလည်း အဲဒါကို ဝတ်ယူလို့ မဝနိုင်ဘူး။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဒါပေမယ့် ကျုပ်က မကြိုက်ဘူးဗျ။ အဲဒီလို ပုံမျိုးကွဲရဖို့ အတွက်တော့ ပန်းချီဆရာဆီကို ဘယ်သွားမလဲ ဗျာ။ ဓာတ်ပုံဆရာဆီကို သွားမှာပေါ့။ ရေးထား လိုက်တာဗျာ၊ တောက တရုတ်ကုန်ခုံဆိုင်တွေ မှာ ချိတ်ထားလေ့ရှိတဲ့ တရုတ်အဘိုးကြီးတွေရဲ့ ပုံမျိုးအတိုင်းပါပဲ။ ဟား.. ဟား.. ဟား..”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက သူ့ဘာသာသူ သဘောကျ လျက် ရယ်မောလေ၏။

“ဦးသူတော်က ဘယ်လိုပုံတူမျိုးကို လိုချင်တာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုးသူတော်ကြီး သည် သူ၏ ခံတောင်းကလေးအတွင်းမှ ကွမ်းအစ်ကိုယူကာ ကွမ်းကိုယာရင်းနှင့်...

“ကော်မာရှယ်ဆန်တဲ့ပုံမျိုး မလိုချင်ဘူး။ ဖိုင်း အတ်ဆန်တဲ့ လက်ရာမျိုးကို လိုချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဖိုင်းအတ်လက်ရာမျိုး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ပန်းချီဆရာရဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိ လေ၏။ ကတိုးပြောင်နှင့် ဘိုးသူတော်ကြီးတစ်ဦးက မိမိ၏ပုံတူ ကို ဖိုင်းအတ်ဆန်ဆန် ရေးဆွဲပေးရန် ပြောဆိုခြင်းမှာ ထိုအကြိမ် သည် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သကဲ့သို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

“ပုံတူဆွဲခိုင်းတာက ဟုတ်ပါပြီ။ ပုံတူဆွဲခကိုရော ဘယ်လောက် အထိပေးနိုင်ပါသလဲ

ဦးသူတော်”

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးအား ငွေရေးကြေးရေး ဖြင့်
သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်မလေ၏။

“အလွန်အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ ပညာရပ်ဖြစ်လေတော့ တန်ဖိုးမဖြတ်ချင်ပါဘူး။
လူတွေဟာ လူရဲ့ အစွမ်းအစ ဘာမှမပါဘဲ ကျောက်မျက် ရတနာကို
တန်ဖိုးဖြတ်ပါဆိုရင် မဖြတ်ရဲကြဘူး။ တွန့်နေတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူရဲ့
အစွမ်း အစ၊ လေ့ကျင့်မှု၊ ပါရမီ စတဲ့ အရာတွေနဲ့ ပေါင်း စပ်ပြီးမှ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို တန်ဖိုးဖြတ်ဖို့ကတော့ ဝန်ခံလေးတတ်ကြပါဘူး။ အစိတ်၊
ငါးဆယ်၊ တစ်ရာနဲ့ လွယ်လွယ်ကလေး တန်ဖိုးဖြတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါဟာ
တကယ်တော့ လူ့အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျမှုကို ဖော်ပြတာပဲ။ ကျုပ် ကတော့
တန်ဖိုးဖြတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် တတ်နိုင်တာကို ပြောတာပါ။
တစ်ထောင်ပေးပါ မယ်”

“တစ်ထောင် ဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည် ငွေတစ်ထောင်ပေး၍ မိမိ၏ ပုံတူပန်းချီ ကိုအပ်သော
ဘိုးသူတော်ကြီးအား အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့် ချနေမိလေ၏။

“တစ်ထောင်ဆိုတာ နည်းပါတယ်။ အင်္ဂလန်မှာ နေတုန်းက အာရ်အေလို့ခေါ်တဲ့
တော်ဝင်ပန်းချီ ဆရာတစ်ဦးဆီမှာ ကျုပ်ရဲ့ပုံတူကို သုံးထောင် ပေးပြီး
အပ်ဖူးပါတယ်”

“ဗျာ... ဦးသူတော်က အင်္ဂလန်မှာ နေဖူးတယ် ဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က အလန့်တကြား ပြန်၍ မေးလိုက်လျှင် ဘိုးသူတော်ကြီးက
ကျွန်ုပ်အားကြည့်လျက်..

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ အင်္ဂလန်မှာနေဖူးတယ် ဆိုတာကို
နတ်ပြည်မှာနေဖူးတယ်လို့ပြောတာ ကျွန်တောပဲ။ အံ့ဩသွားလိုက်တာ၊ အင်္ဂလန်
ဆိုတာလည်း ဘာများဆန်းလို့လဲ အင်္ဂလိပ်တွေ နေတဲ့ တိုင်းပြည်ပေါ့။
ခင်ဗျားကြည့်ရတာ ကိုယ့် လူမျိုးနဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကလွဲရင် အားလုံးကို
အထင်ကြီးမယ်ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးနဲ့တူတယ်”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ပိဿာလေးဖြင့်ပစ်လိုက်သကဲ့သို့
နာကျဉ်းဖွယ်ကောင်းသော စကားဖြင့် ကျွန်ုပ် အား ထုလိုက်လေတော့၏။

“ဦးသူတော်က အင်္ဂလန်မှာ ဘာကိစ္စနဲ့များ သွား ပြီးနေတာပါလိမ့်”

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေရဲ့ အက်တီကက်လို့ခေါ်တဲ့ လူလူချင်းဆက်ဆံရာမှာ
ပြုမူပုံတွေကို အသေး စိတ် သွားပြီးလေ့လာတာပါ”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ အက်တီကက် ယဉ်ကျေးမှုကို
အင်္ဂလန်ပြည်၌ပင် သွားရောက် လေ့လာဖူးခဲ့ သည်ဆိုခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့
မအံ့ဩဘဲမနေနိုင်အောင် ရှိ လေတော့၏။

“အမှန်တော့ လူမျိုးအလိုက် အက်တီကက်တွေ ကွဲပြားကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့
မြန်မာလူမျိုးဆိုပါတော့ဗျာ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးက အကူအညီပေး တယ်ဆိုပါတော့
ဘာမှပြောဖို့မလိုဘူး။ အင်္ဂလိပ် မှာကတော့ အဲဒီလို အကူအညီပေးရင်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြန်ပြီးပြောရတယ်။ အဲဒီလို မပြောရင် ရိုင်းတယ်လို့
ယူဆတယ်။ အမှန်ကတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောသည်ဖြစ်စေ၊
မပြောသည်ဖြစ်စေ စိတ်နှလုံးကနေ ကျေးဇူးကို သိတတ်ရင် မရိုင်းပါဘူး။
အရေးကြီးဆုံး အက်တီ ကက်ကတော့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ပါပဲ။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဒီတော့
ကျုပ်တို့မြန်မာလူမျိုးရဲ့ အက်တီ ကက်က အပြင်ပန်းထက် စိတ်နှလုံးကို ပိုပြီး
ဦးစားပေးထားတဲ့အတွက် ပိုပြီး အဆင့်အတန်း မြင့်ပါတယ်။ ”

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးကိုကြည့်၍ တစ်စထက် တစ်စ ပို၍ ပို၍
အံ့ဩမိလေတော့၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ကိုယ်ရုံအောက်မှ လွယ် အိတ်ကလေးကိုထုတ်၍
အတွင်းမှ ငွေစက္ကူတစ်ထုပ်ကိုနှုတ်ယူ လိုက်ပြီးလျှင်
ကျွန်ုပ်၏လက်သို့ပေးလိုက်လေ၏။

“ငွေတစ်ထောင်တိတိပဲ”

ဟုလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးသူတော်က ဘယ်နေ့ကစပြီးဆွဲချင်တာလဲ”

“မနက်ဖြန် ကျုပ် လာခဲ့မယ်၊ ဟောဟိုတော့စပ် မှာသွားပြီးဆွဲမယ်။ ကျုပ်က ထိုင်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားက ကြည့်ပြီးဆွဲပေါ့ဗျာ”

ဟု ဦးသူတော်ကြီးက အားတက်သရောပြောလေ၏။

ထိုနောက် သူ၏ကြေးစည်ကို ထုလိုက်ရာ နောင်.. ဝေ... .. ဟူသော စူးရှသည့် ကြေးစည်သံ ထွက် ပေါ်လာလေ၏။

မည်သို့ဖြစ်သည့်မသိပေ ကျွန်ုပ်လည်း ကြေးစည်သံကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ၌ ခေါင်းနားပန်းကြီး၍ ကြကသီးမွေး ညှင်းထ၍ သွားလေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးက ကြေးစည်ကိုထုလိုက်ပြီးလျှင်..

“ကဲ.. ပန်းချီဆရာရေ ကျုပ် သွားမယ်၊ မနက် ဖြန်မှလာခဲ့မယ်၊ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ ပုံတူကိုမဆွဲနိုင်ရင်တော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ငွေတစ်ထောင်ရှိတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကြွေးစာရင်းမှတ်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်၍ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနေ့တစ်နေ့လုံးအဖို့၌ ထူးဆန်းသော ဘိုးသူတော်ကြီးအကြောင်းကိုသာလျှင် စိတ်ဝင်စား၍နေမိလေတော့၏။ ညအိပ်ရာသို့ ဝင်သည့်အခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်၏မျက်စိ၌ ဘိုးသူတော်ကြီး၏ရုပ်ပုံလွှာကွဲပင် မြင်တွေ့နေရသဖြင့် အတော်အတန် ညဉ့်နက်သည့်အခါကျမှပင် အိပ်ပျော်ခဲ့ရလေသည်။

နံနက် (၆)နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှနိုးလေ ၏။ ထိုသို့နိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏နား၌ ကြကသီးထ ဖွယ်ရာကောင်းသော ကြေးစည်သံကို ကြားရလေတော့၏။

“နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. ဝေ..”

ကျွန်ုပ်လည်း ငေါက်ကနဲ အိပ်ရာမှထလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်ရှေ့သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာမိလေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီး ကျုပ်နေတဲ့အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ။ မနေ့ကလည်း အိမ်နေရာကို မပြောမပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ရယ်မောပြီး နောက်..

“ပါးစပ်ပါတာပဲဗျာ။ မေးရင်ရတာပေါ့။ မြို့က လာတဲ့ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက် ဘယ်အိမ်မှာ တည်းခိုပါသလဲ ကျုပ်ကိုပြောပါလို့ မေးလိုက်ရင် ပြောပြကြမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု ဆိုလေ၏။

“ဒါဖြင့်ရင် ဦးသူတော်ကြီးက မေးစမ်းပြီး လာ ခဲ့တာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ပန်းချီဆရာရဲ့ ။ မေးတတ်ရင် အဖြေရပါ တယ်ဗျာ။ ပညာရပ်တွေရဲ့ အခြေခံအားလုံးဟာ မေးမြန်းခြင်းပဲမဟုတ်လားဗျ။ ခင်ဗျားရဲ့ ပန်းချီ ပညာမှာလည်း ဒီလိုပဲမဟုတ်လား။ ဒီနေရာမှာ ဘယ်လိုအရောင်အသွေးမျိုးထည့်ရင် သင့်တော် မယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားစိတ်မှာ ခင်ဗျားဘာသာ ပြန်မေးပြီးမှ သင့်တော်တဲ့အရောင်အသွေးကို ထည့်မှာမဟုတ်လား”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း မျက်နှာကိုသစ်၍ ရေနှေးကြမ်းတစ်ခွက် ကို ဆားခပ်ကာ ငဲ့၍ သောက်ပြီးလျှင် ပန်းချီဆွဲသောပစ္စည်း များကိုယူလျက် ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့လေတော့ ၏။ တောစပ်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်က ဘိုးသူတော်ကြီးအား ကမူကလေးတစ်ခုပေါ်၌ထိုင်စေပြီးလျှင် အောက်လိုင်းခေါ် ပုံကြမ်းကို စတင်ရေးဆွဲလေ၏။

“ပန်းချီဆရာပုံရဲ့ လက်ယာဘက်မှာ ဟောဒီ သစ် မြစ်ကြီးရှိနေတယ်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ် ဦးသူတော်ကြီး၊ အဲဒီ သစ်မြစ်ကြီး ကိုပါ ထည့်ပြီးရေးမှာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ ပုံရဲ့ ညာဘက်မှာ ထုထည် ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေကို မထည့်သင့်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ကား များသောအားဖြင့် ညာသန် တွေကမျှားတယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ပညာသဘောတရားအရ ပန်းချီကားရဲ့ ညာဘက်က သူ့အလိုလိုက်ကို လေးပြီးနေတယ်။ ဒါကြောင့် ပိုပြီးလေး စေမယ့် အရာဝတ္ထုတွေကို မထည့်ရဘူး”

ဘိုးသူတော်ကြီးပြောသည်မှာ သဘာဝကျလှပေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဘိုးသူတော်ကြီးအား အနည်းငယ် ရွှေ့၍ ထိုင်စေပြီးလျှင် စတင်ရေးဆွဲပြန်၏။ အတော်အတန် ရေးဆွဲပြီးသည့်အခါ၌ ဘိုးသူတော်ကြီးအား အညောင်းပြေ ခေတ္တခဏ ထိုင်ကြောင်းပြောလျှင် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရေးသားထားသော ပုံကြမ်းကို လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး လျင် ခေါင်းကိုခါရမ်းလေ၏။

“ပန်းချီကားရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ ထင်းရှူး ပင် မတ်မတ်ကြီး ပါနေတယ်။ ပန်းချီကားရဲ့ အလယ်တည့်တည့်မှာ မျဉ်းမတ်လိုပစ္စည်းမျိုး မပါစေရဘူး။ ပါခဲ့လို့ရှိရင် ကားဟာ မရှင်တော့ ဘူး။ ငြိမ်ပြီး သေနေတတ်တယ်”

ဟု ဆိုပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကိုစဉ်းစား ကြည့်ရာ ဟုတ်မှန်ကြောင်း စဉ်းစားမသိဖြင့် အသစ်ပြင်၍ ဆွဲရ ပြန်၏။ ထိုသို့ အသစ်ပြင်၍ ဆွဲပြီးသောအခါ ဘိုးသူတော်ကြီးအား ကြည့်စေပြန်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက လာရောက်ကြည့်ရှု ပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြန်လေ၏။

“ကွန်ပိုဇေးရှင်းလို့ခေါ်တဲ့ အနေအထားတွေဟာ ပျက်နေတယ်။ ဟောဟိုက ကျောက်တုံးရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ ကတိုးပြောင်ကြီးရယ်ဟာ ကွန်ဘိုင်နေရှင်း မဖြစ်ဘူး။ တစ်ခုစီ ပြန်ကျနေတယ်။ အမှန်ကတော့ ပန်းချီကားတစ်ခုအတွင်းမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း တွေဟာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ‘ဟာမိုနီ’ ဖြစ်နေရမယ် ဗျ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးသူတော်ကြီးအား ပြန်၍ ထိုင်ခိုင်းပြီး လျှင် အသစ်ပြန်၍ရေးဆွဲပြန်၏။ ရေးဆွဲပြီးသောအခါ၌ ကြည့်ရှု ရန်ပြောလျှင် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲသောပုံကို ကြည့်ပြန်၍ ခေါင်းခါပြန်လေ၏။

“ကျောက်တုံးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ က တုံးပြောင်ကြီးဟာ ပန်းချီကားထဲမှာ ပြင်နေတယ်။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ဆီမဂျက်တစ်ခုကိုပဲ ထင်ထင်ရှားရှားပြရမယ်”

ဟု ဆိုပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သည်းခံကာ အသစ်ပြန်၍ ရေးရပြန် လေ၏။ ထိုသို့ရေးပြီးနောက် ဘိုးသူတော်ကြီးအား ပြလိုက်ပြန် ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက..

“အခု ခင်ဗျားရေးထားတဲ့ အောက်လိုင်းပုံမှာ မပြောပလောက်တဲ့ ပြစ်ချက်ကလေး ခြောက်ခုရှိ တယ်။ အဲဒီတော့ ပြစ်ချက်ကြီးတစ်ခုလုပ် ဖြစ် သွားပြန်တယ်”

“ဗျာ... ပြစ်ချက်ကလေး ခြောက်ခုရှိတယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီပြစ်ချက်ကလေးခြောက်ခုထဲ မှာ ပန်းချီကားရဲ့ အလယ်ကနေ ကန့်လန့်ဖြတ်ပြီးဝင်နေတဲ့ သစ်ကိုင်ခြောက်ဟာ အဆိုးဆုံးပဲ။ အဲဒီသစ်ကိုင်ခြောက်ရဲ့ အပြစ်ကို ခင်ဗျား အခုတော့ သိဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ အရောင်တွေ သွင်း လိုက်ရင် သူက ဒုက္ခပေးတော့မယ်။ ပန်းချီကား ကို ကြည့်တဲ့လူရဲ့ မျက်စေ့ကို အဲဒီသစ်ကိုင် ခြောက်က အပြင်ဘက်ကို ရောက်အောင် ခေါ်သွားလိမ့်မယ်။ မျက်စေ့ထွက်သွားဖို့လမ်းကြောင်း ဖြစ်နေတယ်။ ထားပါတော့လေ။ ဆေးရောင် သွင်းပါတော့”

ကျွန်ုပ်လည်း အောင်သက်သက်နှင့်ပင် ပဲ့လက်ခေါ် ဆေးစပ်ပြားပေါ်တွင် ဆေးများကို သစ်ချလိုက်ပြီးလျှင် စတင် ၍ အရောင်များရေးသွင်းလေ၏။ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ် ဆေးသွင်းနေသည်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါပြန်၏။

“ “စထရပ်” လို့ခေါ်တဲ့ စုတ်ချက်တွေ မှားနေ တယ်။ စုတ်ချက်ဟာ အရာဝတ္ထုအလိုက် ဖော်ပြ လိုက်ရမယ်။ ဥပမာ နှာခေါင်းကို စုတ်ချက်နဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင် ကန့်လန့်မရေးရဘူး။ ဒေါင်လိုက်ဆွဲချ ရမယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား စုတ်တံကိုတော့ကိုက မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကလေးတွေ ကျောက်တံကိုင်သလို ကိုင်ထားတယ်။ အမှန်ကတော့ စုတ်ကို လက် လေးချောင်းနဲ့ထိန်းပြီး ကန့်လန့်ကိုင်ရမယ်။ ဒါမှ ခင်ဗျားဆွဲချင်တာတွေ အားနဲ့ အရှိန်နဲ့ ရေးဆွဲ နိုင်မှာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးသူတော်လူလည်လုပ်သည်ကို အောင့် အည်းသည်းခံ၍

ပန်းချီကားကို ဆက်လက် အရောင်သွင်းရ လေ၏။

“အမှန်ကတော့ အညိုရောင်တွေကို အရင်ဆုံး ဂရုစိုက်ရမယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ထက်လင်းတဲ့ အရောင်တွေကိုတင်ရမယ်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြန်ပြောလေ၏။

ထိုနေ့က ပုံတူရေးဆွဲခြင်းအလုပ်မှာ အပြီးမသတ်နိုင် ခဲ့ပါ။
နေရောင်ပျောက်သည်အထိ ရေးဆွဲခဲ့ပြီးနောက် ပြန်ခဲ့ရ လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည့် တောစပ်မှ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ဘိုးသူတော် ကြီးနှင့် လမ်းခွဲခဲ့လေ၏။
အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ဘိုးသူတော်ကြီး၏ပုံကိုထောင်လျက် တစ်မိမိခွဲ
ကြည့်ရှုခဲ့ပေ ရာ ဘိုးသူတော်ကြီး ပြောသွားသော စကားများသည် မှန်ကန်
ကြောင်း တွေ့မြင်ရလေတော့၏။

ထို့နေ့ညကလည်း ကောင်းစွာ အိပ်၍မပျော်ခဲ့ပါ။
ဘိုးသူတော်ကြီး၏အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိလေ၏။ သို့ရာတွင်
နံနက်မြောက်နာရီထိုးသည့်အခါ၌မူ အိပ်ရာမှ ငေါက် ခနဲ ထခဲ့ရလေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီး၏ စူးရှသောကြေးစည်သံ က ကျွန်ုပ်အား လှုပ်၍နှိုးခဲ့ပေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့်အတူ ယမန်နေ့က နေရာသို့သွားရောက်၍
ပန်းချီကားကို ဆေးသွင်းခဲ့ရာ နေ့လယ် ပိုင်းတွင် အပြီးသတ်လေတော့၏။

“ကဲ... ဦးသူတော်ကြီး ပန်းချီကားကိုကြည့်ပြီး အပြစ်ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ ပန်းချီကားကို
ကြည့်လေ၏။

“ဟား... ဟား ကျုပ်မပြောဘူးလား။ ဟောဒီ သစ်ကိုင်းခြောက်ကြီးဟာ
ကားတစ်ခုလုံးကို ဖျက်လိုက်ပြီ။ သစ်ကိုင်းခြောက်ပေါ်မှာ ခင်ဗျား က
အလင်းရောင်အဖြစ်နဲ့ တင်ထားတဲ့ “ရဲလုံး အုတ်ကား” ဆိုတဲ့ အရောင်ဟာလည်း
မှားတယ်။ ဘယ်လိုအရာဝတ္ထုပေါ်မှာရှိတဲ့ အရောင်ပုံဖြစ် ဖြစ်၊ သူရဲ
ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ အရောင်တွေ ရဲ့ အဋ္ဌေအသက်ဟာ ပါရမယ်။ အဲဒီလိုမပါဘဲ
အလင်းရောင်သက်သက်ကို ထည့်လိုက် ရင် အရောင်တွေဟာ ပြုပျက်ပြီဦး”

ထွက်လာမယ်”

“ကော်မရှယ်ဆန်သွားမယ်။ ဖိုင်းမဖြစ်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ပန်းချီပညာရပ်အခြေခံတွေကို မသိဘဲ ပန်းချီဆရာလုပ်နေတာပဲ။ ပြီးတော့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်လုပ်ပြီး ဆေးမှူးတွေ၊ စုတ်တံတွေကင်းမတ်ပြားတွေကို အလေးခံပြီးသယ်၊ ဟိုမှို ဒီမှို လျှောက်ပြီး အောက်ခိုးထွက်ရေးရတာနဲ့ ဘာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးနေတယ်။ အလကားပဲ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏အသည်းနှလုံး၌ ကဲ့ ခတ်သကဲ့သို့ ခံစားရမည့်စကားများဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောလိုက် ရာ ကျွန်ုပ်လည်း လူနာစာဒေါသဖြစ်၍ သွားကာ ပန်းချီကားအား ရိုက်ချိုးဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

“မရေးဘူး။ ခင်ဗျားလို ဘိုးသူတော်ရဲ့ ပုံကို မရေးဘူး။ တစ်ထောင် မဟုတ်ဘူး။ တစ်သန်း၊ တစ်သန်းပေးရင်တောင် မရေးဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကွမ်းကိုလှုံရင်း အေးဆေးတည်ငြိမ်သောအသံဖြင့်..

“ရပါတယ်။ မရေးချင်ရင်လည်း နေနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်ပိုက်ဆံကို ပြန်ပြီးပေးပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“ရတယ်စိတ်ချ၊ အခုကို လိုက်ပြီးယူချေ။ ကျုပ် တည်းတဲ့အိမ်မှာ ခင်ဗျားပိုက်ဆံထားခဲ့တယ်။ လိုက်ပြီးယူလှည့်ပါ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဆေးမှူးများ၊ စုတ်တံများကို ထိုနေရာ၌ ပင် ရိုက်ချိုးဖျက်စီးပစ်ခဲ့၍ တွင်းခွံသောအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ လေ၏။ ဘိုးသူတော်ကြီးလည်း ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ ဆိုင်းကို ထမ်းလျက်လိုက်ပါ၍လာလေ၏။

တည်းခိုအိမ်သို့ရောက်ခါနီးတွင် ထိုအိမ်ရှေ့၌ လူများ စုဝေးလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုလူများကလည်း ကျွန်ုပ် ကိုမြင်လျှင် မြန်မြန်လာပါရန် လှမ်းခေါ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးသွားရလေ၏။

အနီးသို့ရောက်လျှင် လျှာသွက်အသွက်နိုင်လှသော လူတစ်ယောက်က..

“မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျားရဲ့သေတ္တာကို သူခိုး ခိုးသွားလို့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဗျာ.. ကျုပ်သေတ္တာကို သူခိုး ခိုးသွားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီကောင်ဟာ ကျုပ်တို့ရွာက ဘိန်းစားပါ။ ပျောက်နေတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီ။ သူမရှိကတည်းက ကျုပ်တို့ရွာမှာ အပျောက် အရှ မရှိတာ။ ဒီနေ့မနက် သူ ပြန်ပြီးရောက်လာတယ်။ ရွာထဲမှာ ခင်ဗျားသေတ္တာကို ဆွဲသွားတာ ကလေးတွေကလာပြောလို့ ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံး ထွက်ပြီးလိုက်ကြတာပဲ။ မမိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အမိရှင် အိုက်ပန်ကြီးလည်း တောင်ကြီး သွားတာ အခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး”

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ စိတ်ညစ်၍ သွားလေ၏။ ထို သေတ္တာအတွင်း၌ ကျွန်ုပ်၏ငွေများအပြင် ဘိုးသူတော်ကြီးက ပုံတူရေးရန်ပေးထားသော ငွေတစ်ထောင်လည်း ပါ၍ သွား ပေပြီ။

“ပန်းချီဆရာ ကျုပ်ရဲ့ပုံတူကို မဆွဲရင်၊ ကျုပ် ငွေ ကို ပြန်ပေးပါ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာ ဒေါသထွက်လျက်..

“ဦးသူတော် မကြားဘူးလား။ ဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့ သေတ္တာကို သူခိုး ခိုးသွားတယ်ဆိုတာ”

ဟု အော်လိုက်လေ၏။

“မဆိုင်ဘူး။ ကျုပ်ငွေကို ပြန်ပေးပါ”

“အခုမပေးနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ဆီမှာလည်း တစ်ပြား မှ မကျန်တော့ဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ကျုပ်က ကြွေးမှတ်မယ်”

“မှတ်.. မှတ်ချင်သလိုမှတ်၊ အခုတော့ မပေး နိုင်ဘူး။ ရန်ကုန်ရောက်ရင် ခင်ဗျားဆီကို ငွေ တစ်ထောင် ပြန်ပို့လိုက်မယ်။ ကျုပ်ကို လိပ်စာ ပေးလိုက်ပါ”

“မလို့ချင်ဘူး။ နောက်နှစ် ဒီအချိန်မှာ ဒီနေရာကို လာပြီး ကြွေးဆပ်ပါ။ ဒါပဲ ကျုပ်သွားမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကြွေးစဉ်းကို ထု လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ကြက်သီးမွေးညင်းထ၍ သွားလေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ..”

အခန်း - ၄

ကြေးစည်သက်သေ

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ရက်အနည်း ငယ်ကြာသောအခါ၌ ဘိုးသူတော်ကြီးကို မေ့လျော့ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ပန်းချီပညာကိုမူ အဆက်မပြတ် လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ လေသည်။

နိုင်ငံခြားမှ ပန်းချီစာအုပ်များကို ဝယ်ယူကာ အတု ယူ၍ မနေမနား လေ့ကျင့်ခဲ့ရာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့် ကြာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ပန်းချီလက်ရာများသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ တိုးတက်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်မတစ်ဦး ပန်းသီးခူးနေသည့်ပုံကို ဆီဆေးဖြင့် ရေးပြသ၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် ရေးဆွဲသော ပန်းချီကား၌ အထူးစိတ်ဝင်စားစွာ ရေးဆွဲ လျက်ရှိပေသည်။

“နောင်... ..”

စူးရှသော ကြေးစည်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လန်ဖရန် သွားရုံမျှမက လက်တွင်းမှစုတ်တပင်လျှင် လွတ်၍ကျသွားလေ တော့၏။

“ဟဲ.. ဟဲ.. ပန်းချီဆရာ ကတိပျက်တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အကြွေးကို လာမဆပ်ဘူး။ ကျုပ်ကတော့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာစောင့်နေခဲ့သေးတယ်။ တစ်နှစ် တိတိပြည့်ပြီးတဲ့အပြင် နှစ်လတိတိ စောင့်နေခဲ့ သေးတယ်။ ဟဲ.. ဟဲ.. ပန်းချီဆရာမလာခဲ့ ဘူး။ ပေးပေတော့ ကျုပ်ရဲ့ ကြွေးကို ပေးပေတော့”

ရှမ်းပြည်နယ်၌ ကျွန်ုပ်အား ပုံတူရေးဆွဲခိုင်းခဲ့ဖူးသော ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ဆင်းတုနန်းနှင့်ထမ်းပိုးကို အောက်သို့ ချကာ ချွေးသုတ်ရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၌ ဘိုးသူတော်ကြီးအား ပေးဆပ်ရန် ကြွေးတစ် ထောင်ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအခါ၌ ကျွန်ုပ်ထံ၌ ပေးစရာ ငွေမရှိတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည်ပင်လျှင် အနည်းငယ် ကျပ်ကျပ် တည်းတည်း နေထိုင်စားသောက်နေရပေပြီ။

“ကြွေးဆပ်လေ ပန်းချီဆရာရဲ့”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကွမ်းမြို့ရင်း ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို ခေ့ခေ့ကြည့်လျက် ကြွေးတောင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အကြံရခက်၍နေ၏။

“ထိုင်ပါဦး၊ ဦးသူတော်ရယ်။ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားကို ကြွေးဆပ်ဖို့ ငွေလည်းမရှိသေးဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်အတွင်းမှာ ကျုပ်ဟာပန်းချီကားတွေ အများအပြား လေ့ကျင့် လာခဲ့ရတဲ့အတွက် လက်ရာဟာတော်တော်လေး တိုးတက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒီတော့ ဦးသူတော်ကို ပုံတူ ပြန်ပြီးရေးပေးမယ်ဗျာ။ ဟောဒီမှာ ကျုပ်ရေးထား တဲ့ အင်္ဂလိပ်မလေးပုံကို ကြည့်စမ်းပါဗျာ။ အဲဒီပုံကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်လက်ရာသဘောကျရင် ဦးသူတော်ပုံကိုရေးပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ကြွေးမဆပ်ရအောင် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုလိုက်လေ၏။ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရေးထား သော အင်္ဂလိပ်မပုံ ပန်းချီကားကို သေသေချာချာကြည့်၍...

“မကောင်းဘူး။ ပုံရဲ့ အထားအသိုတော့ နည်းနည်းမှန်လာပြီ။ အရောင်တွေ မှားနေတယ် ပန်းချီဆရာ။ ပုံရဲ့ အနီးအဝေးပစ္စည်းတွေမှာ ပါစပက်တစ်ခေါ်တဲ့ နီးဝေးမျဉ်းသဘောတွေ ရှိသလို အရောင်မှာလည်း ပါစပက်တစ်ရှိတယ်။ ဥပမာ ဟောဒီပုံမှာပါတဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက စာတိုက် ပုံကို အနီရောင်သွင်းထားတယ်။ အဲဒါဟာ အရောင်ကို နားမလည်တဲ့သဘောပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်၏ပန်းချီကားကို မညှာမတာ ဝေဖန်လေ တော့၏။

“ဦးသူတော် စာတိုက်ပုံးကို အနီရောင်မသွင်းလို့ ဘာအရောင်သွင်းရမှာလဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ် ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“လူပြိန်း၊ ပန်းချီပညာမတတ်တဲ့ လူပြိန်းတွေဟာ ဒီလိုပဲထင်တတ်ကြတယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီလို မဟုတ်ဘူး။ အရာဝတ္ထုနှစ်ကြည့်တဲ့ လူရဲ့ မျက်စိ အကြွေးမှာ မြူတွေရှိတယ်။ မြူဟာ အပြာရောင် ရှိတယ်။ ဒီတော့ စာတိုက်ပုံးရဲ့ အနီရောင်နဲ့ မြူရဲ့ အပြာရောင်ကို ပေါင်းလိုက်ရင် ခရမ်းရောင်ဖြစ် တယ်။ ဒီတော့ ခရမ်းရောင်ကို သွင်းရမယ်။ ကျုပ် ပြောတာမယုံရင် ပြောင်းပြီးသွင်းကြည့်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း
ခရမ်းရောင်ကလေးကို စုတ်တံဖြင့် အသာကလေးယူ၍
စာတိုက်ပုံအနီရောင်နေရာ၌ အုပ်၍ပေးလိုက်ရာ အတော် ကလေး အဆင်ပြေ၍
သွားလေ၏။

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ကွမ်းကိုမြို့ရင်း ကျွန်ုပ်ကို မေး လိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသူတော်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ပန်းချီမတတ်သေးဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျုပ်ရဲ့ပုံတူကို မရေးပါနဲ့ဦး။ ငွေတစ်ထောင်ကိုသာ ပြန်ပေးပါတော့”

“အခုလောလောဆယ်တော့ ပေးစရာမရှိသေး ဘူး ဦးသူတော်။ နောက်နှစ်ကို
လာပြီးပေးပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ။ ကျုပ်သွားမယ်။ ပန်းချီဆရာပေါ်မှာ ငွေတစ်ထောင်ကြွေးရှိတယ်”

“နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. ဝေ.. ဝေ”

ဦးသူတော်ကြီးသည် ကြွေးစည်ကို ထုလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း
သူ၏ကြွေးစည်သံကြောင့် ကြက်သီးများထ၍ သွားလေတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ပန်းချီပညာကို အထူး လေ့ကျင့်လိုက်စားခဲ့လေ၏။
ပန်းချီရေးကျင့်ခဲ့လေ၏။ ထမင်း စားချိန်နှင့် အိပ်ချိန်များမှအပ ကျွန်ုပ်သည်
ပန်းချီရေး၍သာ နေခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီပညာကို အချိန်ပြည့် လိုက်စား
နေရသဖြင့် ဆံပင်ညှပ်ရန်၊ မုတ်ဆိတ် နှုတ်ခမ်းမွေးရတရန် ကိုပင်
စိတ်မဝင်စားတော့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏ဆံပင်များ လည်း
ကြည့်၍မကောင်းလောက်အောင် ရှည်လျား၍နေပြီဖြစ် ၏။
မုတ်ဆိတ်နှင့်နှုတ်ခမ်းမွေးများသည်လည်း လွန်စွာ ရှည် လျားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ဆေးဘူး၊ စုတ်တံ၊ ကင်းဘတ်ပြား၊ ပန်းချီစာအုပ် စသော ပစ္စည်းများ

ဝယ်ယူရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏လက်ကျန်ငွေများလည်း တစ်စတစ်စ
လျော့နည်း၍လွှာလေတော့၏။ ကျွန်ုပ် သည် မျက်စိနှစ်လုံးပွင့်သည်မှ
မျက်စိနှစ်လုံးပိတ်သည်အထိ မနေ့မနား ရှေးဆွလေ့ကျင့်နေရသဖြင့်
ကျွန်ုပ်၏အိမ်ကို တံမြက် စည်းပင် မလှည်းဖြစ်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်ုပ်၏အိမ်ခန်း သည်လည်း အညာဒေသ၏ လှည်းလမ်းကြောင်းကဲ့သို့ ဖုန်
တထောင်းထောင်းရှိလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် တစ်နှစ်ကုန်ဆုံးခွဲရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ် မကြားလိုသော
အသံဆိုးကြီးကို ကြားရပြန်၏။

“နောင်.. ဝေ... ..”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကြွေးစည်ကို ထုလိုက်ပြီးနောက် ကွမ်းကိုမြို့ရင်း
ကျွန်ုပ်၏အိမ်ပေါ်သို့တက်လာလေ၏။

“ဟား.. ဟား ပန်းချီဆရာနဲ့ နည်းနည်းတော့ တူလာပြီ။ ဆံပင်တွေလည်းရှည်လို့
မုတ်ဆိတ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းမေးတွေ ဗလဖျစ်နဲ့။ တစ်အိမ်လုံး လည်း
ဖုန်တွေချည်းပါပဲလား။ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ။ ဒါမှ တကယ့်ပန်းချီဆရာအိမ်နဲ့တူတာ။
ပန်းချီဆရာဆိုတာ အလှအပကို ဖန်တီးတဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်ကတော့
မလှပရှာဘူး။ သူများ တွေအတွက် အလှအပတွေ ဖန်တီးပေးရင်း သူ ဟာ
တဖြည်းဖြည်း စုတ်လာရတဲ့လူမျိုးပဲ။ ဟုတ်ပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ ကဲ.. ကဲ.. ပေးလေ။
ကျုပ်ရဲ့”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ခရီးရောက်မဆိုက် အကြွေး တောင်းလေ၏။

“ရော့.. ဟောဒီမှာ ခင်ဖျားငွေတစ်ထောင်”

ကျွန်ုပ်လည်း ငွေတစ်ထောင်ကို အသင့်ထုတ်၍ ဆေး ခွက်များအောက်တွင်
ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။ ဘိုးသူတော် ကြီးလာလျှင် အပြောမခံဘဲ
ပေးလိုက်နိုင်ရန်အတွက် ကျုပ်ကျုပ် တည်းတည်းဖြစ်နေသည့်ကြားမှပင် ထိုငွေကို
မသုံးဘဲ ဆောင်၍ ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

“ခင်ဖျားဥစ္စာ တစ်ထောင်ထဲပဲ”

ဟု ဘိုးသူတော်က ကျွန်ုပ်၏ငွေကို ရေတွက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်ဆီသို့ ပစ်ချပေးလိုက်လေ၏။

“တစ်ထောင်ပဲလေ။ ခင်ဗျားဆီက ကျုပ်ယူထားတာ တစ်ထောင်ပဲမဟုတ်လား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငွေတစ်ရာကို တစ်လမှာ ငါးကျပ် တိုးနဲ့ဆိုရင်တောင် တစ်နှစ်ဆိုရင် အတိုးချည်းပဲ ခြောက်ရာကျနေပြီ။ နောက်တစ်နှစ်မှာ အရင်း ရော အတိုးရောပေါင်းပြီးတွက်ရင် ထောင့်ကိုးရာ ခြောက်ဆယ်ပေးရမယ်”

“ဦးသူတော်ပိုက်ဆံက အတိုးတက်နေပါလား”

“ကျုပ်ပိုက်ဆံမှမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူပိုက်ဆံဖြစ် ဖြစ် လူများဆီရောက်သွားရင် အတိုးတက်လာတော့တာပဲ။ ပေးပါ ထောင့်ကိုးရာခြောက်ဆယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါဗျာ။ ဦးသူတော် တောင်းတဲ့ငွေတော့ မရှိဘူး။ ဟောဒီမှာ တစ်နှစ်လုံး ကျုပ်ရေးထားတဲ့ ပန်းချီကားတွေကိုကြည့်ပါ။ ကျုပ်လက်ရာကို ဦးသူတော် သဘောကျပြီဆိုရင် ဦးသူတော်ရဲ့ ပုံတူကို ရေးပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ရေးဆွဲ ထားသောပန်းချီကားများကို အသေးစိတ် လိုက်လံကြည့်ရှုလေ့ထိုနေက်...

“အလကားပဲ။ ခင်ဗျား ဘာမှမတတ်သေးဘူး။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ပန်းချီကားဟာ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ တကယ်ကောင်းတဲ့ ပန်းချီ ကားလို့ထင်ရပေမယ့် သေသေချာချာ အရသာ ခံပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ချို့ယွင်းချက်တွေ အများကြီးပေါ်လာတယ်။ ဒီပုံကို ကျုပ် သတယ်။ ပြင်သစ်ပန်းချီဆရာကြီးရေးသွားတဲ့ ခြေမြို့တော်သူဆိုတဲ့ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီကားကို ပုံတူယူပြီး မြန်မာပုံဖြစ်အောင် ဆွဲထားတာပဲ။ ခြေမြို့တော်သူ ပန်းချီကားထဲမှာ ဟောဒီနားမှာလူပျံတော်ရပ် ရေပန်းကလေးပါတယ်။ အဲဒီ ရေပန်းကလေးဟာ ကားရဲ့ အသက်ပဲ။ မာကျော မှုကိုပြထားတယ်။ ခင်ဗျားက အဲဒီနေရာမှာ လှည်းကြီးကို ပြောင်းပြီးထည့်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် လှည်းဘီးပေါက်ပေါ်မှာကျနေတဲ့ အလင်းရောင် တွေဟာ မှားနေတယ်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက အပြစ်တင်ပြန်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကြိုက်အဖြစ်ဆုံး ပန်းချီကား တစ်ချပ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီးနောက်...

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဒါက ၁၈၇၀ ခုနှစ် Gosodoze:m (Alexander Stirling Calder) အလက်ဇန်းဒါးစတားလင်းကယ်လ်ဒါ ဆိုတဲ့ အမေရိကန်ပန်းပုဆရာထုသွားတဲ့ “ရယ်စရာ ငိုစရာ” ဆိုတဲ့ ပန်းပုရုပ်ပဲ။ ဒါကို ပုံတူပြန်ကူး ထားတာပဲ။ မကောင်းဘူး။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကို မိုးပြီး သက်ရှိလူအဖြစ် ဖန်တီးရေးတာမဟုတ်လား။ ဒါက လူနဲ့မတူဘူး။ ကျောက်ရုပ်နဲ့ပဲ ပြန်ပြီးတူနေတယ်”

ဟု ဆိုပြန်ကာ ပန်းချီကားအသစ်တစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ် ပြန်၏။

“လာပြန်ပြီ။ ဒါက ၁၇၃၆ ခုနှစ် ကျော်ကျော်လောက်က ပြင်သစ်ပန်းပုဆရာကြီး Clodion ကလိုဒီယွန် ထုလုပ်ခဲ့တဲ့ နတ်မိစ္ဆာနဲ့အလှမယ် ဆိုတဲ့ ပန်းပုရုပ်ကို ပန်းချီပြန်ရေးထားတာပဲ။ မကောင်းဘူး။ အလှမယ်ရဲ့ ပုံဟာ မာတောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ သိလား။ အောက်လိုင်းကြောင်းကတည်းက မျဉ်းကြောင်းတွေဟာ ပျော့ပျောင်းမှု မရှိခဲ့လို့ပဲ။ ဟား.. ဟား.. ကိုယ်လူက နာမည်ကြီး ပန်းချီ ကားတွေကို ကူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပန်းပုတွေကို ကူးပြီး ပန်းချီအဖြစ် ပြန်လုပ်ထားတာကိုး။ စိတ် ကူးတော့ မဆိုးဘူး။ ဒါပေမယ့် လက်ရာက ညွှဲ သေးတယ်”

ဟု ဆိုပြန်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားများကို ကြည့်ရှုလျက် ဒါက ၁၆ ရာစုနှစ်က ဂျင်ရင်ဘိုလိုဂနားရဲ့ ပန်းပုရုပ်၊ ဒါက ဂျင်ဘက်တစ်တီပစ်ဂလေးရဲ့ ၁၇ရာစုတန်းက လက်ရာ၊ ဟော ဒါက ၁၈ရာစုနှစ်က ကျောက်ပြားမှာထွင်းသွားတဲ့ ဒိန်းမတ်က ပန်းပုဆရာကြီး ဘာတယ်သော်ဝပ်ဆင်ရဲ့ သေခြင်းနဲ့ အိပ်စက်ခြင်းဆိုတဲ့ ဖောင်းကြွပန်းပုရုပ်ကို ပြန်ပြီးဆွဲထားတာဟု ဆို လေတော့၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီကားများကို သာမဟုတ်ပေ။ ကမ္ဘာကျော် ပန်းပုဆရာကြီးများ ထုလုပ်သွား သည့် ပန်းပုလက်ရာများကိုလည်း ခုနစ်သက္ကရာဇ်နှင့် အတိ အကျသိနေသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးအား အံ့သြစွာ ကြည့်၍ နေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီးဟာ ကမ္ဘာကျော်ပန်းချီကား ကြီးတွေကို ရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ခုနစ်သက္ကရာဇ်နဲ့တကွရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ပန်းချီဆရာကြီးတွေကို အလွတ် ရနေပါလား။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာကျော် ပန်းပုရုပ်တွေ ကိုလည်း ဒီလိုပဲ အလွတ်ရနေတယ်။ ကျုပ်ဖြင့်

မအံ့ဩတဲ့ မနေနိုင်ဘူး။ ဦးသူတော်ဟာ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒါတွေကို
ဒါလောက်သိနေရတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက ကွမ်းမြို့ လိုက်လေ၏။

“ပန်းချီပညာမတတ်ဘဲ ပန်းချီဆရာအမည်ခံ ထားတဲ့ ကိုယ့်လူတို့လိုလူတွေကို
လိုက်ပြီးဖမ်း နေတဲ့ ပန်းချီပုလိပ်ပေါ့ ဗျာ။ ဟား.. ဟား.. ပုလိပ်ဆိုတဲ့
စကားလုံးကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွား တာလား။ အင်္ဂလိပ်စကား ပူးလိမ်၊ မြန်မာလို
ပုလိပ် ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရဟာ ပါဠိလို ပါလဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့
အတော်ကလေးကိုက်ညီတယ်။ ပါလ ဆိုတာ စောင့်ရှောက်ခြင်းလို အနက်ပေး
တယ်။ ဒီတော့ ပန်းချီပညာကို စောင့်ရှောက်သူလို့ ဆိုရင်မမှားပါဘူး။ ကိုယ့်လူတို့လို
ပညာ မတောက်တခေါက်တတ်ပြီး ပန်းချီဆရာလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထင်နေတဲ့
လူတွေကို အမြောက် အမြားတွေဖူးပါတယ်။ အပူရောင်က ဘယ်လို၊
အအေးရောင်က ဘယ်နယ်၊ လိုက်အင်ရှင်က ဘယ်လိုယူထားတာ၊
ဘယ်လိုခံစားပြီး ရေးထားတာနဲ့ ပါးစပ်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ လျှောက်
ပြော၊ မသိတဲ့လူက အဟုတ်ကြီးအောက်မေ့ချင် အောက်မေ့မယ်။ အမှန်ကတော့
ကိုယ့်လူတို့လို လူတွေဟာ မသိနားမလည်တဲ့ လူတွေကို အထင်ကြီးအောင်
ပြောပြနိုင်တဲ့ ပန်းချီစာဟောဆရာ ပဲဖြစ်တယ်။ ပန်းချီဆရာအစစ်မဟုတ်ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မညာမတာ အပြစ်တင်လေ၏။ ထို့ နောက် ကျွန်ုပ်၏
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကွမ်းတံထွေးကို ပစ်ကနဲ ထွေးလိုက်ပြီးလျှင်
ဆက်၍ပြောလေ၏။

“ကျုပ်ငွေကို ပြန်ပြီးဆပ်ပါ။ ကြွေးဆိုတာ ကြာလေ အတိုးတက်လေပဲ”

“အခုဆပ်နိုင်သေးဘူး။ ဦးသူတော်ကြီး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကလည်း အတိုးကို
မတရားတက် နေတာပဲ။ အတိုးနဲ့ချေးရင်တောင် ဒါလောက် တက်ဖို့မကောင်းဘူး။
ဟဲ... ဟဲ.. ပြီးတော့ ကျုပ်ဆီမှာ ခင်ဗျားက ရှစ်ရာ ငွေတစ်ထောင်ရှိ
တယ်ဆိုတာကလည်း စာချုပ်လည်းမရှိ သက်သေ လည်း မရှိပါဘူး။
မပေးရင်ကော ခင်ဗျား ဘာများ တတ်နိုင်မှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က သွေးတိုးစမ်းလိုက်လေ၏။

“ဘယ်နှယ် သက်သေမရှိရမှာလဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ငွေတစ်ထောင်ပေးတုန်းက
သက်သေ ရှေ့မှာ ပေးတာပဲ”

“ဘယ်သူ့ရှေ့မှာပေးတာလဲ”

“ဟောဒီ ကြေးစည်ရှေ့မှာ ပေးတာပဲ။ သူက သက်သေပေါ့။ ဟား.. ဟား..”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ကြေးစည်ကို ထုလိုက်လေ၏။

“နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. ၊ နောင်.. ဝေ.. ဝေ..”

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ၊ ထိုကြေးစည်သံ ကိုကြားရလျှင်
ကြက်သီးများထ၍ လာလေ၏။

“မပေးရင် ကိုယ့်လူအိမ်ရှေ့မှာ နေ့တိုင်းလာပြီး ကြေးစည်ထုနေမယ်”

ဟု ဆိုကာ ထူးဆန်းသော ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ထွက်၍ သွားလေတော့၏။

အခန်း - ၅

သေမင်းနိုင်ငံကသုံးသော မတ်စွေတစ်စွေ

ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဘိုးယုတော်ကြီး မလာခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ် ပင်ရှိခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ ဆီပင်များလည်း မညှပ်ဖြစ်သဖြင့် မိန်းမဆီပင်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ မုတ်ဆိတ်မှာလည်း ရင်ညှိုးသို့ပင်ကျော်၍ နေပြီဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏တစ်အိမ်လုံး၌ရှိသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကိုလည်း ကျွန်ုပ်သည် ရောင်းချခဲ့ပြီးလျှင် ပန်းချီပစ္စည်းများကိုပင် ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သည် မည်သည့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂမှာမရှိဘဲ ဇရပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်၍ နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီနှင့်မပတ်သက်သော မည်သည့်ပစ္စည်းကိုမျှ အိမ်၌ မထားတော့ပေ။ အချုပ်အားဖြင့် ဆိုရပါမူ ကျွန်ုပ်နှင့် ပန်းချီရေးဆွဲခြင်းသည် တစ်ပေါင်းတစ်စည်းတည်း ဖြစ်၍သွားပေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်အာရုံ၌လည်း ပန်းချီကားများ သာလျှင် ရှိပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် နယူးယောက်မြို့ မတ်ထရီ ပိုလီတန် ပြတိုက်၌ရှိသော ဂျေ-အယ်လ်-ဒေးဗစ်ဆိုသည့် ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦး ၊ ငါ့ရာစုနှစ်လောက်က ရေးဆွဲခဲ့သည့် (The Death of Socrates) opus a m o'sich 60@e: တရား အမည်ရှိ ဆီဆေးပန်းချီကားကြီးကို အတုယူလျက် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးခြေထောက်စားခဲ့ရပုံ ပန်းချီကားကြီး အဖြစ် ပြုပြင်ရေးဆွဲလျက်ရှိပေသည်။

မူရင်းပန်းချီကား၌ ပညာရှိ ဆိုကရေးတီးသည် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုဆင်း၍ လက်တစ်ဖက်ကိုထောင်ကာ စကားပြောနေသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် မင်းဝတ်မင်းစားများ ဝတ် ဆင်ပေးလိုက်ရုံနှင့်ပင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးပုံပေါက်၍ သွားလေ၏။ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ငိုနေသော လူ၏နေရာ၌ ထိုပုံ၏အချိုးအစားအတိုင်း မိဖုရားကြီး၏ပုံကို ထည့်လိုက်လေ၏။

နောက်မှ ကျောက်နှံရံများကိုလည်းကောင်း၊ ကျောက် နံရံနှင့်ကပ်လျက်တွင်ရှိသော မီးတိုင်ကြီးကိုလည်းကောင်း၊ လှပို များကိုလည်းကောင်း မူရင်းအတိုင်း ကြည့်၍ဆွဲခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးခြေထောက်စားခဲ့ရပုံ ပန်းချီကားကြီးသည် လူနဲ့စွာမှ ကောင်းမွန်ခဲ့လေ၏။ ထိုပန်းချီကားကြီးကို တွေ့ရသော သူတိုင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ချီးကျူး ကြလေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ၎င်း မူရင်းပန်းချီပုံကို ကြည့်ရှုလိုပါက (The Picture History of Painting ခေါ်အုပ်၏ ပုံအမှတ် ၃၃၂ ကို ရှာဖွေ ကြည့်ရှု ကြပါရန်)

ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသော ပန်းချီ ဝါသနာအိုးများမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်၏ ဗိမ္ဗိသာရဓားခွဲခန်းပန်းချီ ကားကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းသည် တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့သွားလေ ၏။ ထို့ကြောင့် ရုံးကမ္ဘာ၏မန်နေဂျာသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လာရောက်ပြီးလျှင် ထိုပန်းချီကားကြီးကို ကြည့်ရှု၍ ငွေ ၃၀၀၀ ဖြင့်ဝယ်ယူသော်လည်း ကျွန်ုပ်က မရောင်းဘဲ ဂျူဗလီဟော၌ အခြားသော ကျွန်ုပ်၏ပန်းချီကားများနှင့်အတူ ပြသလေရာ ဗြိတိသျှအစိုးရပိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များပင် လာရောက်ကြည့်ရှုကာ ချီးမွမ်းကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာပျော်ရွှင်၍နေပေသည်။ ထိုပန်းချီ ကား၏အနီး၌ တစ်နေ့လုံးလို့လုပ်င် ကျွန်ုပ်သည် ရပ်လျက် ချီးမွမ်းပြောဆိုသံများကိုနားထောင်ရင်း ဂုဏ်ယူခဲ့လေ၏။

“နောင်.. ဝေ.. ဝေ.. နောင်.. ဝေ.. ဝေ..”

ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ ကြေးစည်သံကြားသဖြင့် လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကွမ်းကို မှိုလျက် မတ်တတ်ရပ်၍နေသော ဘိုးသူတော်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ဟား.. ဟား.. ဘုရင်ခံကတောင် ချီးမွမ်းခံရ တဲ့ ပန်းချီကား။ တယ်ကောင်း။ ဆိုကရေးတီး အသတ်ခံရပုံကို ရေးထားတဲ့ပုံပါကွာ။ ဒီပုံရဲ့ မူရင်းဟာ မက်ထရိုပိုလီတန်မြူဗီယံမှာ ရှိတယ်။ မြူဗီယံကိုဝင်ဝင်ခြင်း လက်ယာဘက်က ပန်းချီကားသုံးကားအနက် ဒုတိယမြောက်ချိတ်ဆွဲထား တဲ့ ကားပါကွာ။ အဲဒီပန်းချီကားချိတ်တဲ့ နံရံမှာ (Give Me Liberty Or Give Me Death) ငါ့အားလွတ်လပ်ခွင့်ပေးလော့ သို့တည်းမဟုတ်က သေခြင်းကိုပေးလော့ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ စာတမ်း ကို ရေးထားသေးတယ်။ ကိုယ့်လူ ဘာပြောချင် သေးလဲ၊ ဒီပန်းချီကားကိုကြည့်ပြီး ဗိမ္ဗိသာရ ဓားခွဲခံရပုံဖြစ်အောင် ရေးထားတာပဲ။ သိပ်ညံ့တယ်။ လုံးဝမကောင်းဘူး။ အချုပ်ခန်းထဲမှာ တရားခံအဖြစ်နဲ့ရောက်နေတဲ့ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကလည်း စလွယ်တွေမကုန်တော့နဲ့ ညီလာခံမှာ ဝတ်တဲ့အတိုင်း ရေးထားတယ်။ သဘာဝမကျဘူး။ ပြီးတော့ ငိုနေတဲ့မိဖုရားကလည်း ဘုရင်ရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်က ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်က ခြေ ရင်းဘက်က ဖြစ်ရမယ်။ သဘာဝမကျဘူး။ အလကားပန်းချီဆရာ။ ပေးပါ ကျုပ်ရဲ့ ကြွေး (နှစ်သောင်း)”

“ဗျာ.. နှစ်သောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အတိုးက တက်လာတာကိုး”

“တက်ပါဦးဗျာ။ ဒါလောက်တော့ မရှိနိုင်ပါဘူး”

“ဒုတိယနှစ်အထိ ထောင့်ကိုးရာကျော်ပဲရှိတယ်။ တတိယနဲ့ စတုတ္ထ နှစ်လေးဆတက်တယ်။ ဟော အခု ပဉ္စမနှစ်ကျတော့ ငါးဆဖြစ်သွားပြီ ကိုယ့်လူရ”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ။ အဲဒါတော့ မပေးနိုင်ပါဘူး”

“မပေးနိုင်ရင် ပန်းချီဆရာပေါ်မှာ ကြွေးမှတ်မယ် ဒါပဲ”

“ရော ဦးသူတော်တင်တဲ့ ကြွေးထဲက ဟောဒါကို ဖွဲပြီးဆပ်ထားမယ်”

ဟု ဆိုကာ ငွေတစ်မတ်စေ့ကလေးတစ်စေ့ကိုထုတ်၍
ဦးသူတော်ကြီး၏လက်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌လည်း ဤမျှ အတိုးတက်၍နေသော ဘိုးသူတော်ကြီး၏ငွေကို
မပေးဆပ်တော့ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည့်အလျောက်
ပြောင်ချော်ချော်လုပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

“ငွေနှစ်သောင်းမှာ တစ်မတ်ရောပေါ့။ မှတ်ထား မယ်၊ ငွေတစ်မတ်
ကြွေးဆပ်တာကိုလည်း မှတ်ထားမယ်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ကျေနပ်စွာပြော၍ ကျွန်ုပ်ပေး သော ငွေမတ်စေ့ကို
ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာ ကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ပန်းချီဆရာ ဒီငွေမတ်စေ့ကို ဘယ်ကရတာလဲ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ထူးဆန်းစွာမေးလေ၏။

“မနက် ဒီကိုအလာမှာ ရွှေတိဂုံဘုရားနားက ထမင်းဆိုင်မှာ ဝင်ပြီး ထမင်းစားတာ
ကျုပ်က ငါးမွှေးစေ့ပေးတော့၊ ဆိုင်က ပြန်အမ်းတာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ခဲမတ်စေ့ဖြစ်နေလို့လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ရိုးရိုးမတ်စေ့ မဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား လက်ဝါးကိုဖြန့်လျက် ငွေမတ် စေ့ကို ပြလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးသူတော်ကြီး၏ လက်တွင်းမှ ငွေမတ်စေ့ကို ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သုံးစွဲနေကျမတ်စေ့နှင့် တစ်ရွယ်တည်းဖြစ်သော်လည်း ပုံစံအမှတ် အသားချင်း မတူကြောင်းကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုမတ်စေ့၌ ဂျောခေါင်းလည်း မပါပေ။ ဂျောခေါင်း၏ နေရာ၌ အရိုးခေါင်း၏ပုံဖြစ်၍နေ၏။ ပန်းဘက်၌လည်း ပန်းခက်ပုံမပါဘဲ ကျွန်ုပ်မဖတ်တတ်သော စာများကို တွေ့ရလေ၏။

“အဲဒါ ဘယ်လိုမတ်စေ့လဲ”

“သေမင်းနိုင်ငံမှာသုံးတဲ့ ပိုက်ဆံပဲ ပန်းချီဆရာ”

“ဗျာ”

“သေမင်းနိုင်ငံမှာသုံးတဲ့ ပိုက်ဆံ။ ဟုတ်လား ဦးသူတော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်စွာ မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်”

“သေမင်းနိုင်ငံမှာ ပိုက်ဆံသုံးသလားဗျာ”

“သုံးရတာပေါ့။ ဈေးဝယ်ရင် ဘာနဲ့ဝယ်မလဲ။ မယုံဘူးလား။ ဟောဒီမှာ ရေးထားတဲ့စာဟာ “သိကင်းဒမ်းအော့ဖ်ဒက်” “သေမင်းနိုင်ငံ” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

ဟု ဦးသူတော်က ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးသူတော်၏စကားကို မယုံရခက်၊ ယုံရ ခက်ဖြစ်၍နေ၏။
ဦးသူတော်ကြီးသည် ဦးနှောက်မှ ကောင်းပါ လေစဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

“ထားပါတော့ဗျာ။ အဲဒါ ဘာစာလဲ”

“အင်္ဂလိပ်စာလေ”

“ဟာ ဒါတော့ ကျုပ်မယုံဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာတော့ ကျုပ်လည်းတတ်တာပဲဗျာ။ ဒီစာဟာ
အင်္ဂလိပ် စာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကလေးတောင် သိပါတယ် ဦးသူတော်”

“ဟဲ့ လူပြန်၊ ပုန်းချီတွင်မတတ်တာ အောက်မေ့ တယ်။ လက်စသတ်တော့
ဗဟုသုတလည်း မရှိပါလား။ ဒါ အင်္ဂလိပ်လက်ရေးတို၊ ၁၇ ရာစုနှစ်
လောက်ကသုံးတဲ့ အင်္ဂလိပ်လက်ရေးတို”

ဟု ဦးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

“မဟုတ်တာပဲ လက်ရေးတိုဆိုတာ ၂၀ရာစု ခေတ်ကျမှ ပေါ်ပေါက်လာတာပါ
ဦးသူတော်”

“နားမလည်ဘဲနဲ့ မပြောနဲ့။ ခရစ်မပေါ်မီ ဘီစီ ၆၃ခုနှစ်ကတည်းက
လက်ရေးတိုပေါ်နေပြီ။ ရောမနိုင်ငံဆီးနတ်အစည်းအဝေးတွေမှာ
လက်ရေးတိုနဲ့လိုက်ပြီး မှတ်နေကြပြီ။ အဲဒီ လက်ရေး တိုကို “ကိုင်ရို” ဆိုတဲ့
ရောမပြည်သားတစ်ယောက် ကစပြီး တည်ထိုင်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ မယုံဘူးလား။
ဗြိတိသျှစွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်း SARSAFARILLA, TO SORGERY Bòoo
soone ။ အဲဒီမှာပါတယ်”

ဟု ဦးသူတော်ကြီးက စာအုပ်အညွှန်းနှင့်တကွ ပြော ၍နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း
ငြိမ်၍နေလေ၏။

သူပြောသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးမှာ “အင်ဆိုင်ကလိုပေး ဒီးယား” ခေါ်
စွယ်စုံကျမ်းတို့၏ထုံးစံအတိုင်း “အက်စ်” နှင့်
ပိတ်သကသောစကားလုံးများရှာဖွေ၍ ဖော်ပြထားသော စာလုံး များ ဖြစ်ပေသည်။

“ဦးသူတော်က အတိအကျ ပြောနေတော့ ကျုပ် က မငြင်းတော့ပါဘူးဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က အလျှော့ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟား.. ဟား.. ငြင်းလို့လည်း ဘယ်ရမလဲ ပန်းချီဆရာ။ ကျုပ်က မသေချာဘဲမပြောပါဘူး။ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့လေ။ ခင်ဗျားက ကျုပ် အပေါ်မှာ ကြွေးရှစ်ရာ ရှစ်သောင်း ရှိတယ်လို့ မှတ်ထားပါ။ ကျုပ် လာပြီးဆပ်ပါ့မယ်”

“ဘယ်လို.. ဘယ်လို.. ကျုပ်က ခင်ဗျား အပေါ်ကြွေးရှစ်သောင်းတင်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား။ စောစောကပဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ပေါ်မှာ ရစ်ရာ ငွေနှစ်သောင်းရှိတယ်ဆိုဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဟောဒီ သေမင်းနိုင်ငံက မတ်စွေ ကလေးတစ်စွေဟာ ငွေတစ်သိန်းတန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ခင်ဗျားပေါ်မှာ ရစ်ရာရှိတဲ့ ငွေနှစ်သောင်းကိုနှုတ်ပြီး ရှစ်သောင်း ပြန်ပြီးအမဲး ရမှာ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကြွေးကို မြန်မြန်ဆပ်ပေတော့ ဦးသူတော်။ ကျုပ်အလှည့်ရောက်ပြီ။ အတိုးတွေ တက်နေမှာပဲ။ ကြာလေ အတိုးတက်လေ ဖြစ် တော့မှာပေါ့”

ဟု ကျုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သဘောကျစွာရယ်မောလျက်...

“ဟုတ်တာပေါ့။ သိပ်ကို ဟုတ်တာပေါ့ ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျား ကြွေးကိုလာပြီးဆပ်ပါ့မယ်။ မဆပ် ရင်တော့ အတိုးတွေ တက်ပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“နေပါဦး ခင်ဗျားကို ကျုပ်က ဘယ်မှာ အကြွေး လာတောင်းရမှာလဲ ဦးသူတော်”

“သေမင်းနိုင်ငံမှာလေ”

“ဗျာ”

“နောင်... ..”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ကြွေးစည်ကို ထုလိုက်ပြီး နောက် ကျွန်ုပ်၏အပါးမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ် လည်း ထူးဆန်းသော ဘိုးသူတော်ကြီးအား ဂျီဗလီဟောအပြင် ဘက်သို့ရောက်သည်အထိ နောက်မှလိုက်၍ ကြည့်ရှုလေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးကား ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော မျက်နှာ နှင့် ဆန်တောင်းနှစ်လုံးကို ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်းကာ ရွှေတိဂုံဘုရား ဘက်သို့ ထွက်၍သွားလေတော့၏။

အခန်း - ၆

ကျွန်ုပ်ထံမှ မတ်စေ့ကို ထပ်မံရှာဖွေကြခြင်း

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ထူးဆန်းသော ဘိုး သူတော်ကြီးနှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံခြင်းမရှိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သေမင်းနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိသွားပြီလား ဟူ၍ပင် ထင်မှတ်မိပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ပန်းချီပညာ၌ လွန်စွာ ထူးချွန်သူ တစ်ဦး ဖြစ်၍လာလေတော့၏။ ထိုသို့ ထူးချွန်လာခြင်းမှာ လည်း ဘိုးသူတော်ကြီးကို မခံချင်၍ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဘိုးသူတော်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီကား အမြောက်အမြားကို ရေးဆွဲ ၍ မျက်နှာဖြူအရာရှိများကို ရောင်းချခဲ့လေ၏။ ရောင်းချ၍ရရှိသောငွေနှင့်ပင် အင်္ဂလန်သို့ သွားရောက်ကာ ပန်းချီပညာ ကို ထပ်မံလေ့လာဆည်းပူးခဲ့ပေသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် ရန်ကုန် သို့ ပြန်လာပြီးနောက် ပန်းချီပညာနှင့်ပင် အသက်မွေးကာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ပန်းချီကားများအား မျက်နှာဖြူများကသာ ဝယ်ယူခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာအမျိုးသားများအနေနှင့် ဝယ်ယူအားပေးသူဟူ၍ မရှိသလောက် ရှားပါးလှလေရာ ပန်းချီကားသက်သက်ရေးဆွဲခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရသောအလုပ်သည် ရေရှည်၌ အကျိုးမပေးကြောင်း တွေ့ရှိရလေ ၏။

ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုစာအုပ်အဖုံးများ၊ မဂ္ဂဇင်း စာအုပ်တွင်ပါ သည့် ဝတ္ထုများအတွက် သရုပ်ဖော်များကို လက်ခံရေးဆွဲခဲ့ရ လေသည်။

သို့ရာတွင် ထိုအလုပ်မှာလည်း ပြောပလောက်အောင် ကောင်းမွန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ စားလောက်ရုံဟူသည့်စကား မှာ ကျွန်ုပ် ထိုအချိန်က ရင်ဆိုင်နေရသောအဖြစ်နှင့် လုံးဝ တူညီပေသည်။

ထိုသို့စားလောက်ရုံ အခြေအနေမျိုး၌ မမျှော်လင့် သော ငွေကြေး ကုန်ကျဖွယ်ရာ ကိစ္စများပေါ်ပေါက်ပါက ကြွေး တင်ရန်မှတ်စပါး အခြားသောနည်းလမ်းရှိမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ နေထိုင်ပါလျက်
စားလောက်ရုံမျှသာရှိသည့်အတွက် အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ် မှပင် မကူးရဲတော့ပေ။

ထိုစဉ်၌ ကျွန်ုပ်အဖို့ ကံဆိုးမှီးမှောင်များ ဆက်တိုက် ကျရောက်ခဲ့လေ၏။
အဆိုးဆုံးမှာ အိမ်မီးလောင်ခံရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက်
အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်၍ ဆေးရုံတက်ရ သေး၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်နေချင်း ညချင်း အတိဒုက္ခရောက် လာတော့၏။
မိဘအမွေအနှစ်ပစ္စည်းများနှင့် ဘဏ်တိုးရရှိ သော ငွေတိုးမှာလည်း ကျွန်ုပ်အဖို့
မလောက်မမျှသာ ဖြစ်ပေ တော့၏။

ဆေးရုံမှဆင်းသောအခါ၌ အိမ်ကိုပြန်၍ မဆောက် နိုင်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မြို့ထဲမှ
တိုက်ခန်းတစ်ခန်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်အား အလုပ်အပ်နေကျ
မဝင်ငွေ တိုက်နှင့် စာအုပ်တိုက်တို့မှာလည်း ကျွန်ုပ်အား လူမမာတစ်
ယောက်ဟုသဘောထားကာ အလုပ်အပ်ခြင်းမပြုကြတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရလေ၏။
ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ အားငယ်လျှက် ရှိပေ သည်။ သို့ရာတွင်
ပန်းချီဆွဲခြင်းအလုပ်မှာမူ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဘိန်းစားဘိန်းစွဲသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေသဖြင့်
ကျွန်ုပ်သည် ပန်းချီကား များကို ရေးဆွဲခြင်းဖြင့် စိတ်ညစ်မှုကို
ဖြေဖျောက်ရလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်လခကြွေးပေးဆပ် ရန်ရှိသည်ကို စိတ်ညစ်သဖြင့်
အိမ်လခလာ၍ တောင်းသော ဒရဝမ်ကိုလားကြီး၏ပုံကို
စိတ်ကူးဖြင့်ရွေးဆွဲနေလေ၏။ ရေးဆွဲ ၍ ပြီးစီးသွားသည့်အခါ၌လည်း
ကျွန်ုပ်သည် ထိုပန်းချီကားကို “သေမင်းငင်သွ” ဟု အမည်ပေးကာ
အရောင်းဆိုင်တစ်ခုသို့ ရောင်းချပေးရန် ပို့လိုက်လေ၏။ ထို့ပြီး မကြာမီ၌ပင်
ထိုပန်းချီကားရောင်းရသဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အရောင်းဆိုင်မှ ငွေထုတ်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်ငွေထုတ်ပြီးသည့်နှင့် စားကောင်းသောက်ဖွယ်မစားရသည်မှာ
ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် တရုတ်တန်းသို့သွားကာ ညနေစာအဖို့ကောင်းမွန်သော
အစားအသောက်တို့ကို မှာယူ၍ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ် ထမင်းစား၍နေသည့် နေရာနှင့်မလှမ်းမကမ်း ရှိ စားပွဲသို့ လူသုံးယောက်
ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ထမင်းဟင်းများ မှာယူစားသောက်ကြလေ၏။ ထိုသူတို့သည်

ထမင်းမစား မိမ့်လည်းကောင်း၊ ထမင်းစား၍ နေ့စဉ်၌လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ် အား
မကြာခဏ စောင်းငဲ့ကြည့်ရှုနေသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ
သတိပြုမိခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ထမင်းစားပြီးသည်နှင့်
တရုတ်ဆေးခန်းကြီးဆိုင်သို့သွားရောက်ကာ ဆေးခန်းကြီးတစ်ခွက်သောက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။
သမီးကြီးဈေးအနီးသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ အမှတ်မထင် လှည့်၍
ကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းဆိုင်တွေ့ရသော လူသုံးယောက်သည် ကျွန်ုပ်နောက်သို့
လွှဲကာ၍လာကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မရဲသော်လည်း ပြေးခဲ့စေ ဟု
ဆိုသည့်အတိုင်း ခပ်မှန်မှန်လျှောက်ရင်း ထိုလူသုံးယောက်က ရန်မူပါက
ပြန်လှန်ခုခံရန်အတွက် ကြို တင်စဉ်းစားရလေ၏။

ထိုလူသုံးယောက်သည် သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်ဖြင့်
ကျွန်ုပ်၏နောက်သို့လိုက်၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့၏
အမူအရာကိုကြည့်ရုံမျှနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အား ရန်မူမည့်သူများ ဖြစ်ကြောင်း
သိရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူတို့အား ခုခံရန် ပြင် ဆင်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်
တစ်ခုစွာတကွမ်းမည့်မှာ သူတို့က ရန်မူမှ ကျွန်ုပ်ကခုခံခြင်းထက် ကျွန်ုပ်က
အရင်ဦးစွာတိုက်ခိုက် ခြင်းသည် သင့်တော်ပေမည် ဖြစ်ပေသည်။ အကောင်းဆုံး
ခံစစ်ဆိုသည်မှာ ထုံးစံပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြေလှမ်းကို အနည်းငယ်လျော့ပြီးနောက် ဓာတ်မီးတိုင်အနီးရှိ
အုတ်ခဲပိုင်းများကို ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ထိုလူတို့လည်း ကျွန်ုပ်အားမရန်
ခပ်သုတ်သုတ်ကပ်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဓာတ် မီးတိုင်အောက်မှ
အုတ်ခဲပိုင်းကျိုးကို ကောက်၍ လာလေရာ ဆိုကာ ဝမ်းဗိုက်ဆီသို့ ချိန်ရှယ်၍
ပစ်လိုက်လေ၏။ သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်ကို လှလှပပကြီး ထိမှန် သဖြင့်
ခွေလဲကျသွားလေ၏။ ကျန်နှစ်ယောက်ကမူ ကျွန်ုပ်အား ဝင်၍
ဖမ်းကိုင်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း အုတ်ခဲပိုင်းကျိုး များကို ကောက်ယူ၍
ပစ်ပေါက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်အား ဖမ်းကိုင်ရန် ကြိုးစားနေသော နှစ်ယောက် အနက်
တစ်ယောက်သောသူက ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးလာပြီး မေးစေ့ကို
ခြေထောက်ဖြင့်ကန်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း ခွေလဲ ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ၌ ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်အတွင်းသို့ လက်ကိုင်ပဝါကိုဆို့၍
ကျွန်ုပ်အား ကားတစ်စီး ဖြင့်တင်ကာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းသို့
သယ်ယူသွားကြလေ၏။

တိုက်ခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်အား ကြီးပြင့် တုပ်နှောင်၍
ပါးစပ်တွင်ဆို့ထားသော လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ် လိုက်ပြီးနောက်...

“ကဲ.. ပန်းချီဆရာ ငွေမတ်စေ့ကလေး ဘယ်သူ့ ကို ပေးလိုက်သလဲ”

ဟုမေးလေ၏။

“ဘယ်ကမတ်စေ့လဲ၊ ကျုပ် မသိဘူး။ ပိုက်ဆံ တစ်မတ်အတွက်များ
လူတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ ကြိုးနဲ့တုပ်ပြီးထားရသလား။ ကျုပ်အိတ်ထဲမှာ နှိုက်ယူ။
မတ်စေ့တွေ တစ်ပုံချည်းပဲ”

“ဒီမှာ ပန်းချီဆရာ။ ကျုပ်တို့ လိုချင်တာ ဒီလို မတ်စေ့မျိုးမဟုတ်ဘူး။
ဘိုးသူတော်ကြီးကိုပေး လိုက်တဲ့ မတ်စေ့မျိုး”

“သော် ဒါလား။ ပြောရောပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားမှာ ရှိသလား”

“ဘယ်လာရှိမှာလဲဗျ။ အဲဒီ မတ်စေ့ကလေးက လည်း ထမင်းဆိုင်က အမ်းလိုက်တဲ့
မတ်စေ့ ကလေးပါ။ ကျုပ်က ရိုးရိုးမတ်စေ့မှတ်နေတာ။ ဘိုးသူတော်ကြီးက
သေမင်းနိုင်ငံမှာ သုံးတဲ့မတ်စေ့လို့ပြောတာပဲ။ ကျုပ်မှာ ဘယ်ကလာရှိမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားကလည်း ဒီလိုပြောတာပဲ။ ကျုပ်တို့ ရှု ထားတဲ့သတင်းကလည်း
အဲဒီမတ်စေ့ကလေး ကို ခင်ဗျားက ဦးသူတော်ကို မပေးလိုက်ခင် ကတည်းက
သတင်းထွက်နေတယ်”

“ဘယ်လိုသတင်းထွက်နေတာလဲ”

“သစ်တော့ဘက်မှာလုပ်တဲ့ ကိုသက်နှင်းဆိုတဲ့ လူဆီမှာ သေမင်းနိုင်ငံမတ်စေ့တွေ ရှိတယ် ဆို တာ သတင်းရထားတယ်”

“ဗျာ.. ကျုပ်မှာမရှိပါဘူးဗျာ”

“ဦးသူတော် မောင့်ကြီးကလည်း ဒါကြောင့် ကိုယ့်လူဆီကို ကပ်နေတာ။ အဲဒီအထဲ ကိုယ့်လူ ဆီက အဲဒီမတ်စေ့ရသွားလေတော့ ကျုပ်တို့သာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်လူဆီကို အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က သေမင်းနိုင်ငံကို သွားချင်တဲ့လူတွေဟာ လာ နေကြပြီ။ ကျုပ်တို့လည်း ကိုယ့်လူအိမ်ကို ဝင်ပြီး ရှာခဲ့တာကြာပြီ။ မတွေ့တဲ့အဆုံးမှာ မီးတောင် ရှုပ်စခဲ့သေးတယ်”

“ဪ.. ကျုပ်အိမ်ကို မီးရှို့တာ ခင်ဗျားတို့ကိုး။ ဒါနဲ့နေပါဦးဗျ။ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့ သေမင်းနိုင်ငံ ဆိုတာက ဘာလဲဗျ။ ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“မရှင်းပြနိုင်ဘူးကိုယ့်လူ။ စိတ်ဝင်စားရင် ကိုယ့် ဟာကိုယ် နားလည်အောင်သာလုပ်ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏တစ်ကိုယ်လုံးကို အဝတ်အစား များချွတ်၍ သေမင်းနိုင်ငံသုံးပိုက်ဆံကို ရှာဖွေကြလေ၏။

သို့ရာတွင် သူတို့အလိုရှိသောအရာကို မရသည့်အဆုံး ၌ ကျွန်ုပ်အား ကန့်ကျောက်ထိုးကြတ၍ လွှတ်လိုက်လေတော့ ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုသူတို့နှင့် တွေ့ခဲ့ရပြီး ရက်အတန် ကြာသည့်အခါ၌ ကောလိပ်၌ ကျောင်းနေဘက်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံလေ၏။ ထိုသူ၏အမည်မှာ မောင်လှဖေဟူ၍ ဖြစ်၏။

“ကိုသက်နှင်း” ဟု သူက စတင်၍ နှုတ်ဆက်သည့် အခါ၌ ကျွန်ုပ် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်၍နေသဖြင့်

“ခင်ဗျား ကတော့လုပ်ပြီ” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ် လိုက်၍

ပြီးပြီလို့သိသည့်အခါသာလျှင် မောင်လှဖေကို ကျွန်ုပ် က မှတ်မိသွားလေတော့၏။

“ဟာ.. မောင်လှဖေပါလား၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ကမမှတ်မိလို့ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်ရလေ၏။

“စိတ်မဆိုးပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား အခု သစ်တော ဘက်မှာပဲလား၊ ကိုသက်နှင်း”

“မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ပန်းချီဆရာ လုပ်နေတယ်။မောင်လှဖေကတော့ ပုလပ်ဘက်မှာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်။ အင်းစိန် စီအိုင်ဒီမှာ”

“ဟာ.. နေရာကျတာပဲဗျို့။ ကျုပ်ကို တဆိတ် ကလေးကူညီပါ”

ဟု အစချီကာ ကျွန်ုပ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံအကြောင်းအရာ တို့ကို အသေးစိတ်ပြောပြလျက်လေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ်မောင်လှဖေသည် ကျွန်ုပ်ပြောပြသည့်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်အား အကူအညီပေးမည့်ဟုဆိုကာ တိုက်ခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်၍သွားလေ၏။ ထိုတိုက်ခန်း၏ တံခါးသို့ရောက်လျှင် ရာဇဝတ်အုပ်မောင်လှဖေက တံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာအတွင်းမှ...

“ကိုလှဖေ ဝင်ခဲ့လေ။ ဧည့်သည်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အံ့သြမိလေတော့ရာဇဝတ်အုပ် မောင်လှဖေလည်း တံခါးကိုတွန်းဖွင့်၍ ဝင်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း နောက်မှလိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုလှဖေ”

ဟု အိမ်ရှင်လုပ်သူက မေးလေ၏။ အိမ်ရှင်သည် အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်းနှင့် ဖြစ်ပြီး သူ၏မျက်နှာကိုမြင်လိုက်ရသည်နှင့်ပင် အားကိုးချင်စိတ်များ

ကျွန်ုပ်တို့ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

ရာဇဝတ်အုပ်မောင်လှဖေက ကျွန်ုပ်ပြောပြသည်ကို တစ်ဆင့်ပြန်၍ ထိုသူအား ဖောက်သည်ချသည်ကို ထိုသူက ကုလားအုတ်တစ်ဆပ်စီးကရက်ကိုသောက်လျက် ကောင်းစွာ နားထောင်ပြီးနောက်...

“အဲဒီခင်ဗျားပြောတဲ့ သေမင်းနိုင်ငံသုံး မတ်စေ့ ကလေးတွေကို အကြောင်းပြုပြီး လူသတ်မှုဖြစ်တာကို နှစ်ခါသုံးခါလောက် တွေ့ဖူးပါတယ်။ ကျုပ်မှာတောင် အဲဒီမတ်စေ့မျိုးတစ်စေ့ရှိလေရဲ့”

ဟု ဆိုကာ ဆွဲအံ့အတွင်းမှ မတ်စေ့ကလေးကို ထုတ် ယူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထို မတ်စေ့ကို ကောက်ယူပြီးနောက် သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးအား ကျွန်ုပ်ပေးခဲ့ဖူးသော သေမင်းနိုင်ငံသုံး ငွေမတ်စေ့ကလေးဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလေ၏။

“အဲဒီမတ်စေ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အကြီးချဲ့ထား သေးတယ်။ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဟု ဆိုကာ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ပြလေ၏။

ထိုဓာတ်ပုံ၌ သေသေချာချာကြည့်ရှုရာ အရိုးခေါင်း ၏အောက်၌ ရောမဂဏန်းဖြင့်ရေးထားသော (၇) ဂဏန်းတစ်ခု ကို ကျွန်ုပ် သိတိပြုမိလေသည်။

“ကျုပ်အထင်တော့ အလွန်တိကျတဲ့ စည်းကမ်းနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ လျှို့ဝှက်အသင်းတစ်ခုရဲ့ တံဆိပ် ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ။ တံဆိပ်ဆိုတာ ဝင်ခွင့် ထွက်ခွင့်လွက်မှတ်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ရှေးဟောင်း ပါရှားနိုင်ငံမှာ အဲဒီလို အသင်းမျိုးရှိခဲ့ဖူးတယ် လို့ ဓာတ်မှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ အသင်းသားတွေ က တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မမြင်ဖူးကြဘူး။ အသင်း ခေါင်းဆောင်ကိုလည်း မြင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာကို ရောက်နေရောက်နေ အသင်းခေါင်းဆောင်ရဲ့ အမိန့်ကိုတော့ နာခံကြ တယ်။ အဲဒီလို အသင်းမျိုးဖြစ် လိမ့်မယ်ထင် တယ်”

ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး မိတ်ဆွေ။ ကျုပ်ရဲ့ အသက်ဘေးက စိုးရိမ်ရတယ်။ သေမင်းနိုင်ငံ အသင်းသားတွေက ကျုပ်လက်ထဲမှာ မတ်စေ့တွေရှိတယ်လို့ထင်ပြီး သတ်မှာကို စိုးရိမ်နေရ တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ထိုသူက...

“ဒါလောက်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဗျာ၊ မတ်စေလိုချင်တဲ့ လူရှိရင် ကျုပ်ဆီကို လွှတ်လိုက်ပါ။ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ”

ဟု ရဲတင်းစွာ ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေနာမည်က”

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါ။ သေမင်းနိုင်ငံကို သွား ချင်တဲ့လူတွေနဲ့တွေ့ရင် လွှတ်လိုက်စမ်းပါ”

“ဪ... ကြားဖူးပါရဲ့ဗျာ။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၊ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နဲ့ တယ်လဲ နာမည် ကြီးတာကိုး၊ တဆိတ်လောက်အားကိုးပါရစေဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း ကျောင်းနေဘက် ရာဇဝတ်အုပ်တစ်ဦး၏ကူညီမှုကြောင့် လွန်စွာအစွမ်းထက်လှ သည့် စုံထောက်ကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရလေတော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ရင်၌ရှိသော စိုးရိမ်စိတ် များလည်း လွင့်ပျောက်သွားလေတော့၏။

သေမင်းနိုင်ငံစာအုပ်

တစ်နေ့သ၌ သတင်းစာတစ်စောင်တွင် အောက်ပါ ထူးဆန်းသောကြော်ငြာကို ဖတ်ရှုရလေတော့၏။

သေမင်းနိုင်ငံမတ်စေနှင့် စာအုပ် ကျွန်ုပ်တို့ လွန်စွာ ထူးဆန်းသော မတ်စေ ကလေးသုံးစေ့ ရောင်းရန်ရှိပါသည်။

ထိုမတ်စေ ကလေးများမှာ ရှေးဟောင်းမတ်စေကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ မတ်စေ၏ခေါင်းဘက်တွင် အရိုး ခေါင်းပုံပါရှိ၍ ပန်းဘက်တွင် (၁၆) ရှာ့စုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်လက်ရေးတို့ဖြင့် ရေးထားသော စာများ ပါရှိပါသည်။ ထိုစာကို ဖတ်ရှုကြည့်ရာ (သင်္ကင်း ဒမ်းအော့ဖ်ဒက်) သေမင်းနိုင်ငံဟု ပါရှိပါသည်။

ထို့ပြင် မည်သည့်ဘာသာဟု ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မပြောနိုင်သော ဘာသာတစ်ခု၏ ဘာသာရေး စာအုပ်ဟု ယူဆရသော စာအုပ်တစ်အုပ်လည်း ရှိပါသည်။

စာအုပ်မှာ အင်္ဂလန်၌ရိုက်နှိပ်သော စာအုပ်ဖြစ်၍ ရိုက်နှိပ်သော သက္ကရာဇ်ကို မတွေ့ရသော်လည်းပုံနှိပ်စက်ပေါ်စ ကာလ က စာအုပ်ဟု ယူဆဖွယ်ရာရှိပါသည်။

ထိုစာအုပ်၌ပါသော အကြောင်းအရာများမှာ လက်တင်စာများ၊ အင်္ဂလိပ်စာများနှင့် ထူးဆန်းသော အကြောင်း အရာများ ပါရှိပါသည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကို စိတ်ဝင်စား၍ စုဆောင်းလိုသူများ ကျွန်ုပ်ထံ၌ လာရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

ဦးဘတူ (ကျောက်စာဝန်ဟောင်း)
သင်္ဃန်းကျွန်းဘူတာရုံအနီး
ခြံအမှတ် (တီ -၇)

မြန်မာသတင်းစာများ၌သာမဟုတ်ဘဲ၊ အင်္ဂလိပ် သတင်းစာများ၌လည်း ထို့ကြော်ငြာကို ဖတ်ရှုရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်အား ထိုကြော်ငြာအကြောင်းကို ပြောဆိုရန်အတွက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နေထိုင်သည့် (၁၉၅ ဗညားဒလလမ်း) သို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် သူ၏အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ထားသည် ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ သော့ခလောက်အနီး၌လည်း စာ တစ်စောင်ကပ်၍ထားသဖြင့် ဖတ်ကြည့်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားအရ ခရီးသွားနေ သည်။ ရှေ့လကုန်မှ ပြန်လာမည်။

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကြောင့် အားငယ်ခြင်းဖြစ်ရလေ ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ရှိရင် ကောင်းမှာပဲ။ သတင်းစာမှာ ပါတုံကြော်ငြာဟာ သံလွန်စုရနိုင်တဲ့အချက်ပဲဟုလည်း စိတ်၌ မှတ်ထင်ကာ မရိုးမရွဖြစ်၍နေလေ၏။

လူတို့၏စိတ်သည့် လွန်စွာဆန်းကြယ်လှပေသည်။ ကြောက်သည့် အရာကို မကြည့်ဘဲမနေနိုင်သည့် သဘာဝရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လွန်စွာ ကြောက်ရွံ့နေပြီဖြစ်သော “သေမင်းနိုင်ငံမတ်စွေ” ကို ကြည့်ရှု ရန်အတွက် သယ်နီးကျန်းရှိ ကျောက်စာဝန်ဟောင်းဦးဘတူ ၏အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

ဦးဘတူက ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာ ကြိုဆို၍ ဧည့်ဝတ် ကျေစွာ ဧည့်ဝတ်ပြုပြီးလျှင် “သေမင်းနိုင်ငံမတ်စွေ” သုံးစေ့ကို ထုတ်၍ ပြလေ၏။

ထိုမတ်စွေမှာ ကျွန်ုပ်ရှုဖူးသောမတ်စွေနှင့် တစ်ထေရာ တည်းတူညီပြီးလျှင် အရိုးခေါင်းအောက်ရှိနံပါတ်များမှာ ၆၀၈၈၈၊ ၇-၀၈၈၈၈နှင့် ၈-၀၈၈၈၈တို့ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် (၇)၀၈၈၈၈ပါသောမတ်စွေကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေ၏။ ဆားပူလင်းနှင့်မောင်ထိဉ်ရှိသော မတ်စွေ၏ နံပါတ်များမှာလည်း ၇-၀၈၈၈၈ဖြစ်ပေသည်။ ဆင်တူနှစ်ခုရှိနေခြင်းမှာ အဘယ်သို့နည်းဟု စဉ်းစားနေမိလေ၏။

“စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ဦးမလား ကိုသက်နှင်း”

ဟု ကျောက်စာဝန်ဟောင်းက ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍ ဖတ်လိုကြောင်း ပြောလိုက်လျှင် ကတ္တီပါအိတ်အနီရောင်ဖြင့် ထည့်၍ယူလာသော စာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်၏လက် သို့ ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ကတ္တီပါအိတ်ကိုဖွင့်၍ စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်နော် စာရွက်တွေက ဆွေးနေပြီ ကိုသက်နှင်း” ဟု ဆိုလေ၏။

စာအုပ်မှာ ကြက်သွေးရောင်သားရေဖုံးနှင့် ဖြစ်၏။ စာအုပ်အဖုံးပေါ်တွင် မတ်စွေဥပါသော အရိုးခေါင်းပုံကို ရွှေရောင်ဖောင်းကြွတ်ဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားလေ၏။ ထိုတံဆိပ်အောက် တွင် နံပါတ်(၇)၀၈၈၈၈ကို ရေးထိုးထားလေသည်။

ထို အရိုးခေါင်း၏အောက်တွင် လက်ရေးတိုစာလုံး ကို ရွှေရောင်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထား၏။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ရေးတိုကို မဖတ်တတ်သော်လည်း ထိုစာကိုမူ ကောင်းစွာသိပေသည်။ ထိုစာကား...

သီကင်းဒမ်းအောင်ဖက် သေမင်းနိုင်ငံ၊ ဟူ၍ ဖြစ်သတည်း။

အခန်း - ၇

ရွှေကလပ်လေးပေါ်မှ နဖာကလော်လေး

ကျွန်ုပ်လည်း အထက်ပါ အတိုင်း “သေမင်းနိုင်ငံ” အမည်ရှိ စာအုပ်ကို ဟိုလွန် ဒီလွန် လွန်လှော်၍ ဖတ်ကြည့်ပြီး နောက် သေမင်းနိုင်ငံသုံး မတ်စေ့ကို ထပ်မံ၍ ကြည့်ရှုပြန်၏။ ကျေနပ်လောက်အောင် ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူအား အောက်ပါအတိုင်းပြောလေ၏။

“ဒီစာအုပ်မှာရေးထားတဲ့ အကြောင်းအရာဟာ သိပ်ပြီးနက်နဲနေတယ်။ သိပ်ပြီး စဉ်းစားဖို့ကောင်းတဲ့ အချက်တွေပါနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သိနေတာက လူမှာရုပ်ရယ်၊ နာမ်ရယ် နှစ်မျိုးပဲရှိတယ်။

ဒီမှာက အလွန်ထူးဆန်းပြီး အလွန်သိမ်မွေ့တဲ့ တတိယရုပ်တစ်မျိုးအကြောင်း ပါနေတယ်။ အဲဒီ တတိယရုပ်တစ်မျိုးကလည်း လူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က နေ ခွာသွားပြီး တခြားနေရာတွေ ရောက်သွားပုံ၊ စွမ်းစွမ်းတစ်ပြုလုပ်ပုံတွေကို ဖော်ပြထားတာတွေရတယ်။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်းဖြစ်ရပ်တွေကို သက်သေထုပြီး အဲဒီ တတိယရုပ်ကို ရှင်းပြထားသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရင်ရယ်။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဖြစ်တဲ့အတွက် ဈေးကောင်းကောင်းတော့ ရမှာ အမှန်ပဲ”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ ဦးကိုပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်က ဝယ် မလို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဟောဒီ မတ်စေ့ကလေး၊ သေမင်းနိုင်ငံသုံး မတ်စေ့ကလေးပေါ့ ခင်ဗျာ။ အဲဒီ မတ်စေ့ကလေးဟာ သိပ်ပြီးဒုက္ခပေးတယ်ခင်ဗျ။

ဒါကြောင့် ဦးများ ဒီမတ်စေ့ကလေးအကြောင်းသိပါသလားလို့ မေးချင်လို့ပါ”

“မသိပါဘူး ကျုပ်ကတော့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ဝါသနာပါလို့ စုဆောင်းရှာဖွေထားတာပါ။ ဒီ မတ်စေ့ကလေးက မောင်ရင်ပြောသလို ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေးပါလား”

ဟု ဦးဘတူက ပြောလိုက်ပြီးနောက် ဆေးတံကို ဆေး ဖြည့်၍ မီးညှိလိုက်လေ၏။

“ဦးကိုတော့ ဒုက္ခမပေးသေးဘူး ဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်မှာဖြင့် အဲဒီမတ်စွေကလေးတစ်စွေကြောင့် ဒုက္ခရောက်လိုက်တာမပြောပါနဲ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ချူသံပါအောင် ညည်းညူလိုက်ရာ ကျောက်စာဝန်ဟောင်း ဦးဘတူက ကျွန်ုပ်အား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်...

“မောင်ရင်ပြောလိုတာက အဲဒီပစ္စည်းကလေး ဟာ ခိုက်တဲ့သဘောလား”

ဟု မေးလေ၏။

“ခိုက်တာမဟုတ်ဘူး ဦးလေး။ အဲဒီ သေမင်း နိုင်ငံမှာသုံးတဲ့ မတ်စွေကလေးကို လိုချင်တဲ့ကောင်တွေက ကျွန်တော့်ကိုလာပြီး ရိုက်ကြ၊ နှက်ကြ၊ အိမ်ကို မီးရှို့ကြနဲ့ ဒုက္ခကို မျိုးစုံအောင် ပေးတာပါပဲခင်ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လေ၏။ ဦးဘတူလည်း ကျွန်ုပ် ၏စကားကို မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်နှင့် နားထောင်၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဒုက္ခများကို ဦးဘတူအား ဖွဲ့နွဲ့ ပြောဆိုပြလေ၏။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်မောင်ရင်။ ဟောဒီ “သည် ကင်းဒမ်းအော့ဖ်ဒက်” သေမင်းနိုင်ငံဆိုတဲ့ စာအုပ် ကို ကျုပ် သေသေချာချာဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဖတ်ပြီး ပြီလို့ ပြောတာနော်။ နားလည်ပြီလို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီစာအုပ်မှာ အခန်းပေါင်း (၇) ခန်းနဲ့ စာမျက်နှာပေါင်း (၄၉၀)ပါတယ်။ အခန်းတစ်ခန်းကို စာမျက်နှာ (၇၀)တိတိရှိအောင် ရေးထားတယ်။ ဒီအချက်ဟာလည်း သိပ်ပြီးဆန်းနေ တယ်။ ဟ.. ဟဲ.. ပြီးတော့ အခန်း (၄)၊ စာမျက်နှာ (၂၁၁)ကနေ စာမျက်နှာ (၂၈၁) အထိ မှာ ကျုပ်အနေနဲ့ အလွန်စိတ်ဝင်စားတဲ့အချက် တစ်ချက်ပါနေတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ “ရီအင်ကာနေရှင်း” လို့ခေါ်တဲ့ လူတွေဟာ သေပြီးနောက်တစ်ခါ လူဝင်စားပြန်ပြီး ဖြစ်ပုံကို ရေးထား တယ်။ ဒီအချက်ဟာ ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်အဝင် စားဆုံးပဲ မောင်ရင်”

ဟု ဦးဘတူက သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း သေမင်းနိုင်ငံသုံး မတ်စွေကလေးများနှင့် သေမင်းနိုင်ငံဟု အမည်တပ်ထားသည့် စာအုပ်ဆန်းအကြောင်းကို စဉ်းစားရှင်း ခေါင်းပူလာသဖြင့် မစဉ်းစားတော့ဘဲ ဦးဘတူအား အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့တော့ ဉာဏ်မမီလို့ မစဉ်းစားတော့ပါဘူး ဦးလေး။ ကျွန်တော့်ကို သေမင်းနိုင်ငံအဖွဲ့သားတွေက ရန်မမ္မနိုင်ငံအောင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်း နှင်းမောင်ကို အကူအညီတောင်းထားပါပြီ။”

“ဟာ.. ဘာဖြစ်လို့ စုံထောက်ကို အကြောင်းကြားရတာလဲ။ ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာက ကိုယ်တိုင် လေ့လာ၊ ကိုယ်တိုင်ဒုက္ခခံပြီး စူးစမ်းရှာဖွေရမှာ သေမင်းနိုင်ငံဆိုတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ဟာ စုံထောက် ကို အကြောင်းကြားရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင်လေ့လာရမှာ မောင်ရင်ရဲ့”

ဟု ဦးဘတူက ကျွန်ုပ်အား အပြစ်တင်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုကျောက်စာဝန်ဧဟောင်း ဦးဘတူ၏ နေအိမ်မှထွက်ခဲ့၍ သယံဇာတကျွန်းလော်ကယ်ရထားစီးကာ ရန်ကုန်ဘူတာသို့ လိုက်ပါ၍လာလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်ဘူတာသို့ ရောက်သည့်အခါ၌ တံတားပေါ်မှကျော်ဖြတ်ကာ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းအတိုင်းလျှောက်၍ ဆူးလေဘွဲ့ရား သို့သွားရောက်လေ၏။ ဆူးလေ ဘွဲ့ရားသို့ရောက်လျှင် မိမိ၏နေနဂါဟတိုင်၌ ရေသဏ္ဌာယ်ခြင်း၊ ပန်းလှူခြင်း စသော တတ်သရွေ့၊ မှတ်သရွေ့ ယတြာချေခြင်း အမှုကိုပြုပြီးနောက် ထိုနေရာ၌ပင် ဘုရားဝတ်ပြု၍ ဗန္ဓုလ ပန်းခြံဘက်ဆီသို့ ဆင်း၍ လာခဲ့လေ၏။ ဗန္ဓုလပန်းခြံထောင့်ရှိ ခရေပိုင်ကြီးအောက်သို့ရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အမောအပန်း ပြေရန် ထိုင်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏အနီး၌ နဖာချေးကော် နေသည့် ကသည်းတစ်ယောက်နှင့် မျက်စိကလေးမေးကာ အကော်ခံနေသည့်လူတစ်ယောက်ရှိလေ၏။

နားကော်သည့် ကသည်းက ပေါက်တူးသဏ္ဌာန် သံကောက်ကလေးဖြင့် နားအတွင်းရှိ နဖာချေးများကို ကုတ် လိုက်ပြီးနောက် ဇာဝနာကလေးဖြင့် ညှပ်၍ဆိုကာ ဝါးချွန် တုတ်တံကလေး၌ သွတ်၍ထားလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဘဲသတ္တဝါ၏ ချိုင်းမွေးဖြင့်ပြုလုပ်သော နားကြပ်တောင် အလုံး ကလေးကို နားအတွင်းသို့ ထိုးသွင်းကာ လှည့်လိုက်လျှင် နားအကော်ခံရသူသည် မျက်တောင်ကလေး စင်း၍ သွားလေ၏။

ထူးခြားသော အရသာတစ်မျိုး ခံစားရသည့် အရိပ် လက္ခဏာများ ထိုသူ၏မျက်နှာပေါ်၌ ပေါ်၍နေလေ၏။ ထိုသူ ကို ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်ပင် နားအကော်ခံချင်၍လာလေ၏။

“ဒီလူ ပြီးရင် ငါလည်း နားကော်ခံမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

နားကော်သော ကသည်းသည် ထိုသူ၏နားကိုကော် ပြီးနောက်
နားရွက်ဖျားကလေးကို ခေါက်၍ကိုင်ကာ နားကို နှိပ်ပေးလိုက်လေ၏။
နားအကော်ခံသူလည်း ကျေနပ်စွာနှင့် ငွေမတ်စေ့ကလေးတစ်စေ့ကို ထုတ်၍
ပေးလေ၏။ နားကော်သော ကသည်းက ဆလံပေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း နားအကော်ခံရန်အတွက် နေရာမှထ ကာ ကသည်းထံသို့
သွားလေ၏။

“နားကော်မယ်ကွာ။ နာတော့ မနာပါစေနဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ထိုင်ပါအစ်ကိုကြီး၊ လုံးဝမနာစေရပါဘူး။ စိတ်ချပါ မျက်စိမှာအဆုံး
နားမှာအရှုံးလို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်ုပ်တို့လို နားကော်တဲ့
လူတွေဟာ သိပ်ပြီးဂရုစိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့ကြောင့်
နာကျင်ထိခိုက်မှုမရှိအောင် ဂရုစိုက်ရ ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ဟုနားကော်သော ကသည်းက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြော၏။ နားကော်သော
ကသည်းသည် ယဉ်ကျေးသောစကားကို ဆိုနိုင်ရုံမျှမက သူ၏အသံမှာ
လွန်စွာဆွဲဆောင်နိုင်သော အသံမျိုးဖြစ်ပေသည်။ သံလိုက်ဓာတ်ပါရှိသောအသံဟု
ဆိုနိုင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် နားကော်သောကသည်း၏ ထူးခြားသော အသံကြောင့်
သူ၏မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်နှာသွယ်၏။
မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်း၏။ နှာတံ ပေါ၏။ ဆံပင်မျက်ခုံးမျက်တောင်တို့
နက်မှောင်၏။ မျက်လုံး မှာလည်း အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်နေ၏။ အမှန်စင်စစ်
နဖားချေးကော်သော ကသည်းကား အရပ်အမောင်းကောင်းသော
လူချောလှလှတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အသက်မှာ ၃၀ခန့်ပင် ရှိပေဦးမည်။
အဝတ်အစားများ မှာလည်း အဖိုးထိုက်၊ အဖိုးတန် မဟုတ်သော်လည်း သန့်ရှင်း
ဖြူစင်အောင် လျှော်ဖွပ်ထားလေသည်။

“ကြွပါခင်ဗျာ။ ထိုင်ပါ။ လုံးဝ မနာစေရပါဘူး”

ဟု နဖာချေးကော်သော ကသည်းက ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ခွေးခြေပေါ်၌

ထိုင်လိုက်လေ၏။

ကသည်းလည်း ကျွန်ုပ်၏နားကို စတင်၍ ကလော် လေ၏။ ဝါဂွမ်းကဲ့သို့နူးညံ့သော သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် ကျွန်ုပ် ၏နားခွက်များကို ကိုင်တွယ်၍ သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာ ကော်လေ၏။

“ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစကားမှာ နားနဲ့မနာ၊ ဖဝါးနဲ့နာ၊ ဗူးလုံးနားမထွင်း၊ နားမှလေသံမကြားချင်၊ ပြန်မပြော နားမထောင်၊ နားပင်းကိုးကန်း၊ ရွှေ့နားတော်လော်၊ စိန်နားကပ်အရောင်နဲ့ ပါးပြောင်၊ မျက်စိကြီးနားကြီး စတဲ့ နားနဲ့ပတ် သက်တဲ့ ဆိုရိုးစကားတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒါကုတော့ကရင် မြန်မာလူမျိုးဟာ နားအပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်လို့ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်”

ဟု နားကော်သောကသည်းက ကျွန်ုပ်အား ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ မြန်မာလူမျိုးဟာ နားကို စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ ငါကတော့ နားကော်တဲ့မင်းကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားနေတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျ”

“မင်းဟာ.. ငါတွေဖူးတဲ့ ယောက်ျားထဲမှာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံးတစ်ယောက်ပဲကွ။ မင်း ရဲ့ ရုပ်၊ မင်းရဲ့ အသံ၊ မင်းရဲ့ အရုပ်အမောင်းနဲ့ ဘိုင်စကုတ်မင်းသားသာလုပ်လိုက်ရရင် အခုရှိတဲ့ မင်းသားတွေ ထမင်းငတ်ကုန်လိမ့်မယ်ထင် တယ်။ ဟား... ဟား”

“တစ်ခါက အလွန်အင်မတန် နာချေးထူတဲ့ ဖလင်ဒါရိုက်တာတစ်ယောက် ကျွန်တော်ဆီလာပြီး နာချေးကော်ရင်း ကျွန်တော်ကို မင်းသားလုပ်ဖို့ ပြောဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် လက်မခံခဲ့ ပါဘူး။ သူက မကျေနပ်လို့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကိုပါ ခေါ်လာပြီး ပြောပါသေးတယ်”

“ကိုယ့်လူက ဘာဖြစ်လို့ မင်းသားအလုပ်ကို လက်မခံလိုက်တာလဲ”

“နာမချေးကော်တွဲအလုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်အလုပ် ကိုမှမလုပ်ဘူးလို့ သစ္စာဆိုထားလို့ပါ”

“အောင်မလေးကိုယ့်လူရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့များ အဲဒါကို သစ္စာဆိုထားရတာလဲ။ အံ့ရော.. အံ့ရော။ တကယ်ကို လူထူးလူဆန်းပါပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်ပါ။ ဒီတစ်သက်မှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ နာမချေးကော်တွဲအလုပ်ကလွဲပြီး ဘယ်အလုပ်ကိုမှ လုပ်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“အင်း.. ငါတွေ့လိုက်ရုံရင် လူထူးလူဆန်းချည်းပဲ။ နေစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူ။ ဒီနေရာမှာ အမြဲတမ်းရှိမလား။ နားလေးဘာလေးယားရင် လာရ အောင်လို့ပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

“တစ်ခါတလေ မလာဘူးခင်ဗျ။ စာဖတ်ချင်တဲ့ နေ့ဆိုရင် အိမ်မှာပဲနေတယ်။ မလာဘူးခင်ဗျ”

ဟု နားမချေးကော်သော လူချောကလေးက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“နေစမ်းပါဦး။ အလုပ်မလာဘဲ အိမ်မှာ ဘာစာတွေများဖတ်သလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော်က ရာဇဝင်ဘက်ကို စိတ်ဝင်စားတော့ ရာဇဝင်စာအုပ်ကလေးဘာလေး ဖတ်တယ်ခင်ဗျ”

“ရာဇဝင်တော့ ကျုပ်လည်း လေ့လာဖူးပါတယ် ဟဲ.. ဟဲ..။ အနှော်ရထားမင်းစောကနေ သိပေါ့အထိတော့ မေးချင်တဲ့ခေတ်ကို မေးလိုက် အခုထိတောင် အလွတ်ရနေတုန်းပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က နားမချေးကော်သော ကသည်းလေး အပေါ်၌ အခြောက်တိုက် ကြားလုံးထုတ်လိုက်လေ၏။

“ညောင်တို့မြို့ကံရာဇာမင်းကြီး မင်းကအစပြု ပြီး ရှေ့ ဆက်သော ရခိုင်မင်းဆက်ကို အလွတ်ဆို ပြနိုင်ရင်တော့ မိတ်ဆွေရဲ့ အိမ်မှာ ကျွန်ခံပါ့မယ်”

ဟု နားဖာချေးကော်သော လူချောကလေးက စိန်ခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဒါက ရခိုင်ရာဇဝင်ကို မေးတာ ကိုး။ ဒါတော့မသိပါဘူး။ ဝန်ခံပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဝန်ခံလိုက်ရ၏။

“မလာရမင်းအစ မင်းလွင်ယံ ပြောစည်သူအထိ ၅၅ ဆက်သော ပထမရက္ခပူရတိုင်းမှာ စိုးစံခဲ့ ကြတဲ့ မင်းဆက်တွေကို အလွတ်ခွတ်နိုင်ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ဖောက်ပြန်မယ်”

ဟု နားဖာချေးကော်သော ကသည်းက စိန်ခေါ်ပြန်သည်။

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဒါလည်းမရဘူး”

“ဝေသာလီမင်းဆက် ၁၁ဆက် ဖြစ်တဲ့ မဟာ သုရိယစန္ဒာမင်းကအစ ပဲဖြူမင်းအထိ အလွတ် ခွတ်ပြနိုင်ရင် ကျွန်တော်က လျှာကိုဖြတ်ပေးပါ့မယ်”

“ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဒါလည်းမသိပါဘူး”

“မြောက်ဦးမြို့တည် ဧဇ္ဈမုန်ကြီးမင်းက စပြီး မဟာသမ္မတရာဇာအထိ ၄၇ဆက်သော မြောက်ဦး မင်းဆက်ကို အလွတ်ခွတ်ဆိုပြနိုင်ရင် ကျွန်တော် က သေပြပါ့မယ်”

“ဟဲ့ . ဟဲ့.. ဒါလည်းမသိပါဘူး။ ကျုပ်က နည်း နည်းပါးပါးသိတာပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က လျှော့ချလိုက်ရလေ၏။

“နည်းနည်းပါးပါး သိရုံနဲ့တော့ မပြောပါနဲ့။ မြန်မာရာဇဝင်ဆိုတာ

အနော်ရထာမင်းကိုသိရုံနဲ့ မပြီးသေးပါဘူး။ ရခိုင်မင်းဆက်တွေ၊
မွန်မင်းဆက်တွေပြီးတော့ တခြားခေတ်ပြိုင်မင်းဆက် တွေကိုပါ သိဖို့လိုပါတယ်။
အဲဒါတွေကို မသိဘဲနဲ့တော့ ရာဇဝင်သိပြလို့ မပြောပါနဲ့ခင်ဗျာ”

“နေပါဦး ကိုယ့်လူက ဒါတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လေ့လာထားရတာလဲ။ အံ့စရာပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောမိလေ၏။

“ကျွန်တော်ကို စိတ်ဝင်စားစွ်နဲ့တော့ မလာပါနဲ့။ ရာဇဝင်ကို စိတ်ဝင်စားရင်တော့
လာခဲ့ပါ။ ဒီမှာ မတွေ့ရင် အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ။ ကန်တော်ကြီးနားက
အရိုးကုန်းဆိုတဲ့ရပ်ကွက် လမ်းကျယ်မှာနေပါတယ်။ ကျွန်တော်အိမ်ရှေ့မှာ
ကြက်ဆူပင်တွေ စိုက်ထားပါတယ်။ အိမ်နံပါတ်ကိုတောင် ကြည့်ဖို့ မလိုဘဲ
အလွယ်ကလေး ရှာတွေ့နိုင်ပါတယ်”

ဟု နားဖာချေးကော်သော ကသည်းလူချောကလေးက ဖိတ်မန္တကပြုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ပိုက်ဆံတစ်မတ်ကိုပေး၍ လူချောလူလှ ကလေးထံမှ
ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။

ကသည်းလူချောကလေးနှင့်တွေ့ဆုံပြီး တစ်လခန့်ကြာ သောအခါ၌
ဆန်းလိုက်ဆပ်ပြာကုမ္ပဏီမှ ကျွန်ုပ်အား ကြော်ငြာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို
ငွေနှစ်ထောင်ပေး၍ အပ်လေ၏။

ပန်းချီဆရာကြီး ဦးတဉာဏ်ကိုလည်း ထိုကုမ္ပဏီမှ ပန်းချီကားအမြောက်အမြား
အပ်နှံခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်ထံ အပ်နှံသော ပန်းချီကားမှာ ဆီဆေးပန်းချီ ကားဖြစ်၍
ရေးဆွဲရမည့်အကြောင်းအရာမှာ ရခိုင်မင်းသမီး တစ်ပါး ဆန်းလိုက်ဆပ်ပြာကို
အသုံးပြု၍ ရေးချိုးနေပုံဖြစ်၏။

ထိုပန်းချီကားကို စစ်တွေမြို့ နာရီစင်အနီး၌ ချိတ်ဆွဲ မည်ဟုသိရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရခိုင်မင်းသမီး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို မသိ၍ ပန်းချီရေးဆွဲရန်

အခက်အခဲတွေ့ရလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ရာဇဝင်ကို နိုင်နင်းလှသော ကသည်း လူချောကလေးအား သတ်ရမိသဖြင့် ဗန္ဓုလပန်းခြံထောင့်သို့ သွားရောက်ခဲ့ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ဗန္ဓုလပန်းခြံထောင့်ခရေပင်ကြီးအောက်၌ နဖာချေးကော်သော လူချောကလေးကို မတွေ့ရသဖြင့်...

“ဧကန္တ ဒီကောင်တော့ အိမ်မှာ ရာဇဝင်စာအုပ်ဖတ် နေမှာပဲ”

ဟု စိတ်၌ တွေးထင်မိသဖြင့် အရိုးကုန်းလမ်းကျယ်သို့ တက္ကစိကားတစ်စီး ငှားရမ်း၍ သွားရောက်ခဲ့ရလေ၏။

လမ်းထိပ်သို့အရောက်တွင် တက္ကစိကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် ခြံရှေ့၌ ကြက်ဆူပင်အမြောက်အမြားစိုက်ထားသော အိမ်ကို ရှာဖွေခဲ့ရာ မြူနီစီပါယ်စာသင်ကျောင်းကလေးအလွန်၌ တွေ့ရ လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြံအတွင်း၌ ခွေးရှိမရှိ လေ့လာကြည့်ရှု ပြီးနောက် ခြံတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် အိမ်ပေါ်သို့တက် ခဲ့လေ၏။

ပြောင်လက်အောင်တိုက်၍ထားသော ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ စာအုပ်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိသော လူချောကလေးကို တွေ့ရလေ၏။ အိမ်မှာ လွန်စွာမကျယ်သော်လည်း လွန်စွာ သပ်ရပ်လှပေသည်။ အိမ်ရှေ့ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး၌လည်း စာအုပ် များနှင့် ပြည့်ကျပ်လျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိသည် ခန်းဆီးနံရံဆီသို့ ရောက်၍သွားပြန်၏။ ခေါင်းဆောင်းဦးထုပ်ပြားကိုဆောင်းလျက် ကြက်သွေးရောင်နီနီရဲရဲ အနားသတ်များပါသော ဘွဲ့ဝတ်စုံနက်ကြီး ကို ခြံထားသည့် နဖာချေးကလော်သော လူချောကလေး၏ ပုံတူဆီဆေး ပန်းချီကားကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

နားသယ်စတွင် ကျလျက်ရှိသော ဆံပင်ကလေးများမှာ လေတိုက်လျှင် လှုပ်၍ သွားမည့်လားဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိလေ၏။ ဘွဲ့ဝတ်စုံမှာလည်း ကိုင်၍ပင်ရမည့်ကဲ့သို့ တူလှပေသည်။ ဘွဲ့ဝတ်စုံ၏ အနားကွပ်ပေါ်၌လည်း အရောင်များကျနေပုံမှာ လွန်စွာကောင်းလှပေသည်။ အောက်ခံအင်္ကျီပေါ်တွင်တပ်၍ထားသော ကြယ်သီးကလေးကို ရေးသားပုံမှာလည်း လွန်စွာပညာပါလှ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကသည်းလူချောကလေးကို

မေ့လျော့ကာ ပန်းချီကားအနီးသို့ တိုးကပ်၍ သွားရောက်ကြည့်ရှုမိလေ၏။

ကြယ်သီးကလေးတစ်လုံးပေါ်၌ပင် အရောင်ပေါင်း (၁၁)ရောင်ထက်
မနည်းသွင်း၍ထားလေ၏။

လူငယ်၏မျက်နှာ နှင့်လည်း လွန်စွာတူလှ၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းချီဆရာ၏လက်မှတ်ကို ဖတ်ကြည့်ရာ ဖတ်၍မရဘဲရှိလေ၏။
သို့ရာတွင် အောက်၌ ရေးသားထားသော “အောက်စဖို့” ဟူသည့် စာကိုမူ ကောင်းစွာ
ဖတ်နိုင်ပေသည်။

“ဪ... မိတ်ဆွေက ရာဇဝင်ကိုသာ မဟုတ်ဘဲ၊ ပန်းချီကိုလည်း
စိတ်ဝင်စားတယ်လား ခင်ဗျ”

ဟု စာအုပ်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိသော လူငယ် က ကျွန်ုပ်အား
နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က ပန်းချီဆရာပါ။ ဒီပန်းချီက တယ်ပြီး ကောင်းပါလား၊
နိုင်ငံခြားလက်ရာပေါ့နော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က လူငယ်အား မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဘိုးသူတော်ကြီး ဆွဲပေးလိုက်တာပါ
လက်မှတ်ထိုးတာက “ပန်းချီ ပုလိပ်” လို့ လက်မှတ်ထိုးတာ ဟား.. ဟား”

ဟု လူငယ်က ကျွန်ုပ်ကို ရှင်းပြလေ၏။

“ဒီပုံက ကိုယ့်လူ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အောက်စဖို့ ယူနီ ဗာစတီမှာ အမ်အေဘွဲ့ယူတုန်းကပုံကို
ရေးထားတာပါ။ မူရင်းဓာတ်ပုံက ဟိုမှာပါ”

ဟု အခန်းထောင့်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံကို ပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူငယ်၏ပုံတူကို ရေးဆွဲသွားသူမှာ ဘိုးသူတော်ကြီးဟု သိရလျှင် လွန်စွာ အံ့ဩ၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌လည်း

“ငါ့ကို ဒုက္ခပေးသွားတဲ့ ဘိုးသူတော်ကြီး ဖြစ်မှာဘဲ”

ဟု ထင်မှတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏နား၌ လည်း ဘိုးသူတော်ကြီး၏ ကြေးစည်သံကိုပါ ပြန်လည်ကြား ယောင်မိသည့်အလျောက် ကြက်သီးထမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးအား ကြောက်ရွံ့သော လည်း သူ၏ပန်းချီလက်ရာမှာ ပြောင်မြောက်လွန်းသဖြင့် ကြည့်၍မဝနိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။ (ပို့ထရိတ်) ခေါ် ပုံတူ ရေးခြင်း၌ ကျွမ်းကျင်လှပါပေသည်ဟုလည်း စိတ်တွင်းမှ ချီးကျူး မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပန်းချီပုံတူကိုကြည့်၍ အရောင်သွင်း ပုံများကို အတုခိုးနေမိလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကသည်းလူချောကလေး အနီး၌ ဝင်၍ထိုင်လိုက်မိလေ၏။ လူချောကလေးလည်း သူ၏ အနီး၌ ပြန်ပြန်လျက်ရှိသော ဓာအုပ်များကို အနည်းငယ် သိမ်း ဆည်းလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှာဖွေဝင်ဘက်၌ လွန်စွာခေါက်မိသော လူချောကလေးအား မိမိလာရင်းကစွဲကို ပြောမည်ဟု ဟန်ပြင် လိုက်သည့်တခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော ထူးဆန်းသောအရာကိုတွေ့သဖြင့် မပြောဖြစ်သေးဘဲ ထိုအရာကို ကြည့် မိပြန်၏။

အိမ်၏ခေါင်းရင်းဘက်တွင် လွန်စွာသပ်ရပ်သော ကျွန်းဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော စားပွဲကလေးပေါ်၌ လွန်စွာလှပသော ကြေးဝါရောင်ကလပ်ကလေးတစ်ခုတင်၍ ထားလေ၏။ ထိုကလပ်ကလေးအပေါ်၌ကား စီးကရက်သံဘူးအလွတ်တစ်လုံး ရှိ၏။ ထိုသံဘူး၌ကား နဖာချေးကလေးသည့် သံချွန်၊ နားကြပ်တောင့်၊ ဇာကနာ၊ ဝါဝှမ်းစ၊ ဝါးချွန် စသော နဖာချေးကော် သူတို့ကိုင်ဆောင်သည့် ပစ္စည်းများ စိုက်ထူ၍ထားလေ၏။

မိမိ၏အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပစ္စည်းကို ဤမျှအထိ မွန်မွန်မြှတ်မြတ်ထားသော လူငယ်၏စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကျိတ်၍ ချီးကျူးမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုပစ္စည်းများကို ဝှံ့ရစိုက်၍ ကြည့်နေမိ သည့်အဖြစ်ကို လူချောကလေးသည် သတိပြုမိပုံရပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်လေ၏။

“ကလပ်ကလေးကဖြင့် တယ်လည်းလှပါလား။ အမြဲတမ်း တိုက်ချွတ်ထားတယ် မှတ်တယ်။ အရောင်က ဝင်းနေတာပဲ”

“ရွှေကလပ်လေ”

“ရွှေကလပ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဘိုးသူတော် ကြီးကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးသွားတဲ့ ရွှေကလပ်ပါ”

“ဪ.. ဘိုးသူတော်ကြီးက ပန်းထိမ်လည်း တတ်တယ်ကိုး”

“တတ်ပြီလားဗျာ။ ပန်းထိမ်အတတ်မှာလည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်တယ်ဗျ”

“နေ့စမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရယ်။ အောက်စဖို့ယူနီဗာ စတီမှာ အမ်အေ အောင်ခဲ့ပြီး ဘာဖြစ်လို့ နားကော်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေရတာလဲ”

“မပြောပါရစေနဲ့ မိတ်ဆွေ။ ဒါနဲ့ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မိတ်ဆွေရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ နာမည်ကလေးတော့ သိထားမှဖြစ်မယ်”

ဟု ကသည်းလူချောကလေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ ကျုပ်နာမည်က သက်နှင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အလုပ်အကိုင်ကတော့ ပန်းချီဆရာပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ပန်းချီဆရာဆိုတော့ ဘိုးသူတော်ကြီးကို သတိရတယ်ဗျာ”

ဟု လူချောကလေးက ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံဖူးကြောင်း ကိုလူချောကလေးအား မပြောဘဲ မြဲ၍နေမလေ၏။ လူချောကလေးထံမှ ဘိုးသူတော်ကြီး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို သိနိုင်ပေမည်။ သို့မဟုတ် ကျွန်ုပ် လွန်စွာသိချင်လှသော “သေမင်းနိုင်ငံ” ၏ အကြောင်းကိုလည်း သိရှိခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပေသည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က မျိုးမြင့်လို့ခေါ်ပါတယ်”

ဟု လူချောကလေးက ပြီး၍ပြောလေ၏။

“စောစောကကျုပ်မေးတာကိုဖြေပါဦး မောင်မျိုးမြင့်”

ဟု ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုက်လေ၏။

“မပြောပါရစေနဲ့ ခင်ဗျာ”

“ဟာဗျာ.. တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မိတ်ဆွေရယ်လို့ ဖြစ်လာရင် ထိန်ချန်ထားရမယ့်ကိစ္စရယ်လို့ မရှိသင့်ပါဘူးဗျာ”

“ဒီကိစ္စက သိပ်ပြီးလေးနက်တယ်ဗျာ။ သည်ကင်းဒန်းအော့ဖ်ဒက်လို့ခေါ်တဲ့ သေမင်းနိုင်ငံဆိုတဲ့ အကြောင်းကလည်း ပါနေလေတော့ ပြောဖို့ မလွယ်ဘူးဗျာ။ အန္တရာယ်များတယ်”

“ဟင်.. သေမင်းနိုင်ငံအကြောင်း ဟုတ်လား။ သိချင်လိုက်တာ မောင်မျိုးမြင့်ရယ်”

ကျွန်ုပ်သည် လာရင်းကိစ္စဖြစ် သော ရခိုင်မင်းသမီး၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို

မေးမြန်းရန်ဟုသောအချက်ကို မေ့လျော့လျက် အောက်စဖို့ဒ်ယူနီဗာစတီ၌ အမိအေအောင်ခဲ့ပါလျက် လမ်းဘေး၌ နဖူးချေးကလော်သောအလုပ်ကို မြတ်နိုးစွာ လုပ် ကိုင်လျက်ရှိသော မောင်မျိုးမြင့်၏အကြောင်းကို မိတ်ဝင်စား လျက်ရှိပေသည်။

“လာရင်းကိစ္စသာပြောပါ။ မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျာ”

ဟု မောင်မျိုးမြင့်က ပြောလေ၏။

“လာရင်းကိစ္စကတော့ ဆန်းလိုက်ဆပ်ပြာကုမ္ပဏီက ကျုပ်ကို ဆီဆေးပန်းချီကားတစ်ချပ်ရေးဖို့ အလုပ်အပ်ထားတယ်။ ရေးရမှာက ရခိုင်မင်းသမီးရေချိုးနေတဲ့ပုံ၊ အဲဒီမှာ ရခိုင်မင်းသမီးရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို ကျုပ်က မသိလို့ ကုယ့်လူ ဆီမှာ လာပြီးမေးတာပါ”

“ရပါတယ် ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်”

မောင်မျိုးမြင့်သည် ရခိုင်မင်းသမီးဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ အသေးစိတ်ကို ပြောပြလေ၏။ ထိုသို့ ပြောပြသည့်အထဲတွင် ဆံထုံး၌ တပ်ဆင်လေ့ရှိသော ဆံထိုးကလေးအကြောင်း ပါရှိ လေ၏။

ထိုဆံထိုးကလေး၏ပုံကိုလည်း မောင်မျိုးမြင့်ပုံဆွဲပြ လေ၏။ မောင်မျိုးမြင့်ရေးဆွဲပြသောပုံမှာ ပလွင်၏နောက်တွင် ရှိသော “တက်” နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည်ဟု ကျွန်ုပ် သတိပြုမိပါသည်။

“အဲဒီပုံစံကလေးဟာ သီရိဝဏ္ဏ လို့ခေါ်တယ်။ သီရိဆိုတာက ရှုရိလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ရှုရိ နတ်သမီး ဝဏ္ဏကတော့ ဝတ္ထုပေါ့ဗျာ။ မြတ်နိုးဖွယ် ရှုလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် သီရိဝဏ္ဏဆိုတာ ကျက်သရေမဂ်လာအပေါင်း ကန်းအောင်းရာဌာနလို့ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ရပါတယ်။ ဗိဿနန်းနတ်မင်းကြီးရဲ့ ကြွင့်ယှာ လက်ချမီး နတ်သမီးရဲ့ အမည့်ဟာလည်း သီရိဝဏ္ဏပါပဲ။ အဲဒီနတ်သမီးရဲ့ ဂုဏ်ကိုလည်း ခေါ်တာဖြစ်တယ်။ ပျူဒဂါးတွေမှာလည်း အဲဒီပုံဟာ ပါလေ့ ရှိပါတယ်။ သီရိဝဏ္ဏပုံအမျိုးမျိုးရှိတယ်။ အကြမ်းအားဖြင့် သုံးမျိုးသုံးစားခွဲခြားထားတယ်”

ဟုဆိုကာ သီရိဝဏ္ဏပုံစံသုံးမျိုးကို ဒေသအလိုက်ခွဲခြား ချ် ရေးဆွဲပြလေ၏။

ထို့နောက် မောင်မျိုးမြင့်သည် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား ပြီးလျှင်
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကိုကိုင်ကာ ပြန်ထွက်လာလေ၏။

“ဒီမှာ ကိုသက်နှင်း၊ ပန်းချီကားထဲက အမျိုးသမီးရဲ့ ခေါင်းမှာထိုးထားတဲ့
ဆံထိုးလေးဟာ သီရိဝိဇ္ဇာဆံထိုးပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်လည်း သူပြသည့် ပန်းချီကားအား
သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည်
သီရိဝိဇ္ဇာဆံထိုးလေးအပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ထိုပန်းချီကားမှ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာအား ကျွန်ုပ်သည် မြင်ဖူးသလိုလို့
ဖြစ်၍နေမိသောကြောင့်ပင်တည်း။ ထို့ပြင် ပန်းချီလက်ရာမှာလည်း လွန်စွာ
အနုပညာမြောက်လှပေသည်။

“နေပါဦး မောင်မျိုးမြင့်၊ ဒါ ဘယ်သူပုံလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးမြန်းမိလေ၏။

“အလွန်တရာ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မောင်မျိုးမြင့်က ပြန်၍ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ရှမ်းပြည်နယ်တွင် ကျွန်ုပ်တွေ့ခဲ့ဖူး သော
မြိုင်ဟေဝိဇ္ဇာမင်းသမီးကလေးဟု ကျွန်ုပ်အမည်ပေးထား သည့် မိန်းကလေး၏ပုံဟု
ယူဆနေမိလေ၏။

ထို့နေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် အောက်စဖို့ဒ်ယူနီဗာစတီမှ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို
ဆွတ်ခူးခဲ့ပြီးကာမှ လမ်းဘေးတွင် နာမည်ကျော်သော အလုပ်နှင့်
အသက်မွေးနေသည့် လူထူးလူဆန်း ကလေး မောင်မျိုးမြင့်နှင့်
ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆန်းလိုက်ဆပ်ပြာကုမ္ပဏီအတွက် ရခိုင် မင်းသမီး၏ပုံကို
ရေးဆွဲနေသည့် ရက်များအတွင်း၌ မောင်မျိုး မြင့်ထံသို့ မကြာခဏ
ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ရောက်သည့်အခါတိုင်းဦးလည်း မောင်မျိုးမြင့်၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို အားမနာတမ်း မေးမြန်းခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိတ်အဝင်စားဆုံးအကြောင်း အရာမှာ မောင်မျိုးမြင့်၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မောင်မျိုးမြင့်အား ကျွန်ုပ်က...

“ဇာတိက ဘယ်ကလဲ”

ဟု မေးမြန်းရာ မောင်မျိုးမြင့်က...

“မိတ်ဆွေကြီးက ကျုပ်အကြောင်းကို တယ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေတာကိုး”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်မျိုးမြင့်”

“သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေရင်တော့ ဟောဒါကို ဖတ်ပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ လက်အတွင်းသို့ အနီရောင် ပိတ်စတစ်စနှင့် ထုပ်ပတ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပေးလေ၏။

“အိမ်ကိုသွားပါ။ အိမ်ကျတော့မှ အေးအေး ဆေးဆေးဖတ်”

ဟု မောင်မျိုးမြင့်က ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အားရဝမ်းသာနှင့်ပင် အထုပ်ကြီးကို ပိုက်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် ပိတ်စအနီကြီးကို ဖြေလိုက်ရာ စာရွက်များကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုစာရွက်တို့၏အပေါ်ဆုံး၌...

“မြိုင်ဟေဝန်”

ဟူသော စာတန်းကို မင်နီဖြင့် ရွေးသား ထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ကသည်းလူချောကလေး ပေးလိုက်သည့် မြိုင်ဟေဝန်စာတပ်ကြီးကို ဖတ်ရှုခဲ့ရာ၌
အံ့ဩခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ သံဝေဂရခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းစသော ဝေဒနာကို
သူ့နေရာ နှင့်သူ အကွက်ကျကျ ခံစားခဲ့ရပေသည်။

(ယခုရေးသားဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာတို့ကား မြိုင်ဟေဝန်ဝတ္ထု၏ နိဒါန်း၊
မြိုင်ဟေဝန်ဝတ္ထုရရှိခဲ့ပုံအကြောင်း အရာတို့သာ ဖြစ်ပေသည်။ ဤမှနေ၍
ရှေ့တွင်ရေးသား ဖော်ပြ လတ္တံ့သော အကြောင်းအရာတို့သာလျှင်
မြိုင်ဟေဝန်ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်ပေသည်။)

စာရေးသူ

အခန်း - ၈

နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်ကျွန်ုပ် ကျွန်ုပ်ငယ်စဉ်အခါက

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးနက်ကျော်သည် အနှယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်၍
ပင်ပန်း ဆင်းရဲစွာ စီးပွားရှာခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာမှတ်မိ ပေသည်။
ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် တစ်ခါတစ်ခါ ခရီးထွက်လျှင် နှစ်လသုံးလခန့်
ကြာညောင်းတတ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ၏ဖခင်သည်
ရောက်ရှိရာမြို့တိုင်းမှနေ၍ မကြောင်း၊ သာကြောင်းကို စာတည်းသည့်အပြင်
ရှာဖွေ၍ရရှိသော ငွေတို့ကိုလည်း စာတိုက်မှ တင်၍ပို့တတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏မိခင်မှာမူ ဖခင်ပို့လိုက်သော ငွေများကိုစုဆောင်း၍ တိုးရင်းပွားပေးခြင်း၊
ရွှေပေါင်ခံခြင်း စသော ငွေကိုလူကမရှာရဘဲ ငွေကို ငွေချင်းရှာ၍
ခိုင်းသောအလုပ်ကို အိမ်မကွာ၊ ကျောင်းမကွာ လုပ်ကိုင်လေ၏။

ဖခင်ကြီးသည် ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်၍လာသည့်အခါ တိုင်း၌လည်း
ကျွန်ုပ်အတွက်ရော၊ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်အတွက်ပါ အဝတ်အစားများ
ဝယ်ယူလာတတ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ငယ်စဉ်ဘဝများ၌ ဖခင်ကြီး အိမ်သို့ပြန် လာသည့်နေ့များသည်
အပျော်ဆုံးနေ့များဖြစ်တတ်ပေသည်။ ဖခင်ကြီးသည်
အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌...

“မယ်ဖော့ရေ၊ ရှင်မလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ အိမ်မှာ ကျုပ် ရှိတုန်း အနားယူလိုက်ပါဦး၊
ချက်ရေး၊ ပြုတ်ရေး မီးဖိုချောင်ကိစ္စကို ကျုပ်က တစ်လှည့် လုပ်ပါဦးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဇနီးဖြစ်သူအား အနားပေး၍ ၎င်းကိုယ် တိုင် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်လေ၏။
ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးကမူ...

“မဟုတ်တာပဲ ကိုနက်ကျော်ရယ်။ ရှင့်မှာ ခရီး ထွက်ပြီး
ပင်ပန်းပန်းအလုပ်လုပ်လာခဲ့ရတာ။ ရှင်က နားစမ်းပါဦး။ မီးဖိုချောင်ဆိုတာ
ကျွန်မတို့ မိန်းမတွေ တာဝန်ပါရှင့်”

ဟု ပြောတတ်လေ၏။

“ထမင်းချက်တဲ့အလုပ်ကို မိန်းမတွေရဲ့ တာဝန်၊ အဝတ်လျှော်တဲ့အလုပ်ကို မိန်းမတွေရဲ့ တာဝန်၊ ကလေးမွေးတဲ့အလုပ်ကို မိန်းမတွေရဲ့ တာဝန်၊ ကလေးထိန်းတဲ့အလုပ်ကို မိန်းမတွေရဲ့ တာဝန်၊ လင့်အလိုလိုက်ရတဲ့အလုပ်ကို မိန်းမတွေရဲ့ တာဝန်လို့ လေနံစားထစ်မှတ်ထားတဲ့ ယောက်ျား မျိုးမဟုတ်ဘူး ရှင်မရေ။ ကျုပ်က ကျွန်း လုပ်နိုင်တာတွေကို ကူညီပြီး လုပ်စမ်းပါရစေ။ ဟိုမှာ ကျုပ် ဝယ်လာတဲ့ ရွှေဘိုသနပ်ခါး၊ ရွာဝင်အိုးတွေထဲမှာလည်း ရေအပြည့်ခပ်ပြီးပြီ။ ရေကို ဝအောင်ချိုး၊ ပြီးတော့ ရွှေဘိုသနပ်ခါးကလေးလူး။ ရှင်မရေချိုးနေတုန်း ကျုပ်ကသနပ်ခါးသွေး ပေးထားမယ်။ ရေချိုးပြီးရင် သနပ်ခါးကို ရွှေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းပြီး ဟောဟိုမှာ တစ်ပြားတန် ရွှေဒင်္ဂါးဆေးပေါ့လိပ်ရှိတယ်။ အဲဒီ ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို သောက်ပြီး အိမ်ဦးခန်းမှာ သူငွေ့မကြီးလို ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး မီးခိုးတထောင်းထောင်းနဲ့ နေစမ်းပါကွယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဦးနက်ကျော်က ပြောတတ်လေ၏။

ထို့နောက် ဖခင်ကြီးသည် ဆိတ်သားကို ဒိန်ချဉ်နှင့် နယ်၍ ကြက်ညွန့်၊ ဂျင်း၊ ငရုတသီး သင့်တော်ရုံထည့်ကာ မဆာလာနိုင်နှင့်နှင့် ဆိတ်သားဟင်းချက်တတ်၏။ ထမင်းကိုလည်း များသောအားဖြင့် ထောပတ်ထမင်းချက်တတ်၏။ ကြက်သွန်ချဉ်နှင့် ပန်လေးဟင်းချိုလည်း ပါတတ်မြဲဖြစ်၏။

အလုံးစုံချက်ပြုတ်ပြီးသည့်အခါ၌ ကြေးလင်ပန်းကြီး များ၌ ထောပတ်ထမင်းများကိုထည့်၍ ထမင်းပွဲပြင်လေ၏။ ဖခင်ကြီး၏အိမ်၌ ထမင်းစား စားပွဲမထားပေ။ ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် နောက်ချေး (နွားချေး) တစ်ထပ်၊ ပြာတစ်ထပ်၊ ရွှံ့တစ်ထပ် ဖြင့် သေသပ်စွာပြုလုပ်ထားသော မြေကွက်လပ်၌ပင် မြက်ဖျာ ကလေးများခင်း၍ ထမင်းစားရမြဲဖြစ်၏။

ထမင်းပွဲပြင်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သားအမိအား ခေါ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သားအမိလည်း ကြေးလင်ပန်းတစ်ချပ်စီထည့်၍ ပေးထားသော ထောပတ်ထမင်းကို ဆိတ်သားဟင်း၊ ကြက်သွန်ချဉ်၊ ပန်ဟင်းချိုတို့ဖြင့် မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

“ငါ့သား စားလို့ကောင်းရဲ့လား”

ဟု ဖခင်ကြီးက မေးတတ်၏။ ကျွန်ုပ်က...

“သိပ်ကောင်းတာပဲ”

ဟု ဖြေလျှင် ဖခင်ကြီးသည် လွန်စွာဝမ်းသာလေ၏။

“ဒါပေါ့ကွာ။ စားလို့ မြိန်တော့ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ။ ပျော်ဖို့အတွက်တော့ အရက်သောက်ဖို့လည်း မလိုဘူး။ ဘိန်းရှူးဖို့ လည်းမလိုဘူး။ အခုလူ့ မိသားစု ပျော်ပျော် ပါးပါး ထမင်းချက်စားရင်ကို ပျော်ပါတယ်ကွာ။ မဟုတ်ဘူးလား ရှင်မ”

ဟု မိခင်ကြီးကိုပါ မေးတတ်လေ၏။

“ဟုတ်ပါရင်”

ဟု မိခင်ကြီးကပြန်၍ဖြေလျှင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် လွန်စွာပျော်ရွှင်လေတော့၏။

ထမင်းစားပြီးသည့်အခါ၌လည်း...

“ရှင်မတို့ ဘာတစ်ခုမျှ မဆေးကြောကြပါနဲ့။ လက်ဆေးပြီးသွားကြပါ”

ဟု ဖခင်ကြီးက ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိခင်က...

“မဟုတ်တာဘဲ ကိုနက်ကျော်ရယ်”

ဟုဆိုကာ လင်ပန်းများနှင့် ခွက်များကို ဆေးမည်ပြု လျှင် ဖခင်ကြီးသည် ...

“မလုပ်နဲ့.. မလုပ်နဲ့”

ဟု ဆိုကာ မိခင်၏လက်တွင်းမှ ကြေးလင်ပန်းကို လည်းကောင်း၊
ဟင်းခွက်ကိုလည်းကောင်း လုယူထားတတ်လေ၏။

ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကျွန်ုပ်တို့၏မိခင်ကြီးပါ ကြေးလင်ပန်းများနှင့်
ဟင်းပန်းကန်များကို မဆေးရဘဲ ထမင်းပိုင်းမှ လက်ဆေးကာ
ထ၍လာတတ်လေ၏။ ဖခင်ကြီးမှာမူ ကျန်ရှိသော ထောပတ်ထမင်းနှင့်ဟင်း များကို
အိုးလူး၍နယ်ဖတ်ကာ စားသောက်ရင်း...

“နက်ကျော်ကြီးက ကြီးစားကော်၊ စီးပွားဖြစ်ဖို့ ရည်မျှော်၊ တို့မိသားစု တပျော်ပျော်၊
နက်ကျော် ကြီးက ကြီးစားကော် ဟော... ဟော... ဟော”

ဟု သီချင်းကို အော်ဟစ်ဆိုကာ ထမင်းစားသော မြွေ တလင်း၌ပင်
အိပ်စက်လိုက်လေ၏။ အိပ်ရာမှနိုးသည့်အခါ၌ ကြေးလင်ပန်းနှင့် ဟင်းခွက်များကို
ဆေးကြောလေ၏။

ဤသို့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ဖခင်ကြီး ပြန်ရောက်လာသည့် အခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည်
တပျော်ပျော် တပြုံးပြုံး ရှိကြ လေတော့၏။

တစ်ခါ၌ ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးက...

“လူလေးလည်း လိုက်ခဲ့။ မြို့တွေအစုံ ရောက်ဖူးအောင်ပေါ့ သားရယ်”

ဟုဆိုကာ ခရီးထွက်ရာ၌ ခေါ်၍သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီးနှင့်
လိုက်ပါရမည်ဖြစ်သဖြင့် လွန်စွာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ လေသည်။

မြို့ကြီးတစ်မြို့သို့ရောက်လျှင် ဖခင်ကြီးသည် ဈေး အနီးသို့ ကျွန်ုပ်အား
ခေါ်၍သွားကာ သူ၏အနီး၌ ထိုင်၍ ခိုင်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်အား စာကလေးချေးဟု
ခေါ်သော မုန့်တစ်မျိုးကို ဝယ်၍ကျွေးထား၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မုန့်စားရင်း
ဖခင်ကြီး၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဖခင်ကြီးသည် သံဘွေကလေးကို ဇာကနာဖြင့် တထောက်ထောက်ခေါက်ရင်း
တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့် မျှော်နေပုံရလေ၏။ တစ်အောင်မျှကြာလျှင်
လူတစ်ယောက်သည် ဖခင်ကြီးအနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ပလက်ဖောင်းအနီးရှိ
အုတ်ခုံကလေးပေါ်၌ ထိုင်နေ၏။

ဖခင်ကြီးသည် ထိုသူ၏ နားအတွင်းသို့ သံချွန်ကလေးသွင်း၍ နဖူးချေးများကို
ကော်ယူ ၏။ ထို့နောက် ဘဲသတ္တဝါ၏ ချိုင်းမွေးနုနုကလေးများဖြင့်

ပြုလုပ်ထားသော နားကျပ်ကိရိယာကလေးဖြင့် ထိုသူ၏နားကို ကျပ်ပေးလေ၏။
ထို့သူသည် လွန်စွာစည်းစိမ်ရှိသည့်အလား မျက်တောင်ကလေး စင်း၍ နေလေ၏။
ထို့နောက် ထိုသူက ဖခင်ကြီးအား ပိုက်ဆံတစ်ပဲပေး၍ ထွက်သွားလေ၏။
(ယခုအခါ၌ နားကော်ခ တစ်ကျပ်ဖြစ်၍နေသည်။)

ဖခင်ကြီးထံတွင် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နားအကော်ခံကြလေ၏။
ဖခင်ကြီးမှာလည်း ပျော်တပြုံးပြီးနှင့် ကော်၍ပေးနေသည်ကိုတွေ့ရလျှင် ဖခင်ကြီး
မကြာခဏဆိုသော သံချင်းကို ကျွန်ုပ်သည် သတိရမိပြန်၏။

“နက်ကျော်ကြီးက ကြိုးစားကော်၊ စီးပွားဖြစ်ဖို့ ရည်မျှော်”

ဟူသော ဖခင်ကြီး၏သီချင်းမှာ လွန်စွာအဓိပ္ပာယ် ရှိကြောင်း ထိုအခါကျမှပင်
ကျွန်ုပ်အနေနှင့် သဘောပေါက်မိ လေ၏။

ထမင်းစားချိန်မရောက်မီ၌ပင် လူပေါင်း ၁၆ ယောက် ၏နားကို
ကော်၍ပြီးပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ကြီးသည် ပိုက်ဆံများကိုကိုင်ကာ
ပျော်ရွှင်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်က...။

“အဖေ.. အဖေ.. လူတွေဟာ တော်တော်ပဲ နားဖာချေးထူကြသလား”

ဟု မေးရာ ဖခင်ကြီးက ပြုံးလျက်...

“မဟုတ်ဘူးကွ။ နားဖာချေးများလို့ကော်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ နားယားလို့
ကော်ကြတာ။ ဟဲ့.. ဟဲ့ အမှန်ကလည်း နားတကယ်ယားတဲ့လူ နည်းပါတယ်။
နားထဲကို ကလိပေးတော့ သိပ်ပြီးဗေပိ တွေတာကိုကွ။ အာရုံငါးပါးထဲမှာ
အထိအတွေ့ အာရုံဟာ စွဲမက်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်တယ် ငါ့သား။ တကယ်လို့များ
ငါ့သားမှာ အခက်အခဲနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရရင် ဒီအချက်ကိုအသုံးပြုပြီး ထွက်ပေါက်ရှာပါ။
လူတွေကို အာရုံငါးပါးထဲက တစ်ပါးပါးနဲ့များပြီး ငွေတောင်းရင်
အခွင့်အရေးတောင်းရင် ရတယ် ငါ့သား။ ဥပမာ ခွေးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊
ကြောင်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းကွဲ နဖူးနေရာလောက် လက်ကလေးနဲ့
ကုတ်ပေးကြည့်ပါက သူတို့ဟာ သိပ်ကိုသဘောကျပြီး
မျက်စိကလေးမှေးနေလိမ့်မယ်။ မြေလိုသတ္တဝါ မျိုးကတော့
သောတအာရုံကိုပိုပြီးနှစ်သက်တယ်။ ဒါကြောင့် သစ်ဥအလိုက် အတက်အကျမှန်မှန်
နဲ့ ပုလွေမှုတ်ပြရင် မြေဟာ ပါးပျဉ်းကြီးထောင်ပြီး သဘောကျနေပုံကိုပြတယ်။
အဲဒီအခါမှာ ပုလွေမှုတ်တဲ့လူက သိကြောင် မှုတ်လိုက်တာနဲ့ မြေကစိတ်ဆိုးပြီး

ပေါက်ချလိုက်တော့တာပဲ။ တိရစ္ဆာန်တွေမှာလည်း အနံ့ကိုသဘောကျတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ အသံကိုသဘောကျတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ အရသာကိုသဘောကျတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ အဆင်းကို သဘောကျတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရယ်လို့ ရှိသလို လူမှာလည်း ရေမွေးကိုသဘောကျတဲ့လူ၊ ဂီတသံကို သဘောကျတဲ့လူ၊ အထိအတွေ့ကိုသဘောကျ တဲ့လူရယ်လို့ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို သိထားရင် လူတွေကို အသုံးချလို့ရပြီ လူလေး”

ဟု ဖခင်ကြီးက ရှင်းပြလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား လူ့စာစိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသည့် ကသည်းမြင်းတပ်ကြီးများ စစ်ဆင်းပုံ၊ စစ်တိုက်ပုံ၊ စစ်တိုက်ပုံတို့ကို ပြောပြလေ၏။ ထို့နောက် စစ်ကောင်းအနီး၌ ကသည်းတို့ ဧရာဝတီမြစ်ရေ လာရောက်ခတ်သဖြင့် မြန်မာတို့နှင့် စစ်ဖြစ်ခဲ့ရပုံကိုလည်း ပုံပြင် သဖွယ် ပြောဆိုပြလေ၏။

ထို့နောက် ဖခင်ကြီးသည်...

ယုံလွတ်ကျွန်းမည်၊ သမုဒ္ဒရာတည့်၊ ဗိုလ်ချီဆယ့်ကိုးရွာ၊ ခုနစ်ဆယ့်ခုနစ်၊ သက်ရောက်လစ၊ သမုဒ္ဒရာဇ်နတ်ပြည်စံ။

စသော ပွဲဂံပြည်ကြီး၌ မင်းစဉ်မင်းဆက်နန်းစံခဲ့သော သက္ကရာဇ် လကာကိုလည်းကောင်း

“သမုဒ္ဒရာဇ်မင်းကြီး နတ်ပြည်စံလိုသော် ရှေ့တော်ဝယ် ဥပါလည်းဘီးခန့်ကျ၏။ ပျူစောထီးမင်း နတ်ပြည်စံလိုသော် ကြာသပတေးကြယ်လတွင် ချဉ်း ၏။ တစ်နေ့လုံးညဉ့်ကဲ့သို့မှောင်၏”

စသော ဘုရင်တို့ ပျက်စီး ရွေ့လျော့စေသော နိမိတ်တို့ကိုလည်း အလွတ်ရသည်ထိ နှုတ်တိုက်ချ၍ပေးလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်မှာ ဖခင်ကြီးနှင့် အမြဲမြဲအနယ်နယ်သို့ လှည့်လည်သွားလာရသည့်အခါ၌ နယ်လှည့်၍ နားကော်သောအလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ မိခင်ကြီး၏ ငွေတုံးချွေးသောလုပ်ငန်း၊ အပေါင်ခံသောလုပ်ငန်းကိုသာ အာရုံစိုက်၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် လာရောက်ပေါင်နှံကြသော ရွှေ
ငွေလက်ဝတ်ရတနာအမျိုးမျိုးကို ကျွန်ုပ်အား ပြသ၍ ရွှေ၏ အရည်အသွေးကို
နှိုးလည်စေရန် သင်ပြလေ၏။ ကျောက်မျက်ရတနာပစ္စည်းများကိုလည်း
ထိုနည်းတူစွာ ပြသ၍ ကျွန်ုပ်အား သင်လေ၏။

“အဖေ.. အဖေ.. လူတွေက ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ပစ္စည်းတွေကို ပေါင်နှံကြတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးမြန်းရာ ဖခင်ကြီးက...

“ဒီလိုက.. တချို့ကျတော့ မပေါင်ရင်မဖြစ်လို့ ပေါင်ကြတာ။ အချို့ကတော့
ပေါင်လို့ရတဲ့ပစ္စည်း ကလေးရှိနေရင် အလကားနေရင်း ပေါင်ချင်နေကြတယ်။
အဲဒီပစ္စည်းကလေးကိုပဲ မျက်စောင်းထိုးနေတတ်တယ်။
သိပ်ပြီးအရေးမကြီးလည်း ပေါင်လိုက်တာပဲ။ အဖေတို့ကို ချမ်းသာအောင်
လုပ်ပေးနေတဲ့ လူတွေပေါ့ ကွာ”

ဟု ရှင်းပြလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဦးနက်ကျော်သည် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ မင်းဘူးမြို့တွင်
ချမ်းသာကြွယ်ဝသောသူတို့၏ စာရင်း၌ ပါဝင်၍လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း ရန်ကုန်မြို့ရှိ စိန်ပေါလ်ကျောင်း ခေါ်
အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ကျောင်းအပ်ကျောင်းစားအဖြစ်
အပ်နှံခဲ့လေသည်။

ကျောင်းသို့ရောက်သည့် အစပိုင်းရက်များမှာ ကျွန်ုပ် အဖို့ ငရဲရောက်သည်ထက်ပင်
ဆိုးပေသေးသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ရွယ်ကူကျောင်းသားကလေးများမှာ အချင်းချင်း အင်္ဂလိပ်စကားနှင့်ပင်
ပြောဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာမပြောတတ်၍ ဝင်ရောက် ပြောဆိုခြင်း မပြုရရုံမျှမကပင်
မပြောမဖြစ်သည့်ကိစ္စများ၌ ကျွန်ုပ်က မြန်မာလူပြောလျှင်
ကပြားကျောင်းသားကလေးများက အတန်းပိုင် ဆရာထံသို့ သွားရောက်၍
တိုင်တန်းလေ၏။ ထိုသို့တိုင်တန်းသည့်အခါ၌ မြန်မာစကားပြောသည့်အတွက်
ဟုဆိုကာ ဆရာက ပိုက်ဆံတစ်ပြား ကျွန်ုပ်အား ဖိုင်းတပ်လေ တော့၏။

တစ်နေ့လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အနည်းဆုံး တစ်မတ်ဖိုး ဖိုင်းတပ်ခံ၍ နေရလေ၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ပိုင်း၌ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်
အင်္ဂလိပ်လိုပင်ပြောရလေတော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်စကားကို

ကောင်းစွာ ပြောဆိုတတ်ရလေတော့၏။

စာမေးပွဲကိုလည်း တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်ကြီး အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်ုပ် ရှစ်တန်းသို့ရောက်သည့်နှစ်၌ ကျွန်ုပ်၏ အသက်သည် ၁၆နှစ်တွင်းသို့ပင် ရောက်၍နေပြီဖြစ်၏။ စာမေးပွဲဖြေဆိုပြီး၍ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်တွင် မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်ခဲ့သည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ဖခင် ဦးနက်ကျော်က...

“ငါ့သားကြီး၊ အခူလာမယ့် ဝါဆိုလဆန်း (၁၀)ရက်မှာ အသက်(၁၆)နှစ် ပြည့်ပြီကွ၊ လူလား မြောက်ပြီ”

ဟု အားရဝမ်းသာပြောလေ၏။

ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အသက် (၁၆)နှစ် တွင်းတွင်း ပြည့်သော နံနက်၌ ကျွန်ုပ်အား ရေမိုးချိုးစေ၍ ဝတ်ကောင်း စားလှများကို ဝတ်ခိုင်းလေ၏။

အိမ်၌လည်း ဖခင်ကြီးနှင့် သိက္ခာမင်းသော မိတ်ဆွေ အချို့ရောက်ရှိ၍နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ အသက် (၁၆)နှစ်ပြည့် သည်နှင့်ပင် မိန်းမများစပ်ပေးတော့မည်လားဟု စိုးရိမ်မိသေးတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ဖခင်ကြီးက အနီးသို့ခေါ်ယူ ကာ အောက်ပါအတိုင်းပြောလေ၏။

“ငါ့သား ဒီနေ့မနက် (၈)နာရီ တိတိမှာ မင်းဟာ အသက် (၁၆) နှစ် ပြည့်ပြီ။ ဒီတော့ မင်းဟာ လူကြီးဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ။ ဒါကြောင့် အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေတချို့ကိုဖိတ်ပြီး ငါ့သားဟာ အရွယ်ရောက်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ ဖြီဆိုတဲ့အကြောင်း ကြေညာရတာပဲ။ ယောက်ျား ဆိုတာ ယောက်ျားလိုနေတတ်ရမယ်။ ယောက်ျား လုပ်ပြီး မိန်းမလိုမိန်းမရ မလုပ်ရဘူး။ မပြောရဘူး။ မိန်းမလိုမဝတ်ရဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး မိန်းမတွေသုံးဆောင်နေတဲ့ သနပ်ခါး၊ ရေမွှေး၊ ဆီမွှေး၊ ပေါင်ဒါစတဲ့ အမွှေးနံ့သာတွေကို ကိုယ်မှာ လိမ်းကျံခြင်း မလုပ်ရဘူး။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းမွှေး ဆိုတာ ယောက်ျားမှာသာပေါက်တယ်။ ယောက်ျား အတွက် သဘာဝတရားကပေးထားတဲ့ ယောက်ျား မွှေး ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကို ပြောင် စင်အောင်နှုတ်ခြင်း၊ ရိတ်ခြင်း မလုပ်ရဘူး။ နှုတ်ခမ်းမွှေးထားရမယ်။ ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ ဓားကောက်၊ ခါးမှာချွတ်ထားရမယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ ယောက်ျားဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါး လာရင် ဒီဓားကောက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ပေတော့”

ဒါကြောင့် စားကိုစားအိမ်ထဲက အကြောင်းမဲ့ မထုတ်ရဘူး။ စားအိမ်ထဲက စားကို ချွတ်တဲ့နေ့ ဟာ ခုတ်တဲ့နေ့ပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ငါ့သား စားကြီး တကိုင့်ကိုင့်လုပ်ပြီး မခတ်ရဲတဲ့ ဟန်ရေးပြသမား မဖြစ်စေရဘူး။ ပြီးတော့ မတရားမလုပ်ရဘူး။ မတရားရင်မခံရဘူး။ နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ အသားမစားရဘူး။ တကယ်လို့ စားချင်ရင် သားကောင်ကို ကိုယ်တိုင်ပစ်ခတ်ရလိမ့်မယ်။ သူတစ်ပါးက ပစ်ခတ်လို့ရတဲ့ အသားကွဲစားတာဟာ မိန်းမတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ မိန်းမဟာ မုဆိုး အတတ်ကို မတတ်ဘူးကိုး။ သူများက ပစ်ခတ်ပေးမှ စားရတာ။
ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ် တိုင်ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးနိုင်စွမ်းရှိရမယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ဖခင်ကြီးမရှိသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိသည် အသီးအရွက်များကိုသာ စားနေရသည့်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဖခင်ကြီးသည် ခရီးသွားရာမှ ပြန်လာလျှင်တော့ဆိုတော့ ဒရယ်၊ ချေ၊ ယုန်၊ ခါ စသော သားကောင်တစ်မျိုး မဟုတ်တစ်မျိုး ပါ၍ လာတတ်သည့်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာသဘောပေါက်မိလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ဖခင်သည် နားဖာချေးကော်သည့် နဖာကလော် သံချွန်၊ ဇာကနာ၊ ဝါးချွန် စသော ပစ္စည်းကလေးများထည့်၍ ထားသည့် သံဘူးကလေးကို ကျွန်ုပ်၏လက်သို့ ပေးအပ်၍ အောက်ပါအတိုင်းပြောလေ၏။

“လောကမှာ ဘာမှလုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုရင်ဟောဒီ နားဖာကလော်ဘူးလေးကိုကိုင့်ပြီး နားကော်စားပေတော့”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်ကြီးမှာထားသည့်အတိုင်း နှုတ်ခမ်း မွေးကို မရိတ်မဖြတ်ဘဲ ထားခဲ့လေသည်။ ကျောင်း၌ အားလပ် သည့်အခါတိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းသားချင်း နားကော် ၍ ပေးလေ့ရှိ၏။ တစ်ညသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်က အပျင်းပြေသဘောနှင့် နားကော်ပေးနေစဉ် ကျွန်ုပ် တို့ဘော်ဒါကျောင်းသားများကို အုပ်ချုပ်ရသော “ဘုရားသား ဖီးလစ်” ဆိုသည့် ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးသည် တွေ့ရှိသွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့၌ ကျောင်းအုပ်ကြီး “ဖာသာမက်” ဆိုသူ၏ ရုံးခန်းသို့ ကျွန်ုပ်ရော နားကော်ခံသည့် ကျောင်းသားကိုပါခေါ်ယူ၍ ဆူပူကြမ်းမောင်းလေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် စိန်ပေါလ်ကျောင်း၌ ဆယ်တန်းအောင် ပြီးနောက် ကာလကတ္တား ယူနီဗာစတီမှ ရာဇဝင်ဘာသာ ဂုဏ်ထူးဖြင့် ဘီအေဘွဲ့ကိုရရှိခဲ့လျှင် အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားရောက်ကာ အမ်အေဘွဲ့ အတွက် ဆက်လက်ပညာ

ဆည်းပူးခဲ့ရလေတော့၏။

အခန်း - ၉

မိုးသူတော်ကြီး

ကျွန်ုပ်သည် အမ်အေဘဲကို ရရှိပြီးသည့်အခါ၌ မြန်မာပြည်သို့ မပြန်သေးဘဲ လန်ဒန်မြို့၌ရှိသော စာကြည့်တိုက်များမှ ရှားပါးသော စာအုပ်များကို ရှာဖွေဖတ်ရှုဦးမည်ဟု သဘောထားကာ လန်ဒန်မြို့ (Blooms Bury Qr.) ဘလွန်းဘာရိကာ ၀33:1 (Heart Street) oposad:ope ope ope (Kingsley Hotel) ကင်းစလီဟိုတယ်၌ တည်းခိုခဲ့လေသည်။

ထို ဟိုတယ်နှင့်တစ်လမ်းကျော်လောက်တွင် (Great Russell Street) ဂရိတ်ရပ်ဆလ်လမ်း ဟူ၍ ရှိ၏။ ထိုလမ်း၌ လည်း (Thackeray Hotel) သကရေးဟုခေါ်သော ဟိုတယ်တစ်ခုရှိလေသည်။ ထိုဟိုတယ်နှစ်လုံး၌ တည်းခိုကြသောသူ များအတွက် ကောင်းသောအချက်မှာ ဗြိတိသျှမြူစီယမ်ခေါ်သော ပိဋကတ်တိုက်ကြီးနှင့် နီးကပ်သည့်အတွက် ပိဋကတ်တိုက် သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ခြင်း မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံလျှင် လိပ်စာပြောရန် လွယ်ကူခြင်းတို့ဖြစ်၏။

ဗြိတိသျှမြူစီယမ်၌ လွန်စွာရှားပါးသော စာအုပ်စာ တမ်းများရှိလေသည်။ မြူစီယမ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှု ရန်အတွက် လျှောက်လွှာကို တစ်ရက်ကြိုတင်၍ တင်သွင်းရပေသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ကြည့်ရှုရန်အတွက်ဖြစ်မှု လန်ဒန်မြို့၌ အမြဲနေထိုင်သူနှစ်ဦးက လက်မှတ်ထိုး၍ ထောက်ခံမှသာလျှင် ခွင့်ပြုပေသည်။ အသက် (၂၁)နှစ်ပြည့်ပြီးသူကိုလျှင် ကြည့်ရှုလိုသော စာအုပ်စာတမ်းကို ကြည့်ရှုခွင့်ပေးလေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်၌ အကြီးမားဆုံး ပိဋကတ်တိုက်ကြီးဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တည်းခိုနေထိုင်ရာ ကင်းစလီ ဟိုတယ်မှနေ၍ ဗြိတိသျှမြူစီယမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ဗြိတိသျှမြူစီယမ်မှတစ်ဆင့် စန်ဂျမ်းလမ်းရှိ လန်ဒန်စာကြည့်တိုက်သို့ သွားရောက်ခဲ့ပြန်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရာဇဝင်စာအုပ်များ စုံလှသည်ဟု ကျော်ကြားသည့် ကွင်စတန်ကာတားတွင်တည်ရှိသော နက်ချားရယ်ပိဋကတ်တိုက်သို့ သွားခဲ့ပြန်၏။ ထိုပိဋကတ် တိုက်၌ လွန်စွာရှားပါးသော ရာဇဝင်စာအုပ်များကို ငှားရမ်းပြီးလျှင် (Lambeth Palace Library)လမ်း ဘတ်ပလေ့စ်ပိဋကတ် တိုက်သို့ သွားရောက်ခဲ့ပြန်၏။ ထို ပိဋကတ်တိုက်မှာ ၁၈ရာစုနှစ် ကပင် စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်ဟု သိရလေ၏။

(Westminster Bridge) ဝက်မင်စတာ တံတားနှင့် လွန်စွာနီးကပ်၏။
ထိုတံတားသို့ရောက်လျှင် တောင်ဘက်သို့ သုံးမိနစ်ခန့် ခြေလျင်သွားရ၏။
ထိုစွာကြည့်တိုက်မှာ လွန်စွာ စည်းကမ်းကြီးပေသည်။ ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းမှ
အကြီးအကဲ ဘုန်းတော်ကြီး၏ထောက်ခံစာပါမှသာလျှင် စာအုပ်များကို
ကြည့်ရှုခွင့်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေးခေတ်လူသားတို့ ယုံကြည်သော အဆောင်လက်ဖွဲ့များနှင့်
ပတ်သက်သောစာအုပ်ကို ငှားရမ်း ကြည့်ရှုနေစဉ် တစ်စုံတစ်ယောက်သည်
ကျွန်ုပ်နောက်မှနေ၍...

“ဒီစာအုပ်ကို မဖတ်နဲ့။ အဲဒီထဲမှာပါတဲ့ဟာ တွေက သိပ်ပြီးမဟုတ်ဘူး။
သူထက်ကောင်း တဲ့စာအုပ်က မြန်မာပြည်မှာရှိတယ်။ သရဖူ ကိုးစောင်တွဲလို့
ခေါ်တယ်”

ဟု မြန်မာလိုပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာ အံ့သြမိလေတော့၏။

မြန်မာစကားကို မကြားရသည့်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ လွန်စွာ
အသွားအလာနည်းပါးသည့် လန်ဒန်မြို့၏ သီးသန့်စွာကြည့်တိုက်အတွင်း၌
ရောက်နေသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏နားကိုပင် မီယုံ
ကြည်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍သွားလေ၏။

“ကိုယ့်လူက မယုံဘူးလား။ ဟား.. ဟား.. ကျုပ်က
အနောက်တိုင်းလောက်ပညာတွေကို ကုန်စင်အောင် လေ့လာပြီးပါပြီ။ အားလုံး
ကျုပ်တို့အရှေ့တိုင်းက ပညာမှာ မြဲစဖျားခံရတာချည်း ပါပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဘာမှ
မဆောင်ဘူး။ ကြေး စည်ပဲ ဆောင်ထားတယ်။ နောင်.. ဝေ.. ဝေ”

ကျွန်ုပ်၏နောက်မှ အသံရှင်သည့် သူ၏စကားအဆုံး ၌ ကြေးစည်ကိုပါ ထုလိုက်ရာ
မည်သို့ဖြစ်သည်မသိပေ။ ကျွန်ုပ် သည် ကြက်သီးမွေးညင်းထ၍
သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ထိုလူအား လှည့်ကြည့်လိုက်မိ လေ၏။ ထိုသူကို
မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ် သည် အံ့သြရပြန်၏။

ထိုသူကား ဘိုးသူတော်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ ခေါင်းကို ပြောင်စင်အောင်တုံးလျက်
အဖြူရောင်ကိုယ်ရှိကို ဆင်မြန်းလျက် ပုတီးကြီးကိုလည်း လှည့်ပင်း၌ဆွဲလျက်
ဆိုင်းထမ်းကို ထမ်းလျက် ကြေးစည်ကိုကိုင်လျက် လွန်စွာ ဘိုးသူတော်ဂိုက်ကို

မိလှသော အသက် ၄၀ အရွယ် မြန်မာလူမျိုး ဘိုးသူတော်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။

လန်ဒန်မြို့၌ ဤကဲ့သို့သော မြန်မာဘိုးသူတော်တစ်ဦး ကို မြင်တွေ့ရန် စောင့်စားခဲ့ပါလျှင် အနှစ်တစ်ထောင်လျှင် တစ်ယောက်မျှပင် တွေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်ုပ်အနေနှင့် တွေးမိပါသည်။

“လန်ဒန်မြို့မှာ ဘိုးသူတော်ကြီးကိုတွေ့ရလို့ အံ့သြနေတာလား။ မအံ့သြနဲ့ ကိုယ့်လူ။ လန်ဒန် ကို ကျုပ်က အရင်ရောက်ဖူးတာပါ။ လန်ဒန်တဲ ဆယ်နှစ်က တစ်ခေါက်ရောက်သေးတယ်။ နှလုံးဖြူ ဟိုတယ်၊ ဂိုက်ဟတ်ဟိုတယ်ပေါ့ ကိုယ့်လူရာ။ ဝင်ဆာရဲတိုက်နားမှာ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ တည်းခို ခဲ့တာပေါ့။ မြန်မာပြည်ကိုပြန်တော့ ဟောဒီ ကြေးစည်ထွဲတဲ့ဘုကလေး ဟိုတယ်မှာမေ့ကျန်ခဲ့တယ်။ အခုလာတာက ဒီဘုကလေးလာယူတာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

“မဟုတ်တာပဲ ဦးသူတော်ကြီးရာ။ ကြေးစည်ဘု ကလေး ကျန်ခဲ့တာကိုများ မြန်မာပြည်ကနေ အင်္ဂလန်ထိအောင်လာပြီး ပြန်ယူရတယ်လို့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်လျှင် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင်

“ဒီမှာကြည့်”

ဟု ဆို ကာ ကြေးစည်ဘု၏ လက်ကိုင်ကို ဘုသီးမှ ဖြုတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကြေးစည်၏လက်ကိုင်ကို ဝက်အူရစ်ကဲ့သို့ လှည့်လိုက်ရာ အတွင်းမှ စာရွက်လိပ်ကလေး ထွက်၍လာ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာရွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

စာရွက်ပေါ်၌ အရပ်စာကဲ့သို့ စာများကို တွေ့ရလေ ၏။ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကြေးစည်ဘုသီးကို လှည့်၍ ချွတ်လိုက်ပြန်လျှင် အတွင်းမှသောတစ်ချောင်းထွက်၍ လာပြန်၏။ သောမှာ လွန်စွာအရောင်လက်လှပေသည်။

“ရွှေသော့ ရွှေသော့ ဝိုးလံဒင်းကီး၊ ဒီသော့နဲ့ ဖွင့်ရမှာ ကိုယ့်လူ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောပြန်လေ၏။

“ဘာကိုဖွင့်ရမှာလဲ ဦးသူတော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိလေသည်။

“ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာအကြောင်းတွေ စုဆောင်း ထားတဲ့နေရာကို ဖွင့်ရမှာ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ဖြေလေ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍
ကျွန်ုပ်နှင့်ဘိုးသူတော်ကြီးသည် စတင်သိကျွမ်းခင်မင်ကြလေတော့၏။
ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ ကင်စလီ ဟိုတယ်သို့ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် မကြာခဏ
လာရောက်လေ၏။

လာရောက်သည့်အခါတိုင်း၌လည်း ရယ်စရာကောင်း သော ပုံတိုပတ်စကလေးများ
ပြော၍သွားတတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာစကားမပြောရသည်မှာ
ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ဘိုးသူတော်ကြီးကသာလျှင် အဖော်ပြု၍ မြန်မာစကား
ပြောဆိုခြင်းဖြင့် အပျင်းပြေရလေ၏။

တစ်ညသ၌ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက် လာပြီးလျှင်...

“မနက်ဖြန် ကိုယ်ပြန်မယ်။ ကိုယ့်လူကို လာ နှုတ်ဆက်တာပဲ။ တစ်နေ့တော့
တွေ့ကြသေး တာပေါ့”

ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့် ခွဲခွာခဲ့ရလေတော့ ၏။
ဘိုးသူတော်ကြီးမရှိသည့်နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်ုပ်သည် နေချရယ်မြူ စီယံ၌သာလျှင်
ရာဇဝင်စာအုပ်များကိုဖတ်ရှုရင်း အချိန်ဖြုန်း၍ နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ နေချရယ်မြူစီယံ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် လွန်စွာ ရင်းနှီးသော

အောက်စမိုယူနီတာစတီမှ ပရော်ဖက်ဆာတစ်ဦး နှင့် ဆုံမိကြလေ၏။
ထိုပရော်ဖက်ဆာက...

“တကယ်လို့ မပြန်သေးရင် အချိန်လည်းရမယ် ဆိုရင်
ကျွန်းစာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ပြုစုသွားပါလားကွ။ ငါပြောတဲ့
ကျမ်းစာမျိုးသာရွေးမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းကို ပါရဂူဘွဲ့ပေးဖို့ ငါက
ကောင်းကောင်းကြိုးထောက်ခံလိုက်မယ်။ အဲဒီကျမ်းမျိုး မရှိသေးဘူးကွ”

ဟု ဆိုလေ၏။

“ဘယ်လိုကျမ်းမျိုးလဲ ပရော်ဖက်ဆာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က စိတ်ပါဝင်စားစွာ မေးမြန်းမိလေ၏။

“ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူမျိုးအသီးသီး ခေတ်အလိုက် ယုံယုံကြည်ကြည်
ဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ “အဆောင်အယောင်” တွေကို စူးစမ်းရှာဖွေပြီး
ကျမ်းတစ်စောင်လောက် ရေးစေချင်တယ်။ လူတွေဟာ အကြောင်းမဲ့
မယုံကြည်တတ်ပါဘူးကွ။ ယုံစရာရှိ လို့ ယုံနေကြတာပါ။ အဲဒါကို ရှာဖွေစမ်းပါကွာ”

ဟု ပရော်ဖက်ဆာက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပရော်ဖက်ဆာ၏စကားကို စဉ်းစားနေမိ လေ၏။

“ဒီလိုက တစ်ခါက ငါဟာ အာဖရိက လူရိုင်းတွေ ဆီကို ရောက်ခဲ့တယ်။
ရှေ့နေကြီးကို အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းထန်တဲ့ ရိုက်တယ်စနိတ်ခေါ်တဲ့ မြွေ
တစ်ကောင်က ခြေသလုံးကို ကိုက်လိုက်ပါရောဟေ့။ ငါလည်း
သိပ်ပြီးစိုးရိမ်သွားတယ်။ တို့မှာ ဆေးဝါးလည်း မပါဘူးကွ။ ဆေးဝါးပစ္စည်း
ပါတယ်ထားဦးကွ။ အဲဒီမြွေမျိုးရဲ့ အဆိပ်က ကုလို့ မရတာက များတယ်။
အဲဒီအချိန်မှာပဲ လူရိုင်း တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး သူ့ရဲ့ လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့
အဆောင်ပစ္စည်းကို သွေးပြီး ရှေ့နေ ကြီးကိုလည်း တိုက်တယ်။ မြွေကိုက်တဲ့
ဒဏ်ရာကိုလည်း လူးပေးတယ်ဟေ့။ သိပ်ကိုဆန်းတာပဲကွ။ မြွေကိုက်ခံရတဲ့
ရှေ့နေကြီးဟာ အကောင်း ပကတိ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ငါက လူရိုင်းရဲ့
လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ အဆောင်ဟာ ဘာလဲလို့ မေးကြည့်တော့
တောဆိတ်ရဲ့ ချိုဖြစ်ကြောင်း သိရတယ်။ အဲဒီအခါကျမှပဲ တောဆိတ်ချိုဟာ
မြွေဆိပ်ကိုနိုင်ကြောင်း သိရတော့တယ်။ ဒါကြောင့် လူတွေဆောင်တဲ့
အဆောင်ပစ္စည်းတွေမှာ လူသားတွေအတွက် အသုံးဝင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ

ပါနေတတ်တယ်ဆိုတာကို သတိပြုမိတယ်။ သုတေသနလုပ်ကြည့်လိုစိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာတယ်”

လို့ ပရော်ဖက်ဆာကြီးက ပြောလေ၏။

“အတော်ပဲ ပရော်ဖက်ဆာ၊ အဲဒီအကြောင်းအရာမျိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး လင်ဘတ်ပဲလေ့ ပိဋကတ်တိုက် က စာအုပ်တစ်အုပ်တောင် ငှားထားမိလေရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်လျှင် ပရော်ဖက်ဆာကြီး က ပြုံးလျက်...

“မင်းငှားတဲ့စာအုပ်က တယ်လစ်စမင်းအင်ချမ်း ဆိုတဲ့ စာအုပ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်လျှင် ပရော် ဖက်ဆာကြီးက...

“အဲဒီစာအုပ်က အလကားပါကွ။ နေ့ပါဦး..ဆောက်ကင်ဆင်တုန်ကွာတား အင်ပီးရီးယယ် လမ်းမှာရှိတဲ့ အင်းပီးရီးယယ်ပိဋကတ်တိုက်ကို သိလား”

ဟု စကားစလေ၏။

“အဲဒီပိဋကတ်တိုက်ကို မသိဘူး ခင်ဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ပရော်ဖက်ဆာကြီးက...

“အိုကွာ ကင်ဆင်တုန်မြေအောက်ဘူတာရုံနားမှာ ရှိတဲ့ အဆောက်အအုံဟာလေကွာ။ အဲဒါ အင်ပီးရီးယယ်ပိဋကတ်တိုက်ပဲ။ အဲဒီမှာ လက်ရေးမူ စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိတယ်။ စာအုပ်နာမည် က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ ငါတော့ မမှတ်မိဖူး။ လွန်စွာ လျှို့ဝှက်နားပါးသော စာလုံးလေးလုံးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့နာမည်ပဲကွ။ အဲဒီ စာအုပ်ကိုသွား ရှာပြီး ဖတ်ကြည့်ပေတော့”

ဟု ပရော်ဖက်ဆာကြီးက ကျွန်ုပ်အားပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျမ်းတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးသားဦး မည်ဟု သဘောထားသည့်အလျောက် ပရော်ဖက်ဆာကြီးပြောသည့် လက်ရေးမူကို သွားရောက်၍ ကြားရမ်းကာ ကူးယူခဲ့ လေ၏။

ကူးယူပြီးနောက် ထိုစာများကိုဖတ်ကြည့်ရာ အဓိပ္ပာယ် မပေါက်ဘဲရှိလေ၏။ အချို့နေရာများ၌ နက္ခတ်များအကြောင်း ပါ၍ အချို့နေရာများ၌ ဂမန်းပင်ကဲ့သို့သော အပင်များအကြောင်းပါ၏။ အချို့နေရာများ၌ ရှေးဟောင်းဟန္တာနှင့် တူသော စာများကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာမူကို ကူးယူခဲ့သည့်နေ့မှစ၍ မနေမနား ဖတ်ရှုခဲ့သော်လည်း သဘော ပေါက်နားလည်ခြင်းမရှိခဲ့သဖြင့် စိတ်ပျက်စပြု၍လာလေ၏။

ထိုစာအုပ်၌ပါသော အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာ အရှေ့ တိုင်း၌ ပြဒါးကို မီး၌တင်၍ ရစေရန် ကြိုးစားနေကြ ၏။ ထိုသို့ ရသည့်အခါ၌ အလွန်တန်ခိုးကြီးသော အဖြစ်သို့ ရောက်လိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်နေကြ၏ဟု ဖော်ပြထား၏။ ထိုစာပိုဒ်နှင့်တစ် ဆက်တည်း၌လည်း ထိုသို့ ပြုလုပ်သည်ထက် အောက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်လျှင် မုချ တန်ခိုးကြီး၏ဟု ရေးသားထားသော်လည်း ထိုစာပိုဒ်၏အောက်၌ကား မည်သည့်စာမျှမရှိဘဲ ကွက်လပ် ချန်၍ထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာမူရေးသူအား မမြင်ဖူးဘဲ လျက် ဒေါသဖြစ်ရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာမူကို အပြန်ပြန် အလွန်လှန်ဖတ်ရှု ခဲ့ရာ စာမူ၏နောက်ကျော၌ ခတ်ဖြင့်ရေးထားသော မှန်တံမှန် ဓားနိုင်လှသည့် စာကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာကိုကြိုးစား၍ ဖတ်ကြည့်သောအခါ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရပေရာ များစွာအံ့ဩရပြန်၏။

“ဒိဗ္ဗဓမ္မကူ ရှင်ရသေ့၏ ကြွေးပုရပိုက်မူဖြစ်သော ကပ္ပလင်္ကာရကျမ်းရင်းကြီး၏ အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန် ဧကန်သ ဗျာကရဏ-ဆရာသိခ”

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစာကို မှတ်စုစာအုပ်၌ ကူးယူ ထားလှိုက်ပြီးလျှင် မြန်မာပြည်ရှိ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေထံသို့ ကပ္ပလင်္ကာရ ကျမ်းပုံနှိပ်စာအုပ်ရှိမရှိ၊ အကယ်၍ ရှိခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပို့ပေးရန် စာရေးသားလိုက်၏။

စာရေးပြီး တစ်လခန့်ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုအောင်စိုးဆိုသူထံမှ ကပ္ပလင်္ကာရကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် ရောက်ရှိလာလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်

ထိုကျမ်းစာအုပ်ကိုဖတ်ကြည့်ရာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်ဖတ်ရစဉ်က
မရှင်းခဲ့သောအခန်းကို အောက်ပါအတိုင်း ဖတ်ရှုရလေတော့၏။

“ပြဒါးသေ၊ ပြဒါးရှင်၊ ထို့ပြင် ပျားရိုက်၊ ဘာဂီမို၊ လိုက် ကြသည်၊
လိုက်ပါသော်လည်း၊ အတွေ့ခဲ့၏၊ တွေ့ပင်တွေ့ငြား၊ မသုံးစားလောက်၊
တောမျောက်ယုန်လိုလိုနှင့်၊ ထိုထိုသိပ္ပံ၊ မလိုက်ကြနှင့်.. ကျမ်းမှာ အစ နမောကဟု
ဟောပြတရား”

အင်္ဂါရတ်အတတ်ကို မလိုက်လေနှင့်။ အင်္ဂါရတ် အတတ်ထက် အစွမ်းထက်သော
နမောကဿ ဘုရားရှိခိုးကို အသုံးပြုလော့ဟု ဆိုလိုပုံရသော
အထက်ပါစာပိုဒ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုကျမ်းအပေါ်၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း
ပို၍ဖြစ်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပရော်ဖက်ဆာကြီးပြောခဲ့သော ကျမ်းကို ပြုစုရေးသားရန်အတွက်
အနောက်တိုင်း၊ အရှေ့တိုင်းလောက် ကျမ်းများကို မနေမနား
ဖတ်ရှုလေ့လာမိလေတော့၏။

ကျမ်းမှာ မပြုစုဖြစ်သေးပေ။ ထိုပညာရပ်များ၌ ပြည့်စုံ အောင်လေ့လာဦးမည်ဟု
သဘောထား၍ဖတ်ရှုခဲ့ရာ တစ်စထက် တစ်စ ပို၍ ပို၍ စိတ်ဝင်စားမိလေတော့၏။

powoso:ly? Charms and Talismans sat အဆောင်ပစ္စည်းကိုလုပ်ရာ၌
မည်သည့်နက္ခတ်၌ ကြိုကြိုက် စေရမည်ဟူသောအညွှန်းများ ပါရှိတတ်သည်ဖြစ်၍
ကျွန်ုပ်သည် နက္ခတ်ကိုပါ သင်ယူရပြန်၏။ ထိုမှတစ်ဖန် အချို့သော အဆောင်များ
စီရင်ရာ၌ အသီး၊ အပင်တို့၏ သဘာဝကို နားလည်ရန် လိုအပ်လာပြန်သဖြင့်
အပင်များအကြောင်းကို လေ့လာရပြန်၏။

အထူးသဖြင့် ဂဗန်းပင်များအကြောင်းကို လေ့လာရပြန်၏။ ဂဗန်းကျမ်းများကို
ဖတ်ရှုရပြန်၏။

အင်္ဂလိပ်စာအုပ်များ၌လည်း Clover(ကလိုဗာ) ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
ရေးသားထားသော အရွက်လေးခုအပင် အကြောင်းသည် အနောက်တိုင်းသားတို့
ယုံကြည်စွာဆောင် လေ့ရှိကြောင်း မကြာခဏ ပါရှိတတ်ပေသည်။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ရာဇဝင်ဘာသာဖြင့် အနောက် နိုင်ငံယူနီဗာစတီကြီးမှ
အမေအေဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးပြီးကာမှပင် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ လုပ်ကိုင်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ
မရေမရာနိုင်လှ သည့် အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာရင်း အချိန်ကုန် ၍
နေရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဘဝသည် လူသားတို့အယူသည့်လူသော ပညာရပ်၌ လုံးဝမြဲနိမ့်ထားလိုက်သကဲ့သို့ ရှိပေသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အဖို့ ထိုသို့ မြဲနိမ့်ထားရသည်ကိုပင် ပျော်ရွှင်၍ နေသေးတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုထူးဆန်းသော ပညာရပ်များကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စား၍ နေပြီဖြစ်၏။ ပရောဖက်ဆာကြီးပြောသည့် အတိုင်း ထိုအကြောင်းအရာများကို ကျမ်းပြုရန်မှာ မလွယ်ကူ ကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်၍ လာလေတော့၏။

စာကြည့်တိုက်အတွင်းမှ စာအုပ်များကို လွန်၍ ကူးယူ ရုံမျှနှင့် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ရိပ်စားမိလာလေသည်။ သို့ရာတွင် ကျမ်းပြုနိုင်သည့်တိုင်အောင် ထိုပညာရပ်များကို လိုက်စားပြီး ရှာကြံစုဆောင်းနေမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် The Wonderful Charms and Talismans (ထူးဆန်းသော အဆောင်ပစ္စည်းများ) ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်၍ ထားသော မှတ်စုစာအုပ်ကြီးများအတွင်း၌ လူမျိုးအသီးသီး၏ အဆောင်ပစ္စည်းများကို ရေးမှတ်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏မှတ်စု စာအုပ်များအား ထပ်၍ပုံလိုက်ပါက ကျွန်ုပ်၏ အရပ်ထက်ပင် ကျော်လွန်လျက်ရှိပြီဖြစ်၏။

တစ်ခုဆန်းကြယ်သည်မှာ Swqastika ဟုခေါ်သည့် စကြာပုံတံဆိပ်မှာ အရှေ့တိုင်းရော အနောက်တိုင်းပါ အသုံးပြု ကြသည့်အချက်၌ တူညီနေကြောင်း တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် အဆောင်များအကြောင်းကို မှတ်စုများ ၌ ရေးမှတ်ထားသည်သာမဟုတ်ပေ။ လက်တွေ့လည်း စမ်းသပ် ကြည့်ပေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဥရောပတိုက်သားတို့ လွန်စွာယုံကြည် ကြသည့် လသာသောည၌ ဝိတ်ရှိအဖြူကိုဝတ်ကာ မြင်းစီးလျက် ငွေကျည်ဆံဖြင့်ပစ်ရသော ယုန်သတ္တဝါ၏ လက်ယာဖက်ထောက်များကို ဈေးအရောင်းထိုင်းသောဆိုင်၌ ချိတ်ဆွဲထားပါက ဈေးရောင်း၍ကောင်းသည်၊ ဈေးခေါ်ကောင်းသည်ဆိုသော အဆောင်မျိုးကို ရအောင်ပြုလို၍ အရောင်းထိုင်းသော ဆိုင်၌ ဆွဲကြည့်၏။ မည်သို့မျှ မထူးခြားပေ။ အရောင်းထိုင်းမဲ့ ထိုင်းနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ထိုနည်းတူစွာပင် အညွှန်းကောင်းလှသော အဆောင် များကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ အစွမ်းထက်သော အဆောင်ဟူ၍ တစ်ခုတလေမျှပင် တွေ့ရခြင်းမရှိကြောင်း ဝန်ခံရပေသည်။

ဧကန်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျမ်းပြုမည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်၍ မြန်မာပြည်သို့
ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း - ၁၀

ဝှက်စာဖော်ရအောင်

ဘိုးသူတော်ကြီး ချိန်းဆိုသောအချိန်ကို ရောက်သော အခါ ကျွန်ုပ်သည် တက္ကစိတစိစီးငှားပြီး နင်းဆီကုန်းဘူတာသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ ဘူတာ၌အသင့်စောင့်နေသော ဘိုးသူတော်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

“ကိုယ့်လူ အချိန်ကိုလေးစားသားပဲ။ ကဲ.. လာဗျာ”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်စီးလာသော တက္ကစိကား ဖြင့်ပင် နင်းဆီကုန်းဘူတာမှ ပြန်လိုက်လာပြီး နင်းဆီကုန်း ဘူတာအနီး ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ခြံကြီးတစ်ခုအတွင်းရှိနစ်ထပ်ဆင်ဝင်အိမ်အကြီးတစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နစ်ယောက်သည် မည်းနက်သော ညအိမ်ကိုများရှိရာသို့ ညွှန်ပြသော လျှို့ဝှက်စာကို ထိုအိမ်ကြီးထဲ၌ အတန်ကြာ စစ်ဆေး လေ့လာကြပြီး အဖြေမထုတ်နိုင်သော နောက်ဆုံး၌ ဘိုးသူတော် ကြီးက...

“အရပ်စာတွေကြားထဲက သင်္ကေတတွေက လက်နှိပ်စက်သုံး သင်္ကေတတွေပဲဗျ။ ဒီတော့ သင်္ကေတတွေချည်းပဲသတ်သတ် အရပ်စာတွေ ချည်းပဲသတ်သတ် ခွဲပြီးတော့ ကျုပ်တို့နစ်ယောက် ဆက်လေ့လာကြတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးသူတော်ကြီးပြောသည့်အတိုင်း အရပ် စာများကိုကူးယူပြီးနောက် ဘိုးသူတော်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် တက္ကစိကားအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဒရိုင်ဘာက အိပ်နေသောကြောင့် ကားတံခါး ကိုယ်တိုင်ဖွင့်လိုက်ပြီး စတီယာရင်နောက်၌ ခေါင်းငိုက် ခိုက်ချလျက် မတ်မတ်ကြီးထိုင်အိပ်နေသော ဒရိုင်ဘာ၏ ပုခုံး ကို လှမ်းပုတ်နှိုးလိုသည်။

“ဆရာကြီးအသင့်ဖြစ်လား”

ဒရိုင်ဘာ၏ အင်္ကျီကော်လံ၌ ခိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေ သောကြောင့် ကျွန်ုပ်က လက်ကို အထိတ်တလန့် ပြန်ရုတ်လိုက်သော အခိုက်အတန့်မှာပင် စတီယာရင်၌ မှီထားဟန်တူသော ဒရိုင်ဘာ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် တစ်ဘက်သို့

စောင်းလဲကျွန်းပြီး သွေးသွယ်ပါးလျားသော ဓားသွားအကျိုးလေးတစ်ခု ကျောမှာခိုက်ဝင်နေသည်ကို လက်ကနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟာ”

“ကဲ ကိုမျိုးမြင့်... နောက်ထပ်ပြီး မအော်လိုက် ပါနဲ့ဦး။ အသက်ပျောက်သွားဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်၏ကျောမှ ချန်ထက်သော ပစ္စည်းတစ်ခု၏ အထိအတွေ့ကြောင့် ရှေ့သို့ ကောသွားမိသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကမူ ထိုသွား၏အမိန့်ကန်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးဖြစ်နေသည်။ ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်ကိုပြန်၍ မတိမ်တိမ် ဆန့်ကာ ရပ်လျက် လက်နှစ်ဖက်ကိုမြှောက်ကာ နောက်ထပ် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ဒီမှာကိုမျိုးမြင့်။ လက်တွေကို ပြန်ချပြီး ရှေ့မှာထားပါ။ ဒီအကွက်တွေ ရိုးနေပြီ”

ကျွန်ုပ်က အမိန့်အတိုင်း လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်ချလိုက် လေသည်။

“ဟုတ်ပြီ အဲဒီပုံစံအတိုင်း ခပ်မြန်မြန် ကိုက်နှစ် ဆယ်လောက် လျှောက်ပြီး ကျုပ်ကားထဲကို ဝင်လိုက်ပါ က.. လျှောက်”

ကျွန်ုပ်က အမိန့်အတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သောအခါ ချန်ထက်စူးရှသော အထိအတွေ့ကလည်း ကျွန်ုပ်၏ကျောမှာ ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာသည်။ ထိုအချိန်၌ ခပ်လှမ်းလှမ်းဓာတ်မီးတိုင်အောက်၌ ရပ်ထားသော ကားနက် ကြီးတစ်စီးက စက်နိုး၍ ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လှိမ့်လာပြီး ကားနောက်ခန်းတံခါးပွင့်လာသည်။

“ကားထဲ ဝင်လိုက် မြန်မြန်”

ကျွန်ုပ်က ကားထဲသို့ဝင်ရန် ငိုလိုက်သည့်အခိုက်မှာ ပင် ကျွန်ုပ်၏ဝတ်ပိုးပေါ်သို့ ပြင်းထန်လှသော လက်ဝါးစောင်းတစ်ချက် ရုတ်တရက်ကျရောက်လာပြီး ခပ်ဝေးဝေးဆီမှ

“ငါ့ ပန်းချီဆရာလေး ခင်ဖျား ဘယ်မှာလဲ”

ဟူသော ဘိုးသူတော်ကြီး ၏ အော်ခေါ်သံကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရကာ ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံး ထဲ၌ မှောင်အတိကျသွားပါတော့သည်။

ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ကျွန်ုပ်အား တစ်စုံတစ်ယောက်က မျက်နှာကို ရေဖြင့် ပက်၍ သတိရစေပြီးနောက်...

“ကဲ... ကိုယ့်လူ သတိရပြီလား။ ဆင်းတော့”

ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကားပေါ်မှ ဆင်းရလေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကလေး အတိုင်း လျှောက်၍သွားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏နောက်ကျောကိုမူ ထိုသူက ချန်ထက်သောအရာဖြင့်ထောက်ရင်း လိုက်ပါ၍ လာလေ၏။

“လှေကားထစ် သုံးထစ်ရှိတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှလူက ကျွန်ုပ်အား ပြောလိုက် သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင် လှေကားထစ် များကိုစမ်း၍ နင်းရလေ၏။ လှေကားထစ်များကို နင်းခဲ့ပြီးနောက် အတော်တန် လျှောက်ရပြန်၏။

“ညာဘက်ကို ချိုးရမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ညာဘက်သို့ချိုး၍ အတော်ကလေး လျှောက်သွားမိလျှင် နံရံနှင့် ဝင်၍ဆောင့်လေတော့၏။

“တံခါးပိတ်ထားတယ် ခဏနေဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှလူက ကျွန်ုပ်အား ခပ်ငေါက် ငေါက်ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ရပ်၍နေရလေ၏။

“သေခွာပြန်”

ကျွန်ုပ်၏ နောက်မှလူက အထက်ပါအတိုင်း အော် လိုက်လျှင်
ကျွန်ုပ်ရှေ့မှတံခါးသည် ပွင့်၍ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်အား နောက်မှလူက ဆောင့်၍တွန်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း
ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။
ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ထိုင်၍နေသော သူတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ထံသို့
ထလာပြီးလျှင်...

“ကဲ... အခုလို အကြမ်းဖက်ပြီး ခေါ်လာရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုမျိုးမြင့်။
ကိစ္စကတော့ မေးစရာကလေး ရှိလို့ပါ”

ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြောလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား ကုလားထိုင်၌ ထိုင်ခိုင်းပြီး လျှင် အောက်ပါမေးခွန်းများကို
မေးလေတော့၏။

“ခင်ဗျားနှင့် ဘိုးသူတော်ကြီးဟာ အရပ်စာရွက် ကို ဖတ်ကြတယ်မဟုတ်လား။
အဲဒီစာရွက် လိုချင်တယ်။ မရရင်တော့ မလွှဲသာမရှောင်သာ
အကြမ်းဖက်ရပါလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်မသိဘူး”

“မသိဘူးလို့ ပြောတာဟာ အလွယ်ဆုံးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အသားနာပြီးမှ သိပါတယ်လို့
ပြောရရင် ခင်ဗျားအတွက် အလွန်ပဲ နစ်နာပါတယ် ကိုမျိုးမြင့်”

ဟု ဆိုကာ ထိုသူသည် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင် သို့ ထွက်သွားလေ၏။
တစ်အောင့်မျှကြာလျှင် ထိုသူနှင့်အတူ အခြားလူသုံးယောက်ပါ ဝင်၍လာလေ၏။

“ကျုပ်တို့လည်း ဇရပ်တစ်ခုလုံး နှိုနေအောင် ရှာတာပဲ။ ဘာစာရွက်စာတန်းမှ
မတွေ့ရဘူး။ ဟောဒါ ကြေးစည်နဲ့ ကြေးစည်ဘုပဲ တွေ့တယ်”

ဟု ဆိုကာ တစ်ယောက်သောသူက ဘိုးသူတော်ကြီး ၏ ကြေးစည်နှင့် ကြေးစည်ဘုအား စားပွဲပေါ်သို့ ဝန်းကနပ်စ်၍ တင်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်အားဆီးကြို၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့သောသူက...

“ညိုကြီးတို့ကို အစောင့်ချထားပြီး ငါတို့ကဟောဒီ ကိုမျိုးမြင့်အခန်းကို သွားပြီးရှာမယ်”

ဟု ဆိုကာ တံခါးကို အပြင်မှသော့ခတ်၍ ထွက်သွား ကြပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မကြာမီအချိန်၌ ကျရောက်တော့မည့် ကံကြမ္မာဆိုးအတွက် တွေးတောနေမိလေ၏။

ထိုသို့ တွေးတောနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းပေါ်တည့် တည့်ရှိ မျက်နှာကျက်မှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်အသံကြား၍ မောကြည့်လိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ကုယ်ရုံကို ကြိုးအဖြစ် အသုံးပြုကာ မျက်နှာကျက်ပေါက်မှ တွယ်၍ဆင်းလာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအားတက်သွားလေတော့၏။

“ကျုပ်ကို ဟိုဘက်ခန်းထဲမှာ သွေ့ပိတ်ပြီး ထားခဲ့တာ။ ဟိုဘက်က မျက်နှာကျက်ပေါက်ကနေ ကိုယ့်လူဘက်ကူးပြီးလာတာ”

ဟု ဆိုကာ သူ၏လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ကွမ်းအစ်ကို ထုတ်လျက် ကွမ်းကို အေးအေးဆေးဆေးလာကာ ပါးစပ်တွင်း သို့ သွင်းလိုက်လေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီး၏အပြုအမူမှာ ရန်သူလက်တွင်းသို့ ကျရောက်နေသည်နှင့်မတူဘဲ ဖိတ်ခေါ်ထားသည့် အိမ်သို့ ဧည့်သည့်အဖြစ် ရောက်ရှိနေသည့်အလား ပုံပန်ခြင်း၊ ခိုးရိမ် ခြင်း ကင်းလှပေသည်။

“ဒီကောင်တွေ မဆိုးဘူး။ ကျုပ် ကျန်ခဲ့တဲ့ကြေးစည်နဲ့ ကြေးစည်ဘုတောင် ယူလာဖော်ရ တယ် ဟီး.. ဟီး..”

ဟုပင် ရယ်စရာပြောလိုက်သေး၏။

“ဦးသူတော်ကြီး ထွက်ပေါက်ကို မြန်မြန်ရှာခမ်း ပါဗျ။ ဟိုကောင်တွေ ပြန်ဝင်လာရင်
သေလိမ့်မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ပြုံး ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ကွမ်းတံတွေးကို
ပျစ်ကနဲထွေးလိုက်ပြီးနောက်...

“ထွက်ပေါက်ကတော့ လူထွက်နိုင်ရင် ထွက်၊ မထွက်နိုင်ရင် အသက်ထွက်ရုံပေါ့
ကိုယ့်လူရာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အတော်ကြာကြာ ကွမ်းကို မြို့နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးအား
စိတ်ဆိုးရသေးတော့၏။

“ကိုယ့်လူ ဟောဒီကိုယ်ရုံကို တွယ်ပြီးတက်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း မျက်နှာကျက်ပေါက်သို့
တွယ်၍တက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တက်ပြီးနောက် ဘိုးသူတော်ကြီးလည်း စားပွဲပေါ်မှ
ကြေးစည်နှင့် ကြေးစည်ဘွဲ့ကို ကောက်ယူကာ တွယ်၍ တက်ခဲ့လေ၏။ မျက်နှာ
ကျက်အတွင်း၌ လေးဘက်ထောက်၍ လျှောက်သွားကြပြီး နောက်
အပေါက်တစ်ပေါက်သို့ရောက်လျှင် ဆင်းခဲ့ကြလေ ၏။
ကျွန်ုပ်တို့ဆင်းခဲ့သောနေရာမှာ ထမင်းစားခန်းဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

“ကိုယ့်လူ ကျုပ်ကတော့ ညစာ စားလို့မရဘူး။ ကိုယ့်လူကတော့ ဆာရင်
ထမင်းလေးဘာလေး စားပါဦးလား”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေသည့်။ ကျွန်ုပ်လည်း ဘိုးသူတော်ကြီး၏
ရန်သူအပေါ်၌ ပမာမခံနိုင်လှသော စိတ် ဓာတ်ကို ချိုးကျူးမလေတော့၏။

“မစားချင်ပါဘူး ဘိုးသူတော်”

ဟု ပြောလျှင် ဘိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ထမင်းစားခွံတယ် ဆိုတဲ့လူ ဟာ ရှာမှရှားတယ် ကိုယ့်လူ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မခံချင်အောင် ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က သက်သတ်လွတ်စားတာ ဦးသူတော် ဒါကြောင့် မစားတာပါ။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ကော်ဖီတော့ ဖျော်ပြီး သောက်ခဲ့ပါဦးမယ်”

ဟု ဆိုပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်သည် မီးဖိုပေါ်တွင် အဆင်သင့်တွေ့ရသော ရေနွေးအိုးမှ ရေနွေးကို ငွလျက် ကော်ဖီဖျော်ကာ သောက်လေ၏။

“ဟိုမှာ မုန့်သေတ္တာ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မုန့်သေတ္တာ ကိုယူကာ ဘီစကွတ်မုန့်များကိုပါ တကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားခဲ့ လေ၏။

“ဟဲ့... ဟဲ့.. ရန်သူရဲ့ စားဖိုဆောင်မှာ ကော်ဖီ တစ်ခွက်ဖျော်ပြီး ဘီစကွတ်မုန့်ကို စားသွားရဲတဲ့ လူမျိုးကို တော်ရုံတန်ရုံ ရန်သူမျိုးဆိုရင် ဒီအချက် တစ်ချက်နဲ့ နောက်ဆုတ်သွားလောက်တယ် ကိုယ့်လူ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက လွန်စွာ စိတ်တက်ကြွဖွယ် ကောင်းသောစကားကို ဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် နံရံပေါ်တွင် မီးသွေး ခဲဖြင့် စာတစ်ကြောင်း ရေးခြစ်လေ၏။

Let us eat and drink, for tomorrow we shall die.

Bible

ကျွန်ုပ်တို့ စားသောက်ကြပါစို့ တာကြောင့်လဲဆိုတော့ မနက်ဖြန်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် သေဆုံးသွားတော့မည် မဟုတ်ပါလား ဟု အပြောရသည့် သမ္မာကျမ်းစာမှ စာပိုဒ်ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘိုးယူတော်ကြီး ရေးသည့်စာကို ဖတ်ပြီး နောက် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား တစ်ဖက်ရန်သူအား မခံချီမခံသာ လုပ်သောအရာ၌ လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်ပါပေ၏ဟု စိတ်၌ ထင်မှတ်မိလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ခြံစည်း ရိုးကိုကျော်၍ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

ခြံအပြင်သို့ရောက်သည့်အခါ ၌ ဘိုးယူတော်ကြီးသည် ခြံတက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း...

“သခင်အတ္တနံ ပရိဟရန္တ၊ မိမိကိုယ်ကို ချမ်းသာစွာ ရွက်ဆောင်နိုင်ပါစေဆိုတာ ဒါကို ပြောတာ ကိုယ့်လူ ကျုပ်တို့တော့ ချမ်းသာစွာ ရွက်ဆောင်ခဲ့ကြပြီဦးပြီ၊ ဟဲ့.. ဟဲ့ အစောင့်ချထားခဲ့တဲ့ ညကြီးကိုတော့ ဟိုကောင်တွေဟာ ကျုပ်တို့ လွတ်သွားတဲ့အတွက် ဆိုးမကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း မေတ္တာပို့ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသတည်း။

ဝှက်စာရပြီ ခြံအပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကတ္တရာလမ်းဆီသို့ မှန်းချဲ့လျှောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ဘိုးယူတော်ကြီးသည် ကွမ်းယာ တစ်ယာကို ယာပြန်၏။

“ဒီကောင်တွေက ဖြတ်လမ်းသမားတွေ၊ သူတို့ လည်း ကျုပ်တို့လိုပဲ မည်းနက်သော ညီအစ်ကို များအသင်း (ဘလက်ဘရားသား) ထဲကို ဝင်ပြီး ရွှေသော့ကို ခိုးမယ့်ကောင်တွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘလက်ဘရားသားအသင်းရဲ့ တည်ရာကိုတောင် သိတဲ့ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ရွှေသားတဲ့ အရပ်စာရွက်က ဘလက်ဘရားသားတွေနဲ့တိဆက်ပုံ၊ အရိအသေပြပုံ၊ လျှို့ဝှက် သင်္ကေတတွေ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ပြပုံတွေကို ရေးထားတဲ့ စာရွက်ပဲ၊ အဲဒီစာရွက်မရှိဘဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ဘူး”

ဟု ဘိုးယူတော်ကြီးက ပြောပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဘိုးယူတော်ကြီးသည် “ဘလက်ဘရားသား” အသင်းအကြောင်းကိုပြောရင်း လျှောက်လာခဲ့ကြရာ များမကြာမီ၌ပင်

ဝတ္ထုလစ်လမ်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ထိုနောက် ဦးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ဗဟန်းဘက် ရှိ ဇရပ်တစ်လုံးဆီသို့
ခေါ်သွားပြီးလျှင်...

“ကျုပ်တို့ဒီမှာပဲ စတည်းချမှာပဲ။ အရပ်စာတွေ ကို အနက်ပြန်ပြီးရင်တော့
ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်ဘိုးသူတော်ကြီးသည် အရပ်စာမှ လျှို့ဝှက် ချက်များကို
ကြံဆခဲ့ကြလေ၏။ အရပ်စာရွက်မှာ တစ်ရွက်တည်းမဟုတ်ပေ။
အပိုင်းအစကလေးများ ဆယ်ရွက်ခန့် ရှိလေ၏။

“အဲဒီစာရွက်ပိုင်းကလေး တစ်ပိုင်းရဖို့ အင်္ဂလန် ကို တစ်ခေါက်သွားရတာပဲ
ကိုယ့်လူ။ အင်္ဂလန် က ရှေးဟောင်းစာကြည့်တိုက်တွေထဲမှာ ရှေးတုန်းက
ဘလက်ဘရားသားအသင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စာအုပ်တွေ
လှူဒါန်းခဲ့လေတော့ သူရဲ့ စာအုပ်တွေကို ရှာပြီးဦးတာ။ အဲဒီ စာအုပ်တွေရဲ့
ထောင့်ကလေးတွေမှာ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်စီလောက် ရေးခဲ့တာ။ အရုပ်တွေ
ဆက်လိုက်မှ စာဖြစ်တာ ဟား.. ဟား..”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် နှစ်ပတ်ကျော်ကျော်ခန့် ကြိုးစား၍ ဂုဏ်စာကိုဖော်ခဲ့ရာ
ဂုဏ်စာ၏အဓိပ္ပာယ်ကို ရလေတော့၏။ နောက်ဆုံးခေါက်တွင် လင်းဘတ်ပလေ
စာကြည့်တိုက်မှ ရခဲ့သော အရုပ်စာကလေးများသည် ဂုဏ်စာတစ်လုံး၏ သော့ချက်
ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဝမ်းမြောက်ဖွယ် တွေ့ရှိရလေတော့၏။

“ကိုယ်လူရေ ... ရပြီဟေ့၊ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဘလက်ဘရားသား ကောင်တွေက
သိပ်ပြီးရက်စက်တယ် နော်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့အကြံကိုများ သိသွားရင်တော့ ဟဲ့.. ဟဲ့..
ဝတ်ရုံအနက်ကြီးတွေ၊ ခေါင်းစုပ် အနက်ကြီးတွေနဲ့
မည်းနက်သောညိုအစကိုများက ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို
အရေခွံဆုတ်ပစ်ကြလိမ့်မယ် ကိုယ့်လူ၊ ဟဲ့.. ဟဲ့.. အဲဒါကို အာရုံထဲမှာ မြင်အောင်ပြီး
ဘယာနကရသ ကြောက်ခြင်းအရသာကို ခံစားကြည့်စမ်းပါ”

ဟုပြောလျက် အသံနက်ကြီးဖြင့် တဟားဟားရယ် လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည်
ကြံကသီးမွေးညှင်းများပင် ထောင်၍ သွားလေတော့၏။

အခန်း - ၁၁

ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းရောက်ရှိလာခြင်း

ဘိုးသူတော်ကြီးက ရေနွေးကြမ်းကို တစ်ခွက်ပြီးတစ် ခွက်ငဲ့ကာသောက်လျက် အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်၍ နေလေ၏။

“ကိုယ့်လူကို ပြောရဦးမယ်၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ဟောဒီ စာရွက်ရှိတဲ့အကြောင်းကို စနေမောင်မောင်ဆု တဲ့ လူရယ်၊ ပဉ္စရူပဘသိန်းဆိုတဲ့ လူရယ်သာ သိသွားခဲ့လို့ရှိရင် ပထမဆုံး သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတ်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးရင် ကျုပ်တို့ကိုလာပြီး သတ်လိမ့်မယ်။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဒါကြောင့် နိပါတ်တစ် နှုတ်လို့ဖို့လိုတယ်”

“စနေမောင်မောင်နဲ့ ပဉ္စရူပဘသိန်းဆိုတာက ဘာတွေလဲဗျ”

“စနေမောင်မောင်က ပညာသမား အင်္ဂုလိမာလ လိုပဲ။ ပညာသာရမယ်ဆိုရင် လူပဲသတ်ရ သတ်ရ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ခွန့်စားရ ခွန့်စားရ၊ တကယ် ခွန့်စားဝံ့တဲ့လူမျိုး”

“ပဉ္စရူပဘသိန်းဆိုတာကရောဗျာ”

“သူကတော့ ဥစ္စာသမား။ လောဘအိုး တစ်ယောက်ပဲ။ ပစ္စည်းဥစ္စာရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပဲ ခွန့်စားရ ခွန့်စားရ၊ ခွန့်စားတဲ့လူစား”

“ဒါဖြင့်ရင် ဦးသူတော်ကြီးကရောဗျာ။ ဘယ်လို လူစားပါလိမ့်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ကျီစယ်လိုသော သဘောဖြင့်မေးလိုက် ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် တဟားဟားရယ်မောလျက်...

“ကျုပ်က ပိုဆိုးတယ်။ ပညာရော၊ ဥစ္စာရောကို အခန်းမရ လိုချင်တဲ့လူ။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ဘိုးသူတော်လောဘ အတောမသတ်ပေါ့ ကိုယ့်လူ ရာ.. ဟား... ဟား..”

သူ၏ ချစ်စရာကောင်းသော မျက်နှာပိုင်းကြီးအား
ရှေ့တိုးနောက်ငင်ဖြစ်သည်အထိ ရယ်မောလျက် ကျွန်ုပ်၏ အမေးကို
ဖြေလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းကဆက်၍ ပြောပြန်လေ၏။

“ဒီမှာ ပန်းချီဆရာ ကျုပ် တစ်ခုပြောမယ်”

“ဟာ ဦးသူတော်ကလည်း ကျွန်တော်က ပန်းချီ ဆရာမှ မဟုတ်ဘဲဗျ။
ဘယ်နှယ်ကြောင့် ပန်းချီ ဆရာလို့ ခေါ်တာလဲ။ ဟိုကောင်တွေ ဖမ်းထား
တုန်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုပဲ ခေါ်ခဲ့ပါ လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်မှားသွားတယ်။ ကျုပ်က နှစ်ပေါင်းများစွာ
ပန်းချီဆရာ လေးတစ်ယောက်နဲ့အတူ နေခဲ့လေတော့ ကိုယ့်လူတို့လို
လူငယ်တွေကိုတွေ့ရင် ပန်းချီဆရာလို့ နှုတ်ကျိုးပြီး ခေါ် မိတတ်ပါတယ်”

“ကဲပါလေ ဦးသူတော်ရဲ့ စကားကို ဆက်ပြီးပြောပါဦး”

“ကျုပ်တို့ အင်္ဂလန်ကိုသွားရမယ်။ အင်္ဂလန်မှာ ရှိတဲ့ သေမင်းနိုင်ငံအသင်းကြီး
တည်ရှိရာကိုလည်း ကျုပ်တို့ သိရပြီပဲ။ သွားရုံပဲရှိတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒါကိုပဲပြောမလို့ပါ။ သွားတာက ဟုတ်ပါပြီ။
ကျွန်တော့် မှာတော့ ငွေက မရှိသလောက်ပါပဲ။ ဦးသူတော် မှာရော ငွေက
လုံလောက်ရဲ့ လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက သူ၏ ဦးခေါင်းကြီးကို
ခါ၍ပြလိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဦးသူတော် ငွေက မလိုဘူးဆိုရင်တောင်
တစ်သောင်းလောက် လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အင်္ဂလန်မှာလည်း တော်တော်ကြာကြာ
တည်းခိုနေရဦးမယ် မဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက လွယ် အိတ်အတွင်းမှ
ကွမ်းအစ်ကိုထုတ်ကာ ကွမ်းကိုယာရင်း...

“ခရီးစရိတ် ရအောင်တော့ ဆေးလေးဘာလေး ကု၊ ဆေးလေး ဘာလေး
ရောင်းရမှာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“ဦးသူတော် ဆေးကုလို့၊ ဆေးရောင်းလို့ရတဲ့ငွေ က အင်္ဂလန်ကို
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သွားနိုင်အောင် ရပါ့မလား ဦးသူတော်။ ကြည့်လည်း
လုပ်ပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟား.. ဟား... ဟား ရတယ်၊ ရတယ်၊ ဘာမှ မပူနဲ့ ကိုယ့်လူ။
ကျုပ်ကုမယ့်ရောဂါဟာ သိပ်ပြီး ဆန်းတယ်။ လုံးလုံးမပျောက်ကင်းနဲ့ဦး။
သက်သာရုံသက်သာတာနဲ့ပဲ ငွေကို လိုသလောက် တောင်းလို့ရတဲ့ ရောဂါမျိုး
ကိုယ့်လူ”

ဟုပြော၍ ကွမ်းတံထွေးကို ပျစ်ကနဲ ထွေးလိုက်လေ ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ
ဘိုးသူတော်ကြီးအား ထူးဆန်းသလို ကြည့်၍ နေမိလေတော့၏။

များမကြာမီ၌ပင် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ယူကာ
ဈေးသို့သွားလေ၏။ ဈေးသို့ရောက်လျှင် ပရဆေး တန်းသို့ဝင်ကာ
အင်္ဂုရတ်ထိုးသူများ အသုံးပြုလေ့ရှိသော လုံကလေးတစ်လုံးနှင့်အတူ အခြားသော
ပရဆေးကလေးတစ်မျိုး နှစ်မျိုးကိုပါ ဝယ်ယူ၍ ဈေးမှပြန်၍ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင်
“မြင်း သံခွာ” ရိုက်သော ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ကာ သံခွာ အဟောင်းတစ်ခုကို
တောင်းယူပြီးနောက် ထွက်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်က ဘိုးသူတော်ကြီးအား
အောက်ပါအတိုင်း မေးမြန်းမိလေ၏။

“ဦးသူတော် သံခွာကြီးက ဘာလုပ်မလို့လဲဗျ”

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကွမ်းသွေး (ကွမ်းတံထွေး)ကို ပျစ်ခနဲ
ထွေးလိုက်ပြီးနောက်...

“အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ အားဆေးဖော်ဖို့လေ။ အဲဒီ အားဆေးဟာ ဘယ်လောက်

အစွမ်းထက်တယ် ဆိုတာတော့ ကိုယ့်လူ မကြာခင်မှာဘဲ တွေ့ရပါ လိမ့်မယ် ဟား ...”

ဟု ပြောဆို ရယ်မောပြန်၏။

“အားဆေးနဲ့ သိခွာက ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ”

“ဆိုင်တာပေါ့ကိုယ့်လူ။ ကျုပ်တို့ မြန်မာစကား မှာက သွေးရဲရဲ သံရဲရဲတဲ့။ သွေးထွက်သံယိုတဲ့။ အဲဒီလို ပြောလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ သွေးထဲမှာ အိုင်းရင်းလို့ ခေါ်တဲ့ သံဓာတ်တစ်မျိုးပါရှိကြောင်းကို ရှေးပဝေသဏီကာလထဲက သိခဲ့ကြတယ်။ သွေးထွက်ရင် သံဓာတ်ပါ ယိုစီးထွက်ကုန်တဲ့ သဘောကို သွေးထွက်သံယိုဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ပြထားတယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည့် ဘိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကို ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေရလေ၏။

“လူတွေမှာ လိုအပ်တဲ့ သွေးအားတွေ တစ်နည်းပြောရင် သံအားတွေအတွက် ဆေးဖော်ရမယ်။ နို့ချိုနှေတဲ့လူတွေကို သံကဲ့သို့မာအောင် တစ်နည်းပြောရရင် သန်မာအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက် ဖော်ရမယ်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက အားရပါးရ ပြောလေ၏။

“ကျွန်တော် ကြားဖူးတာက မြင်းခွာခွက်ဟာ ဆေး ဖက်ဝင်တယ်လို့ပဲ ကြားဖူးပါတယ်။ ဦးသူတော် နဲ့တွေ့မှပဲ တကယ့်မြင်းခွာဟာ ဆေးဖက်ဝင်ကြောင်း သိရတော့တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက...

“လူမိုက်.. ဘာမှလဲ ဗဟုသုတ မရှိပါလား။ ဟား.. ဟား.. ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုသို့ပြောရင်းနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇရပ်ဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။ ဇရပ်သို့ ရောက်သည့်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် မြင်းသံခွာပါရှိသော ဘိုးသူတော်အားဆေးကြီးကို

ဖော်စပ်လေတော့၏။

ဘိုးသူတော်ကြီး အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ထိုင်၍ကြည့် ရှင်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌
ဤဘိုးသူတော်ကြီးကား လွန်စွာအပြော ကြီးလှပေသည်။ သူ၏ဆေးသည်
အနောက်နိုင်ငံမှ လာသော တော်နစ်ခေါ် အားဆေးများထက်ပင်
အစွမ်းထက်ဦးမည်လား ဟု တွေးတောမိလေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီးဆေးက အနောက်နိုင်ငံတွေကလာတဲ့ တော်နစ်
အားဆေးတွေထက်ပဲ စွမ်း မလားဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ချက်မျှ
လှမ်း၍ကြည့်ပြီးနောက်..

“လူမိုက်။ ဗဟုသုတမရှိတဲ့ လူမိုက်။ အားဆိုတဲ့ အရာကို နားမလည်တဲ့ လူမိုက်။ ဒီမှာ
ကိုယ့်လူ မီးရထားကြီးတွေကိုကြည့်စမ်း။ တန်ချိန်ပေါင်း များစွာပါတဲ့
ကုန်တွဲကြီးတွေကို တဝန်းဝန်းနဲ့ ဆွဲသွားလိုက်တာ အား ဘယ်လောက်ကောင်း
သလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးသူတော် မီးရထားစက်ခေါင်း ကြီးတွေဟာ အတော်ပဲ
အားကောင်းပါတယ်”

“အေး မီးရထားစက်ခေါင်းကြီး အားကောင်းတာ က သံလမ်းပေါ်မှာသာ
အားကောင်းတာကွ။ သံလမ်းမရှိတဲ့ နေရာမှာဆိုရင် သူဟာ
အားမကောင်းတော့ဘူး။ တကယ်လို့ မီးရထားစက် ခေါင်းကြီးကို ပင်လယ်ထဲမှာ
ခုတ်မောင်းမယ် ဆိုရင် သူဟာ ခုတ်မောင်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူး။ သူ့မှာ
အားမရှိတော့ဘူး။ ပင်လယ်ထဲမှာက မီးသင်္ဘောကြီးတွေက အားသန်တယ်ကွ။
လှိုင်းလုံး ကြီးတွေကိုဖြတ်ပြီး
အလွန်ကြီးမားလေးလံတဲ့မီးရထားစက်ခေါင်းကြီးတွေကိုသယ်ပြီး လာနိုင် တယ်။
ဒါပေမယ့် အဲဒီလို အားသန်တဲ့ သင်္ဘော ကြီးကို
မီးရထားသံလမ်းပေါ်မှာပြေးခိုင်းရင် လည်း တစ်လက်မတောင်
ရွေ့မှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. သင်္ဘောကြီးဟာ သံလမ်းပေါ်ကျတော့
အားမရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား။ မှတ်ထား။ အားဆိုတာ သူ့နေရာနဲ့သူ ကိုယ့်လူ။
လူက နပ်နီကလေးနဲ့မှ အထင်မသွေးနဲ့ သူ့မှာက အား ရှိချင် ရှိနေမှာ။ ဟဲ့.. ဟဲ့...
ပြီးတော့ ကြွက်သား ကြီးတွေ ဖုတ်စနေပြီး ဟာကြူလို့လဲ ဗလမောင် ကြီးကိုလည်း
အထင်မကြီးလေနဲ့။ တကယ့်နေရာမှာ အဲဒီဗလမောင်ကြီးဟာ နပ်နီကလေးလောက်

အစွမ်းထက်ချင်မှထက်မှာ ကိုယ့်လူ။ စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့
မီးရထားနဲ့သတော်လိုပေါ့ ကိုယ့်လူရာ။ မနစမ်း၊ မအစမ်းပါနဲ့။ ကိုယ့်လူတို့လို လူစွဲ
လူအတွေ့ပေါ့။ အားဆေးဆိုင်ရင် အားရှိတယ်ဆိုပြီး အရမ်းစားနေကြတာ။ ဘာကို
အားရှိစေ မှန်းမသိဘဲ ရမ်းပြီးစားနေကြတာ။ ဟ.. ဟဲ..
ဆိတ်ခြေထောက်စွပ်ကိုသောက်ရင် အားရှိတယ် လို့ ကြားဖူးတဲ့ လူမိုက်ကလည်း
ဘယ်တော့ပဲ ကြည့်ကြည့် ဆိတ်ခြေထောက်စွပ်ကိုပဲ သောက်နေတယ်။
နို့သောက်ရင် အားရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတဲ့ လူနီကလည်း ဒီလိုပဲ။ ကြက်ဥစားရင်အား
ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့ လူကလည်း ကြက်ဥ ကို အစမ်းသောက်လိုက်၊
ဟတ်ဘွိုင်လုပ်ပြီး စားလိုက်နဲ့ ကြက်ဥရူးရူးနေတတ်တယ်။ အဲဒီလူတွေကို
ဘာအတွက် စားနေတာလဲ။ အားဆိုတာ ဘာလို့မေးကြည့်ရင် သူတို့ဟာ
မဖြေနိုင်ဘဲ အကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရလိမ့် မယ်။ ဘယ်ဖြေနိုင်ပါ့မလဲ။
သူတို့ကိုယ်တိုင် ဉာဏ် နဲ့ယှဉ်ပြီး စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။
ကြားဖူးနားဝနဲ့ လုပ်နေကြတာကို ဒီမှာကိုယ့်လူအားဆိုတာဟာ အစွမ်းကိုခေါ်တာ
ငရုတ်သီးရဲ့ အားဟာ စပါခြင်းပဲ။ တမာရဲ့ အားဟာ ခါးခြင်းပဲ။ မီးရဲ့ အားဟာ
ပူလောင်ခြင်းပဲ။ ရေရဲ့ အားဟာ ယိုစီးခြင်းပဲ။ ဒီတော့ အားဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို
ကြားလိုက်ရတာနဲ့ အစွမ်းလို့ နားလည်ရမယ် ဒါမှသာ အားရှိချင်တယ်ဆိုရင်
အစွမ်းရှိချင်တယ် လို့ သတော်ပေါက်မှာ။ အစွမ်းက ဘယ်နေရာမှာ ရှိချင်တာလဲ၊
ဘယ်လိုစွမ်းချင်သလဲ ဆိုတာက သူဟာသူအဖြေပေါ်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးကပြောရင်း သူ၏ ဘိုးသူတော်ကြီး အားဆေးများကို
ဖော်စပ်လေတော့၏။

နေ့လယ်ပိုင်းလောက်တွင် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် အားဆေးလုံးများကို
သေသပ်ကျနစွာ ဖော်စပ်ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ပြသလေ၏။
ဘိုးသူတော်ကြီး၏ အားဆေးလုံးများ မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ဖြစ်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီးဆေးတွေက ရွှေရောင်တွေပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြီး လျက်..

“ရွှေထက်အဖိုးတန်တယ်။ ရွှေက မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုံသာလမ်း) မှာ
သွားဝယ်ရင်ရတယ်။ ဒီဆေး က ဒါလောက်မလွယ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဘိုးသူတော်ကြီးသည် စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်၌ ခဲတံဖြင့်
အင်္ဂလိပ်စာတစ်လုံးနှစ်လုံးကို ကောက်၍ ခြစ်ပြီး နောက် ကျွန်ုပ်အားပေးလျက်..

“တရုတ်တိုင်းကိုသွား၊ အဲဒီမှာ ဆေးခါးရည် ရောင်းနေတဲ့
တရုတ်တိုင်းစားဘွန်ဟောင်းဆိုတဲ့ ကောင် ရှိတယ်။ သူ့ကို ဒီစာပေးလိုက်”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာရွက်ကိုယူကာ တရုတ် တိုင်းစားဘွန်ဟောင်းထံသို့
သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ဘွန်ဟောင်းအား ဘိုးသူတော်ကြီး၏ စာရွက်ကို
ပေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် သူ၏ရွှေသွားများကို
ပေါ်အောင်ပြီးလျက်...

“ဘိုးသူတော်.. ဘိုးသူတော်.. ပြန်လာပြီ ရီတုန်းတွေ့ဖူးဘိုးသူတော် ကျုပ် ဘာမှ
မပူရတော့ဘူး။ ဘုန်းဝအောင် ရှုံးရတော့မယ်။ ဟီး.. ဟီး.. ရွှေ
ဆေးလုံးကလေးတွေ ဘိုးသူတော်ရဲ့ ဆေးစွမ်းကောင်းကွ။ ကျုပ် လိုက်မယ်။
ကျုပ် လိုက်မယ်။ ဒီ အသုံးမကျတဲ့ ဆေးခါးရည်တွေသွားတော့”

ဟုဆိုကာ ဆေးခါးရည်တွေကို သွန်ပစ်၍ ဆေးခါး ရည်ပုံးကိုပါ
အခြားတိုင်းစားတစ်ဦးကို အပိုင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏နောက်သို့
လိုက်ခဲ့လေ၏။

ဗဟန်းဇရပ်သို့ရောက်သည့်အခါ၌ ဘိုးသူတော်ကြီး ကိုမြင်သည်နှင့်
တရုတ်တိုင်းစား ဘွန်ဟောင်းက..

“ဝွဒ်အားဖတားနွန်း ဆရာကြီး”

ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ ဘွန်ဟောင်း၊ ရွှေဆေးလုံး တစ်သောင်းကျော်ဖိုးလုပ်ထားတယ်။ ဒုက္ခိတတွေ
ရှာပေတော့”

ဟု ဦးသူတော်က ပြောလိုက်လျှင် တရုတ်တိုင်းစား ဘွန်ဟောင်းက...

“စိတ်ချပါ စိတ်ချပါ။ အခုကို ခေါ်ခဲ့ပါ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ တိုင်စီကားတစ်စီးငှား၍ ထွက်သွားလေ၏။

များမကြာမီ၌ မော်တော်ကားတစ်စီး ဆိုက်လာပြီး နောက် ကားပေါ်မှ

တရုတ်အဘိုးကြီးနှင့်အတူ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်း ဆင်း၍လာလေ၏။
တရုတ်အဘိုးကြီးအား ကျွန်ုပ်က ရွှေဆေးလုံးကလေးပြလိုက်လျှင်
တရုတ်အဘိုးကြီးသည် ဆေးလုံးကို အားရဝမ်းသာယူလျက် နမ်းကြည့်၏။
လျှာနှင့်လျက်၍ ကြည့်၏။ ထိုသို့ပြုလုပ်ပြီးနောက် တရုတ်အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာ
သည် တဖြည်းဖြည်းပြုံး၍လာလေ၏။ သူ၏ပြုမူပုံမှာ ထိုဆေး ကို
သုံးစွဲဖူးဟန်ရှိပေသည်။ တရုတ်အဘိုးကြီးသည် ကုတ်အကျို အိတ်အတွင်းမှ
ပိုက်ဆံအထပ်လိုက်ကိုထုတ်၍ ကျွန်ုပ်အားပေး လေ၏။

“နောက်ထပ်လိုချင်ရင် ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ”

ဟု တရုတ်ကြီးကမေးရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ထောင်ကဲမရဘူး။ ဒါကို ချွေတာပြီးစား။ နောက် ထပ်မရဘူး”

ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား တရုတ်ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်း သည် လူအမျိုးမျိုးကိုခေါ်လာ၍
ရွှေဆေးလုံးကို ရောင်းချလေ၏။ အချို့လူများကိုကား ဆေးလုံးကို
ကျောက်ပြင်တွင်သွေး၍ ဆိတ်နှင့်တိုက်ကာ ပိုက်ဆံတောင်းလေ၏။ ညနေပိုင်းသို့
ရောက်လျှင် တရုတ်ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် ဘိန်းပြောင်းနှင့် ဘိန်းကို ယူလာပြီး
ရေပိပေါဋ္ဌပင် ဘိန်းရှူ၍...

“မိတ်ဆွေ ပိုက်ဆံတွေရေပါဦးဗျ”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းပြောသည့်အတိုင်း ရေတွက်ကြည့် ရာ
ငွေတစ်သောင်းလေးထောင့်တစ်ရာတစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်
ရှိကြောင်းသိရလေ၏။

“အားလုံးပေါင်း တစ်သောင်းလေးထောင့်တစ်ရာ တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်ရတယ်
ဘွန်ဟောင်း”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒါပေါ့ရတဲ့ငွေ ၁၄၁၁၈ကျပ်ကို ပေါင်းလိုက်ရင် ခြောက်ဂဏန်းရတယ်။ တစ်နှုလေးနဲ့ပေါင်း၊ နောက်ထပ်တစ်နှုပေါင်း၊ နောက်တစ်ခါ တစ်နှု ပေါင်း၊ ပြီးတော့ ရှစ်နှုပေါင်း ခြောက်ရတယ် မဟုတ်လား။ ခြောက်ဂဏန်းဆိုတာ ဗန်းနပ်ဆိုတဲ့သောကြာနတ်သမီးနဲ့သက်ဆိုင်တယ်၊ သောကြာ ဂြိုဟ်ပေါ်ကိုမျိုးမြင့်ရာ၊ သောကြာဂြိုဟ်ဆိုတာ ရမက်လို့ ယူရင်လည်းရတယ်။ မိန်းမနဲ့သက်ဆိုင် သောလို့ ယူရင်လည်း ရတာပါပဲ”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘွန်ဟောင်း၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်သဖြင့်...

“ဘွန်ဟောင်းပြောတာ ကျုပ်က အဓိပ္ပာယ် မပေါက်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက ဘိန်းပြောင်းကိုချ၍...

“ဂဏန်းတစ်လုံးဖြစ်လာရင် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ရတယ်။ ကိုမျိုးမြင့်လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ငွေတသောင်းကျော်မှာ ဂဏန်းငါးလုံးရှိတယ်။ အဲဒီ ဂဏန်းတွေအားလုံးကိုပေါင်းလိုက်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ကိုပြောပြတာ ၁၄၁၁၈ ကျပ်ဆိုတာဟာ ပေါင်း လိုက်ရင် ခြောက်ရတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီ ခြောက် ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ပြတာ”

ဟု ဆိုလေ၏။

ထို့အချိန်၌ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ရှေ့ရှု လာလေ၏။
ဘွန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် သူ၏ ဘိန်းပြောင်းကိုစောင့်ဖြင့်အုပ်၍ ဝှက်လေ၏။
ဘွန်းရှုရာ၌အသုံးပြုသော မီးခွက်ကိုလည်း မှုတ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်
ဘွန်ဟောင်း၏ ပျာရီပျာယာလှုပ်ရှားပုံကိုကြည့်၍ ပြီးရင်း...

“ဘွန်ဟောင်း ဘာဖြစ်လို့ဝှက်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘိန်းရှုတာကို ဦးသူတော်ကလည်း သိနေတာပဲ ဥစ္စာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“သိသာသိစေ မမြင်စေခဲ့တဲ့။ ပြီးတော့ မကောင်း မူလုပ်တဲ့လူက နည်းနည်းတော့ ရက်တတ်ရတယ်။ လူမမြင်အောင် လုပ်ရတယ်။ မကောင်း တာလည်း လုပ်သေးတယ်။ ဘယ်သူမြင်မြင် ဂွရုစွဲကဖို့ မလိုဘူး ဆိုတဲ့သဘောမျိုးမလုပ်ရဘူး။ မမြင်ရမယ့်လူ မမြင်ရအောင် သူ့သူသိပ်သိပ် လုပ်ရတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တို့ရသံဝရသီလ လို့ ခေါ်တယ်။ ကိုမျိုးမြင့်”

ဟု တရုတ်ဘိန်းစားနှင့် မထိုက်တန်သော စကားကို ပြောလေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့စကားဝိုင်းသို့ ရောက် လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား ခရီးစရိတ် လုံလောက်ခြင်းရှိ မရှိကို မေးမြန်းလေ၏။ ကျွန်ုပ်က လုံလောက်ပြီဖြစ်ကြောင်းပြောလျှင် ဘိုးသူတော်ကြီးက ဘွန်ဟောင်းဖက်လှည့်ကာ ဘွန်ဟောင်း အားကြည့်လိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက...

“မကြည့်နဲ့ဆရာကြီး ဘိန်းဝဝရှူးရမယ့်အလုပ် မျိုးဆိုရင် ကျွန်တော်လည်းလိုက်မယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ခွန့်စားရ၊ ခွန့်စားရ၊ ခွန့်စားမယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဆရာကြီးကို ဘာအတွက် ခွန့်စားနေတယ်ဆိုတာတော့မသိဘူး။ ကျွန်တော် ကတော့ ဘိန်းအတွက် ခွန့်စားရမှာပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ဘာမှမရရင်နေပါစေ။ ဆရာကြီးဆီက ရွှေဆေးလုံး ဖော်မြူလာကလေးရမယ်ဆိုရင်တောင် ဆရာကြီးတို့နဲ့လိုက်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ဘွန်ဟောင်း၏စကားကိုကြားရလျှင် လွန်စွာသဘောကျ၍ တဟားဟား ရယ်မောလေ၏။ ရယ် မောပြီးနောက်...

“ကောင်းပြီလေ ဘွန်ဟောင်း၊ မင်းနဲ့ ဟောဒီမောင်မျိုးမြင့်တို့နှစ်ယောက်က ခရီးထွက်ဖို့ကိုစွဲကို စီစဉ်ကြပေတော့။ ဘယ်ကိုသွားရမယ်ဆိုတဲ့ ခရီးစဉ်ကတော့ မောင်မျိုးမြင့်က သိပြီးသားပဲ”

ဟုပြော၍ နေရာမှထကာ သူ၏ ကြီးမားသော ပုတီး ကြီးကို စိပ်၍ နေလေတော့၏။

ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းလည်း နေရာမှထကာ...

“ကဲ ကိုမျိုးမြင့်ရေ ဂရိတ်ဘိုးသူတော်က ခင်ဗျား နဲ့ကျုပ်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပြီ။
ဘယ်ကိုသွားရမှာလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

“လန်ဒန်ကိုသွားရမယ် ဘွန်ဟောင်း”

“ဒီလိုဆိုခင် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် အခုပဲ မြို့ထဲကို ထွက်ကြရမယ်။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ
ကျုပ်နဲ့သိတဲ့ ဘိန်းစားစာရေးကြီးရှိတယ်။ သူရဲ့ အကူအညီ ကိုယူပြီး စီစဉ်ရမှာပဲ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလေ၏။

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့ကို ဆေးစစ် ဦးမှာ ဆေးစစ်ပြီး
ဆေးလက်မှတ်ရမှ ခရီးသွားခွင့် ပြုမှာ ဆေးစစ်တဲ့နေရာမှာ သိပ်ပြီးကြာတယ်”

“ကိုစွမရှိဘူး ကျန်းမာရေးဌာနမှာ ကျုပ်နဲ့သိတဲ့
ဘိန်းစားဆရာဝန်တစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ပြီးတော့ ရေဝန်ရုံးသွားပြီး ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော ကို စုံစမ်းရမယ်။ ပြီးတော့
လိုက်ပါခွင့်ရဖို့ ကြိုးစား ရမယ်”

“ကိုစွမရှိဘူး။ ရေဝန်ရုံးမှာ ကျုပ်နဲ့သိတဲ့ ဘိန်း စားစာရင်းကိုင်တစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ပြီးတော့ နိုင်ငံရေးကိုစွနဲ့ ပတ်သက်ခြင်းမရှိကြောင်း ပုလိပ်မင်းကြီးရဲ့
ထောက်ခံစာလည်း လိုတယ် ဘွန်ဟောင်း”

“ကိုစွမရှိဘူး ပုလိပ်ရုံးကြီးမှာ ကျုပ်နဲ့သိတဲ့
ဘိန်းစားပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်ရှိတယ် ကိုမျိုးမြင့်”

“ဟာ ဘွန်ဟောင်း တစ်လောကလုံး ကိုယ့်လူနဲ့ သိတဲ့ ဘိန်းစားတွေချည်း
ကြီးစိုးနေပါလား။ ကြာရင်တော့ ခက်ရချိဗျာ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. သိပ်ပြီး ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ ဘိန်းပေါ့ ကိုမျိုးမြင့်။ ဘိန်းရဲ့ ရက်စက်ပုံ၊ ဘိန်းရဲ့ ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိပုံ၊ ဘိန်းရဲ့ လူ့စိတ်ဓာတ်ကို အောက်တန်းကျစေပုံကို ကျုပ်ကစာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ရေးမလားတောင်အောက်မေ့တယ်။ ဟဲ့.. ဟဲ့.. ခွန်ဝါရွှေတံဆိပ်၊ ခွေလျောင်း၊ ပျော်မွှေး၊ ရွှေပြောင်းတော့၊ ပေးတတ်သည့်၊ လေးကဝီ တို့လို ဘိန်းပုန်းရှုနေတဲ့ ဘိန်းစားတွေက အများကြီးပဲ။ အခု ကျုပ် ရွတ်ပြတာက မှော်ဘီဆရာသန်းကြီးရဲ့ ဘိန်းပုံ ရာဇဝင်ထွယ်ကဗျာ။ လောကမှာ မထင်ဘဲလူတွေ က မဟုတ်တာတွေကို ကျိတ်ပြီး လုပ်နေကြတာ အများကြီးပဲ ကိုမျိုးမြင့်”

ဟု ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက ပြောလေ၏။

မှန်ပေသည်။ ဘိန်းစား ဘွန်ဟောင်းသည် ရန်ကုန်မြို့ တွင်းရှိ ရုံးများသို့ တစ်ရုံးဝင်တစ်ရုံးထွက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိပေသည်။ ရုံးတိုင်းရုံးတိုင်း၌လည်း ဘွန်ဟောင်း၏မိတ်ဆွေ ဘိန်းပုန်းရာဇာများကို တွေ့ရလေ၏။ ဘိန်းစားအချင်းချင်းလည်း လွန်စွာ အကူအညီပေးကြသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် လန်ဒန်မြို့သို့ ထွက်ခွာရန် အဆင့်သင့် ဖြစ်သော အခြေအနေသို့ရောက်သည့်အထိ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက ဆောင်ရွက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ သူ၏နောက်လိုက် အဖြစ်နှင့်သာ တစ်ရုံးဝင်တစ်ရုံးထွက် လိုက်ပါလာခဲ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်အား အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်မှ အမ်အေဒီဂရီကို ဆွတ်ခူးခဲ့ သူဟူ၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ လေးစားခြင်းမပြုကြ။

“ဘိန်းစားဆိုတဲ့ကောင်ဟာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မှတောင် အထင်မကြီးဘူး၊ သူလို ဘိန်းစားကိုပဲ အထင်ကြီးတာမျှ၊ သိပ်ပြီးဆန်းတယ်”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြလေ၏။

“လန်ဒန်ရောက်ရင် ဘိန်းဝယ်လို့ ရပါ့မလား ဘွန်ဟောင်း”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ ကိုမျိုးမြင့်၊ သံလိုက်က သံရှိတဲ့နေရာကို သိသလိုပဲ ဘိန်းစားကလည်း ဘိန်းရှိတဲ့နေရာကိုသိတယ်ဗျာ”

ဟု ဆိုလေ၏။

အခန်း - ၁၂

ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်း၏အကြံဉာဏ်

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းလည်း လိုက် ပါခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါ သွားကြသည်ဖြစ်ရာ တစ်လမ်းလုံး၌ ဘိုးသူတော်ကြီးက စိတ်ဝင် စားဖွယ်ကောင်းသော ပုံပြင်များကို ပြောဆိုသွားကြလေ၏။

“သိပ်ပြီးကောင်းတဲ့ ပုံပြင်တွေပဲ (ဘိုးသူတော် ပုံပြင်) ဆိုတဲ့ စာအုပ်မျိုးထုတ်ရင်တောင် ကမ္ဘာကျော်အစွပ်ပုံပြင်တို့၊ ပသီပုံပြင်တို့ကို ကျော်သွား နိုင်တယ်”

ဟု ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက နောက်သလိုလို အတည် လိုလို စကားမျိုးကိုပြောလေ၏။

“လန်ဒန်ရောက်ရင် သေမင်းနိုင်ငံအသင်းသားတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရဖို့ကတော့ ပထမဆုံး ငါတို့သွားရမှာက တံတားတွေပဲ၊ တံတားတစ်ခုခု မှာ အသင်းသားနဲ့ အဆက်အသွယ်ရအောင် လုပ်ရမှာပဲ၊ အစည်းအဝေးဖိတ်စာကိုလည်း တံတားတွေမှာပေးလေ့ရှိတယ် ဘွန်ဟောင်း”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဘိန်းစား ဘွန်ဟောင်းက...

“လန်ဒန်မှာက တာဝါတံတား၊ လန်ဒန်တံတား၊ ကင်နွန်တံတား၊ ဆောက်ဝပ်တံတား၊ ဘလက် ဖရိုင်းယားတံတား၊ ဝါတာလူးတံတား၊ ချာရင် ကရော့တံတား၊ ဝက်မင်တံတား၊ လင်းဘတ် တံတား၊ ဘောက်ဆာတံတား၊ ချယ်ဆီးတံတား၊ အယ်လ်ဘတ်တံတား၊ ဘက်တာဆီးတံတား၊ ဝက်လန်ဒန်မီးရထားတံတား၊ ဝင်းဝပ်တံတား၊ ပွတ်နီတံတား၊ ပွတ်နီမီးရထားတံတား၊ ဟမ်းမား စမစ်တံတား၊ ဂနားဘာရီမီးရထားတံတား၊ သတ္တမဒေတ်တံတားရယ်လို့ တံတားပေါင်း (၂၀) တိတိ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့က ဘယ်တံတားမှာ စောင့်ရမှာလဲ”

ဟု ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းကပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော် ကြီးသည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက်...

“တံတားတွေကို အလွတ်ကျက်ထားတာက ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ ကောင်းတယ်။ အဲဒီတံတားပေါင်း ၂၀ထဲက သေမင်းနိုင်ငံနဲ့ ပတ် သက်တဲ့တံတားကို စဉ်းစားရမယ် ဘွန်ဟောင်း၊ မင်းရဲ့ ဗဟုသုတနဲ့ စဉ်းစားပါဦးကွ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် သူ၏ရွှေသွားများကို ပြီး လျက် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။ ထို့နောက်...

“သေမင်းနိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ တံတားကတော့ ဝါတာလူးတံတားပဲဖြစ်မယ် ဘိုးသူတော်ကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဝါတာလူးတံတားကို (Bridge of Sighs) သက်ပြင်းချတံတားလို့တောင် ခေါ်ကြတာပဲ။ အဲဒီတံတားရဲ့ အောက်ဆင့်ကနေ လူတွေဟာ အောက်ကိုချန်ချပြီး မကြာခဏဆိုသလို သေကြောင်းကြုံလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား”

ဟု ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက ပြောလေသည်။

“အေးဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုလက်ဖရိုင်းယား တံတားက ပိုပြီးနီးစပ်တယ်ကွ။ ဘရစ်ဇလော့ က ရှေးဘတ်မိန်းဆိုတဲ့ ဗဟုသုတကြီး တည်ဆောက် သွားတဲ့တံတားကွ။ မည်းနက်သောဘုန်းကြီးလို့ အမည်ပေးရတယ်။ သေမင်းနိုင်ငံအသင်းဟာ မည်းနက်သောဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို သုံးလေ့ရှိ တယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားရမယ်။ အဲဒီတံတားမှာ သွားပြီးစောင့်နေရမှာပဲ”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးကပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့် တရုတ်ဘိန်းစား ဘွန် ဟောင်းတို့၏ ဗဟုသုတကြွယ်ဝပုံကို အံ့သြမလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သော့အချိန်များ၌ ဘိုးသူတော်ကြီးက သူ၏ ကြီးမားသော ပုတီးကြီးကို ဖိပ်လျက်ရှိလေ၏။

တရုတ်ဘိန်းစားကမူ တရုတ်ဘာသာဖြင့်ရေးထားသော ပဟေဠိစာအုပ်ကိုဖွင့်လျက် ပဟေဠိများ ဖြေဆိုနေသည် က များပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်က တရုတ်ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်း ထံသို့ သွားရောက်၍...

“ဘွန်ဟောင်းကလည်း အချိန်ရှိသရွေ့ ပဟေဠိပဲ ဖြေနေပါလား”

ဟုမေးရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီအတိုင်းနေရင် အကုသိုလ်များလွန်းလို့ ပဟေဠိ ဖြေနေတာ၊ ပဟေဠိဆိုတာ ရသေ့များစိတ်ဖြေတဲ့ အလုပ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ရသေ့စိတ်ဖြေလို့တောင် ခေါ်ကြတာပဲ၊ လူမာက တစ်ခုခုကို အာရုံ ကျမနေရင် အကုသိုလ်ဖြစ်ဖို့ကများတယ် ကိုမျိုးမြင့်၊ ဒါကြောင့် ဘိုးသူတော်ကြီးတောင် သူ့အကြောင်းသူသိလို့ ပုတီးစပ်နေပြီပဲ။ ဟံ.. ဟံ..”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အကုသိုလ်ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ ဘွန်ဟောင်း”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“အကုသိုလ်ဖြစ်တော့ သင်္ခတနယ်ထဲမှာ တဝဲ လည်လည်ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခတွေ့တော့တာပေါ့။ သင်္ခတနယ်မှာက အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဆိုတဲ့ အရာတွေပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီသုံးမျိုးဟာလည်း အကျဉ်းချုပ်လိုက်ရင် ဒုက္ခလို့ပဲ အဖြေရတယ်ဗျ။ ကြောက်စရာ ဒုက္ခပေါ့ဗျ”

ဟု ၎င်းနှင့်မသက်ဆိုင်သော စကားကို ဆိုလေ၏။

“ဒုက္ခဆိုတာက ဘယ်ကရောက်လာတာလဲ ဘွန်ဟောင်း”

“ဟား... ဟား.. ဟား ကိုမျိုးမြင့်ကလည်းဗျာ၊ ဒုက္ခဆိုတာ ကောင်းကင်က

ကျလာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မြေကြီးထဲက ထွက်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရုပ်နဲ့နာမ်အပေါ်မှာ တည်မဲ့ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကာယကဒုက္ခ၊ ဓေတသိကဒုက္ခလို့ ပြောကြတာပေါ့။ ကိုယ်ဒုက္ခ နဲ့ စိတ်ဒုက္ခပေါ့ဗျာ။ ၃၁ ဘုံလုံး မှာ ဒုက္ခချည်းပဲ ဆိုတာကို ဘာဝနာမယဉာဏ်နဲ့ သိခြင်းကို ဒုက္ခ သစ္စာလို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လားဗျ”

“ဘွန်ဟောင်းက တယ်ဟုတ်ပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က အတည်လိုလို၊ နောက်သလိုလို စကားဖြင့် ချီးကျူးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည် သူ့၏ရွှေသွားများကို ပေါ်အောင်ပြုံးလျက်...

“မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒုက္ခဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒုက္ခကို ဒုက္ခ မှန်းသိလို့ ဘယ်လိုများ အကျိုးထူးမှာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ထပ်ဆင့် မေးခွန်း ထုတ်လိုက်ပြန်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“အဖြေရှာရမှာဗျ၊ တကယ်တော့ ရုပ်ရောနာမ် ရောဟာ သူညပဲဗျ၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာတာဗျ၊ တကယ်ကတော့ ဇီးရီးပဲ၊ အချည်းနှီးသဘော၊ သုတသေတာကိုဆောင်တယ်၊ ဒါကြောင့် နအဟံ ဝါလည်းမဟုတ်၊ နသတ္တဝါ၊ သတ္တဝါလည်း မဟုတ်၊ နပုရိယ ယောက်ျားလည်းမဟုတ်၊ နက္ကတ္ထိယ မိန်းမလည်း မဟုတ်လို့ ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင်ကြီး သိမြင်နားလည်ထားရမယ်ဗျ”

ဟု ဆိုပြန်၏။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဘွန်ဟောင်း၊ ကျုပ်တို့ဟာသတ္တဝါမဟုတ်ဘူးလား၊ သတ္တဝါမို့ သွားတယ်၊ အိပ်တယ်၊ ပြောတယ်၊ ဆိုတယ်၊ အထိအတွေ့တွေကို သိတယ်လေဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က စောဒကတက်လိုက် ဘွန်ဟောင်းက ရယ်မောလျက်...

“အခု ကျုပ်တို့ စီးနေတဲ့ သင်္ဘောကြီးလည်း သွားတာပဲ။ သွားတာကြောင့် သတ္တဝါလို့ ပြောရ မလား၊ ဟိုမှာဖွင့်ထားတဲ့ ဓာတ်စက်က စကားသံတွေ ထွက်နေတယ်။ သံချင်းတွေ ဆိုနေတယ်။ သတ္တဝါလို့ပြောရမလား၊ ကျွန်ုပ်တို့၊ ဒန်ခွပ်င် တို့ဟာ နေဝင်ရင် အရွက်တွေကပ်ပြီး ငိုက်စွဲတဲ့ ကျလျက် အပိုကြတယ်။ သတ္တဝါလို့ပြောရမလား၊ ထိုကရီးပွင့်ကို လက်နွယ်ကြည့်ပါလား၊ တွန့်သွား လို့မို့မယ်၊ အရွက်တွေ ကပ်သွားလိမ့်မယ်၊ အထိ အတွေ့ကို သိတယ်၊ သတ္တဝါလား ကိုမျိုးမြင့်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည့် ဘွန်ဟောင်း၏စကားကြောင့် ဟက်ဟက် ပက်ပက်ရယ်မောမိလေ၏။
ရယ်မောပြီးနောက်...

“ထားပါတော့ ဘွန်ဟောင်း။ အဲဒီတော့ ဒုက္ခတွေ ကိုသိပြီဆိုပါတော့၊
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ...

“၎င်း၏နာမ်ဓာတ်ကို အဖြူစင်ဆုံး၊ အကြည်လွင် ဆုံး၊ အသန့်ရှင်းဆုံး၊ အိုဗျာ
ဘယ်လိုစကားလုံးနဲ့ တင်စားရမုန်းတောင် မသိပါဘူး၊ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင်လုပ်ရုံမယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါမှ မဖြစ်မပျက်သော် ချမ်းသာသုခကိုဆောင်တဲ့
အသစ်တနယ် ကို ရောက်မှာမဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“ဒါလောက် သိပြီးနေတာတောင် ဘိန်းရှူးတုန်း ပဲလား”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက...

“အဲဒီစကားဟာ တကယ့်ကို အရေးကြီးတဲ့စကားပဲ၊ သိတာနဲ့ နားလည်နေတာ
တစ်ခြားစီဗျာ၊ ကျုပ် က လေ့လာထားလို့ နားလည်နေတာ၊ တကယ် သိတာ
မဟုတ်ဘူး၊ သိဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူးဗျာ။ သိရင်တော့ ဘိန်းမရှူးတော့ဘူးပေါ့ဗျာ၊
တချို့က ဓာတ်လို့ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါး ပြောပြထားလို့ ဖြစ်စေ နားလည်နေတာကို

တကယ်သိနေပြီ မှတ်နေတတ်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူရဲ့ နားလည်ခြင်းဟာ သူ့ကို ဒုက္ခပေးတော့တာပါပဲ ကိုမျိုးမြင့်ရယ်”

ဟု ရိုးသားစွာ ဝန်ခံလေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် “တီဘာရီ” ဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် လီဗာပူလမ်းရှိ ဘူတာရုံသို့ သွားရောက်ကာ ရထားစီးရလေ၏။ ၎င်းဘူတာမှာ လူစီးကာရာ မြို့တွင်းပိုင်း၌ တည်ရှိပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စီးနင်း လိုက်ပါခဲ့သောရထား၏ လက်ဝဲဖက်တွင်ကား ဘစ်ရှော့ဂတ်ဟို သော လမ်းမကြီးတည်ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟိုက်ပက်ဥယျာဉ်နှင့် လွန်စွာနီးကပ်သော “လိန်စတာ ကုတ်ဟိုတယ်” ၌ တည်းခိုရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၍ ထိုဟိုတယ်၌ပင် သုံးဦးသား တည်းခို ကြလေတော့၏။

ဟိုတယ်၌ တည်းခိုပြီး တစ်ခုငွေသာ စနေနေ့ညတွင် ဘိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းအား “ဘလက်ဖရိုင်း ယား” တံတားသို့ သွားရောက်၍ သေမင်းနှင့်ငံအသင်းသားနှင့် ဆက်သွယ်ရန်အတွက် ၎င်းအသင်းသားတို့၏ အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်ပုံ၊ နှုတ်ဆက်နည်းကို ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား သင်ပြပေးလေ၏။

“အဲဒီအသင်းသားလို့ ထင်ရတဲ့ကောင်နဲ့တွေ့ရင် အခု ကျုပ်ပြလိုက်တဲ့အတိုင်း နှုတ်ဆက်ကြပေတော့၊ အဲဒီအခါမှာ သူကပြောလိမ့်မယ်၊ ကျန် တာ မီးစင်ကြည့်ပြီးကရမှာပဲ”

ဟုလည်း ဘိုးသူတော်ကြီးက မှာလေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း ဘလက်ဖရိုင်းယား တံတားသို့ သွားရောက်ကာ လူသူအရိပ်အခြေကို စောင့်ဆိုင်းရာ ည (၉)နာရီခန့်တွင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးသည် တံတားပေါ်မှ ဖြတ်၍လာသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းက ဘိုးသူတော်ကြီးသင်ပေးထား သည့်အတိုင်း နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ထိုမိန်းမကြီးက...

“မြေအောက်က ဘူတာနားမှာ ဟန်နီဝဒ်ကမီး ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်စီ သွားပြီး သောက်ကြပါလား”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုကော်ဖီဆိုင်သို့ သွား ရောက်ကာ ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက်စီ သောက်ကြလေ၏။

ကော်ဖီဆိုင်မှ မျက်လုံးပြာပြာနှင့်မိန်းကလေးတစ်ဦး သည် ကော်ဖီပန်းကန်ပြား ဗန်းကလေးတစ်ချပ်ဖြင့် ယူလွှာပြီးလျှင် ကော်ဖီပန်းကန်ပြားကိုချပေးရင်း ဘန်းအောက်မှ စာတစ်စောင်ကို ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း စာကိုရသည်နှင့် ဟိုတယ်သို့ပြန်ခဲ့ကြ ပြီးလျှင် ဘိုးသူတော်ကြီးအား ထွဲစာကွဲပေးလိုက်လေ၏။ ဘိုးသူတော်ကြီးလည်း ကျွန်ုပ်တို့ပေးသောစာအိတ်ကို သွက်လက် စွာဖောက်၍ အတွင်းမှစာကိုကြည့်ရာ အောက်ပါအဓိပ္ပာယ် ရသောစာကို ထူးဆန်းစွာ ဖတ်ရှုကြရလေတော့၏။

အဖြူရောင်ဝတ်သော ခေါင်း၌ ဆံပင်မရှိသော အရှေ့တိုင်းသား သူတော်စင်တစ်ဦးနှင့် ဘိန်းစား တစ်ယောက်၊ ဘွဲ့ပြေးကျောင်းသားတစ်ယောက် အားလုံးပေါင်း သုံးယောက်၊ သင်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အသင်းတို့ မသုမာသောနည်းဖြင့် ဝင်ရောက် ၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံ၌ရှိသော အဖိုးတန်ကျမ်းစာအုပ်များနှင့် ရွှေငွေရွာတနာများကို ရယူရန်အတွက် ဆောလတာအမည်ရှိသော သဘောကွဲစီးနင်း၍ ရောက်လာခဲ့ကြပေပြီ။ သင်တို့၏ အကြံအစည် ကိုဖျက်ပစ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ထံ၌ သင်တို့ အလိုရှိသော အရာများမရှိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူအချင်းချင်း ကူညီရင်းပင်းသော မိတ်ဆွေအသင်းသာ လျှင်ဖြစ်သည်။ သင်တို့အလိုရှိသောအရာများကား အရှေ့တိုင်း၌သာလျှင် ရှိပေသည်။ ထိုရှိသောနေရာကို ကျွန်ုပ်တို့ကွယ်တိုင် အတိအကျ မညွှန်ပြနိုင်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ အသင်းနှင့် နာမည်အားဖြင့်တူညီသော အသင်းတစ်ခုမှ ထွက်လုပ်သော ဒဂိုးများကို ရှာဖွေပါ။ ထိုဒဂိုးတို့တွင် နံပါတ်(၁)မှ နံပါတ် (၈)အထိ ရှိပါသည်။ ထိုဒဂိုးတို့၌ ပါဝင်သော လျှို့ဝှက်စာများကို လေ့လာလျှင် အသင်း ၏တည်နေရာ သိရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုနေရာကို သင် တို့အရင် အရှေ့တိုင်းမှလာရောက်ဖူးသူ နှစ်ဦး ရှိ၏။ တစ်ဦးမှာ စနေမောင်မောင်ဆိုသူဖြစ်၍ ကျန်တစ်ဦးမှာ ပဉ္စရူပတသန်းဟု ဆိုသော ဓားပြ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလှက်ပေသတည်း။

သေမင်းနိုင်ငံအသင်းစုခေါင်းဆောင်

ဝံပုလွေတံဆိပ်အသင်းစု

“ဘယ်လိုလဲ ဦးသူတော်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက မဖြေဘဲ တရုတ်ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက ...

“ဒီစာဟာ အမှန်အတိုင်းရေးထားတယ်လို့ ကျုပ် ယူဆတယ်ဗျာ၊ ဒီတော့ အဲဒီဒဂိုးကိုပဲ ရှာရမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးကလည်း သူ၏ဦးခေါင်းအား လက်ဖြင့် ပွတ်လျက် အကြံထုတ်နေလေ၏။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီအသင်းမှာပဲ ဝင်ပြီး လေ့လာချင်သေးတယ်။ သူတို့က သူတို့ဆီမှာ မရှိပါဘူးဆိုရုံနဲ့တော့ လက်မခံနိုင်သေးဘူး”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ငုပ်မိသဲတိုင် တက်နိုင်ဖျားရောက် ဆိုသလိုပေါ့၊ ရောက်လာမှတော့ မထူးပါဘူး”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ဆိုလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသားသည် ဟိုတယ်၌ နှစ်လတိုင်တိုင် ပျင်းချိဦးငွေစွာ တည်းခိုခဲ့ကြရလေ၏။ နှစ်လတင်းတင်းပြည့်သော နေ့၌ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် အဝတ်ထုပ်ကြီးတစ် ထုပ်နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်...

“ကဲ.. ကဲ.. ဟောဒီအဝတ်အစားတွေဝတ်ကြ။ ပြီးတော့ ဟိုရောက်ရင် ဟောဒီခေါင်းစွပ်ကိုပါ ခွပ်ကြ၊ သူတို့အသင်းကိုဝင်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ စိန့် မာတင်လမ်းက

“ဂျနေးဖ်ရော့” ပြဇာတ်ရုံနားမှာ သူတို့အသင်းရဲ့ အစည်းအဝေးရှိတယ်”

ဟု ရေးကြီးသွတ်ပြာဖြင့် ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းလည်း ဘိုးသူတော်ကြီးယူလာသော အဝတ် ထုပ်ကိုဖြေ၍ အတွင်းမှ ဝတ်စုံများကို ထုတ်ယူကာ ဝတ်ဆင်ကြ လေ၏။ ဝတ်စုံများမှာ ရှေးခေတ် အာရှပူလူမျိုးများနှင့် ဂျူးလူမျိုး များဝတ်ဆင်သော ဝတ်စုံများဖြစ်၏။ ဘိုးသူတော်ကြီးလည်း သူ၏လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဝတ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်၍ဝတ်လေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီး၏ဝတ်စုံမှာ ရောမစစ်သူကြီး၏ ဝတ်စုံမျိုးဖြစ် လေသည်။

“ဒီကောင်တွေ ဉာဏ်တွေ သိပ်မဆိုးဘူး။ ဒီ အဝတ်အစားတွေနဲ့ အစည်းဝေးတက်တာကို တခြားလူက မြင်ရင် ပြဇာတ်ထဲကလူတွေလို ထင်ရအောင် အစည်းအဝေး ပြဇာတ်ရုံနားမှာကျင်းပတာကိုး၊ ဟား... ဟား”

ဘွန်ဟောင်းက ပြောဆိုရယ်မောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် တိုင်စီကားတစ်စီးကို ဌားရမ်းကာ

“ဂျူးဘွဲ့မရော” ပြဇာတ်ရုံသို့ သွားကြလေ၏။ ပြဇာတ်ရုံသို့ ရောက်လျှင်ကားကို လွှတ်လိုက် ပြီးနောက် ဖုံးသို့တော်ကြီးက “လာ” ဟုဆိုကာ “သကြားလုံး၊ ကော်ဖီမူန့်၊ ထောပတ်” စသည်ပစ္စည်းများ ရောင်းသော ဆိုင်ကြီးအတွင်းသို့ခေါ်သွားလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် နောက်မှလိုက်ပါလာခဲ့ကြလေ၏။

ဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အားတွေ့လျှင် လျှို့ဝှက်နက်နသောနည်းဖြင့်နှုတ်ဆက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့က ပြန်၍နှုတ်ဆက် လျှင် ၎င်းဆိုင်ရှင်က ကျွန်ုပ်တို့အား ခေါင်းစွပ်များ စွပ်ရန်ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လည်း ခေါင်းစွပ်များစွပ်ကြရလေ၏။ ခေါင်း စွပ်များစွပ်ပြီးသောအခါ၌ လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦး ၏ မျက်စိများကို အဝတ်များဖြင့်လာ၍ စည်းနှောင်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။

ကြောင်လိမ်လှေကားများကိုတက်ရ၏။ အခန်းရှည် ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ရ၊ လှေကားထစ်ပေါင်းများစွာကို တက်ခဲ့ ရ၊ ထောင့်ချိုးပေါင်းများစွာကို ချိုးကွေ့ခဲ့ရပြီးနောက် အခန်း တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။ လွန်စွာတိတ်ဆိတ်သောအခန်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အသံမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပီသစွာ ပြောသော စကားသံဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ...

“သင်တို့ ဘာကိုအလိုရှိသနည်း”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဘိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီအသင်းနဲ့ နာမည်ချင်းတူတဲ့ အသင်းတစ်သင်း ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ သိရပါတယ်။ အဲဒီအသင်း အကြောင်းကို သိချင်ပါတယ်”

“သင်တို့ ဘာကိုအလိုရှိသနည်း”

အသံက ထပ်၍ ပေါ်လာပြန်၏။

“အရင်ကရှိခဲ့တဲ့ သေမင်းနိုင်ငံအသင်းရဲ့အကြောင်း ကို ဂဃနဏ သိချင်ပါတယ်”

ဟု ဘိုးသူတော်ကြီးက ဖြေပြန်၏။

“သင်တို့ ဘာကို အလိုရှိသနည်း”

အသံက ထပ်၍ပေါ်လာပြန်၏။

“အလင်းရောင်ကို အလိုရှိပါတယ်”

ဟု ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက ဝင်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်။ လောလောဆယ်မှာ သင်တို့မျက်စိ များကို
စည်းထားတယ်မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အလင်းရောင်ကို
အလိုရှိတယ်ဆိုတာမှန်တယ်”

ဟု ရှေ့မှအသံရှင်က ပြောပြီးနောက်...

ကျွန်ုပ်တို့၏မျက်နှာ၌ စည်းထားသော အဝတ်များကို လာရောက်၍
ဖြေပေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ခန်းလုံး ကို မျက်စိကစား၍ကြည့်လိုက်ရာ
လူပေါင်းငါးရာခန့် ထိုင်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

“သင်တို့သုံးဦးကို ပြန်ပါလို့ ပြောထားပါလျက် နဲ့ မပြန်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့အသင်းကို
အတုအလဲမိန့် ဝင်လာတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဘုရားသခင်နဲ့ ဆော်လမုန့်ဘုရင်ကြီးရဲ့
ကျေးဇူးကို စောင့်သိ သောအားဖြင့် သင်တို့အား လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့ဘဲ
လွှတ်လိုက်ဦးမည်”

ဟု စင်မြင့်ပေါ်၌ထိုင်လျက်နေသူတစ်ဦးက တွင်းပုတ် ဖြင့်စားပွဲခုံကို
တဒုန်းဒုန်းထုရင်း အထက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက် လေ၏။

“ပို့မယ်ပို့လည်း တူတို့ရောက်အောင်ပို့ပါအရှင်။ ကျုပ်တို့ဟာ လိုချင်တဲ့အရာကိုမရဘဲ အသက်ရှင် နေရခြင်းထက် သေရခြင်းက မြတ်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လိုချင်သော အရာ များရှိသည့်နေရာ၏ သလွန်စကို သနားသော အားဖြင့် ပြောပြပါအရှင် ဝံပုလွေခေါင်းဆောင် အရှင် ”

ဟု အဓိပ္ပာယ်ပါသော စကားကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ စင်မြင့်ပေါ်မှလူက စားပွဲခုံကို တင်းပုတ်ဖြင့် ထု လိုက်ပြီးနောက်...

“ရော့. . လာယူ”

ဟု ဆိုကာ စာရွက်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို ပေးလိုက်ရာ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက တစ်လွှမ်းချင်းလှမ်း၍ လျှောက်သွားပြီးလျှင် အသင်းစုခေါင်းဆောင်ထံမှ စာရွက်ထုပ်ကို လှမ်းယူလေ၏။ ထို့နောက်...

“ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးဘဲ အခွံလို့ ကျေးဇူးပြုတာဟာ ဟောဒီအသင်းစုကြီးရဲ့ ကံကောင်းခြင်း ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ကိုသာ ဒုက္ခပေးလိုက်ရင်တော့ ဟောဒီအသင်းကြီးဟာ ဒုက္ခတွေ့ဖို့ပဲ ရှိပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ သူ၏ဝတ်ရုံကြီးကို ဖြန့်၍ ပြလိုက်ရာ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး၌ ချိတ်ဆွဲထားသော လက်ပစ်မိုးများကို အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေတော့၏။

“ကဲ.. ကျုပ်တို့သွားမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက အကြီးအကဲဖြစ် သူအား အရှိအသေပြု၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် နှင့် ဘိုးသူတော်ကြီးလည်း နောက်မှလိုက်ပါခဲ့ကြလေတော့၏။

အခန်း - ၁၃

စာအုပ်ကြီးကိုဖြေကြခြင်း

ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သည် သုံးယောက်ပေါင်းလောင်း ကျော်ဆိုသည့် စကားပုံကဲ့သို့ မြန်မာပြည်မှနေ၍ အင်္ဂလန်ရှိ သေမင်းနိုင်ငံအသင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့လိုချင်သော သဲလွန်စက္ကိရာဖွေကြရာ ထိုအသင်းက ကျွန်ုပ်တို့အား သနားသော အားဖြင့် စာထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကိုပေးလိုက်လေ၏။ ထို စာထုပ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်တို့အလိုရှိနေသော သေမင်းနိုင်ငံသုံး ဒဂါးပြားရှိပြားရမည့်နေရာကို ဖော်ပြနိုင်မည့် စာထုပ်ကြီးပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့သည် ခိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ကြသည့် အလျောက် စာထုပ်ကြီးကိုပိုက်လျက် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်စွာနှင့်ပင် သဘောပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေ၏။

သဘောထက်သည့် အခါ၌ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်း၏ အိပ်ခန်းသို့ ရောက်လာ ပြီးလျှင်...

“မမှန်တာမလုပ်ပါဘူး။ မမှန်တာမလုပ်ပါဘူး။ မှန်ရာရွှေ့နတ်က ပန်တျာချွေခါ ထုတ်လိုက်မယ်။ ကိုဘွန်ဟောင်းနဲ့ ကိုမျိုးမြင့်တို့ရေ”

ဟု ဇာတ်သံပါပါနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ဘိုးသူတော် ကြီးမှာ အထူးပင် အံ့ရွှင်၍နေပုံရလေ၏။

“ပြောနေကြာရော့မယ်။ ပြောနေကြာရော့မယ်။ အမောပြေပါစေတော့ရယ်လို့ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းလို့ ကျွန်တော် မောင်ဘွန် ဟောင်းက “အောင်း” ဟု လေရော့”

ဟု ဆိုကာ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက စာထုပ်ကြီးကို ဖြေလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ထိုသူနှစ်ဦးကိုကြည့်၍ ရယ်မောရသေး တော့၏။

ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် စာထုပ်ကြီးကို ထုပ်ပတ် ထားသည့် ပိတ်စများကိုလည်းကောင်း၊ စက္ကူပိတ်များကိုလည်းကောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြေလိုက်ရာ အတွင်း၌ ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော

ပျဉ်ပြားနှစ်ချပ်ဖြင့် စာရွက်များကို ညှပ်ထားသည့် စာထုပ်ကိုတွေ့ရလေ၏။

အဖိုးပြုလုပ်ထားသော ပျဉ်ချပ်မှာ ဝက်သစ်ချသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် မိန်းကလေးတစ်ဦး တောအုပ်အလယ်၌ ရေချိုးနေသည့်ပုံကို သစ်ထွင်းပန်းချီဖြင့် သရုပ်ဖော်၍ထားလေ၏။

အောက်ခံပြုလုပ်ထားသော ပျဉ်ချပ်၌မူ သေမင်းနိုင်ငံ သုံး ဒင်္ဂါးတံဆိပ်ပုံစံကို ထွင်းထု၍ ထားလေ၏။

ထိုဒင်္ဂါးပုံ၏ အောက်ဘက်၌မူ အောက်ပါအင်္ဂလိပ်စာ ကို ဖော်ပြထားလေ၏။

“Our Philosophy is Founded Upon Changes Produced by the Interplay
Two principles in Nature Which We Call The Light And Dark, Active
And Passive, Male And Female Principles.

Law of Alternation

ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက အထက်ပါစာကိုဖတ်ပြီးနောက်...

“ဟိုက်... တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား။ ကျွန်ုပ်တို့တွေ ခေါ်မူသည် သဘာဝတရားကြီး၌ တည့်ရှိလျက်ရှိသော အလင်းနှင့်အမှောင် ထူ၌နှင့်အနိဋ္ဌ၊ အဖို နှင့်အမဟူသော ဆန့်ကျင်ဘက်အချင်းအရာ များမှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာမှုပေါ်၌ အခြေခံ ထားသည့် ဆိုပါလား။

“လော့အော့အော်လာ တာနေရှင်း” ဆိုတာကတော့ အဆိုးပြီးရင် အကောင်း၊ အမှောင်ပြီးရင် အလင်းတစ်လှည့်စီ ဖြစ်ပေါ်ရတဲ့ အလှည့်ပေးနိယာမကြီးကိုဆိုတာထင်ပါ။ လုပ်စမ်းပါဦး... ကိုမျိုးမြင့်ရ။ ကျုပ် တာသာပြန်တာ မှန်ရဲ့လား”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြု သော်လည်း ဘိုးသူတော်ကြီးက...

“သဘောကတော့ မင်းပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲကွာ။ ဒါပေမယ့်

အလှည့်ပေးနိယာမဆိုတာကို ခဉ်းစား ရမလို ဖြစ်နေပြီကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက ...

“ဘာမှခဉ်းစားမနေနဲ့ ဦးသူတော်ကြီး၊ အဲဒါ အမှန်တရားပဲဗျ။ နေ့ပြီးရင် ညဖြစ်တယ်။ ညပြီးရင် နေပြန်ဖြစ်တယ်။ ခနေ့ပြီးရင် တနင်္ဂနွေ လာတယ်။ ပြီးတော့ ခနေ့ပြန်ရောက်တယ်။ တစ်ခါ တနင်္ဂနွေပြန်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ သစ်ပင်လည်း ဒီလိုပဲ။ အစေ့ကနေ အပင်ဖြစ်တယ်။ အပင်ကနေ အသီးဖြစ်တယ်။ အသီးကနေ ကြွေကျပြီး အစေ့ပြန်ဖြစ်၊ အပင်ပြန်ပေါက် နဲ့ အလှည့်ကျဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ်လားဗျ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ဦးခေါင်းကို အထပ်ထပ်ပွတ်လျက် ငြိမ်၍သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် စာရွက်များ ပေါ်၌အုပ်ထားသော ဝက်သစ်ချသားပျဉ်ပြားနှစ်ချပ်ကို လှန်၍ အတွင်းမှစာရွက်များကိုကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေတော့၏။

တောအုပ်အတွင်းမှမိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖူးစကက်အရွယ်စက္ကူပေါ်၌ အထက်ပါစာတိုင်းကို တွေ့ရပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသားသည် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ဆက်လက်ဖတ်ရှုရာ အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရလေတော့၏။

(ဤလောက၌ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်များ ရှိပေသည်။ အောက်တွင် ရေးသားမှတ်တမ်းတွင်အပ်သော မြိုင်ဟေဝန် အဖြစ်အပျက်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ယုံတိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက် အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်း သိစွာပြုပါသည်။ မဟုတ်မမှန်ရေးသားခဲ့ပါလျှင် အရိမေတ္တယျဘုရားရှင်ကို မဖူးရပါစေသတည်း။)

မြိုင်ဟေဝန်

ကျွန်ုပ်သည် အဖော်နှစ်ဦးနှင့်အတူ “မြိုင်ဟေဝန်” အမည်ရှိသော တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုတောအုပ်သည် မဟာမြိုင်မည်သော တောနှင့်ဆက်စပ်လျက် ရှိပေသည်။ မဟာမြိုင်တောဆိုသည်မှာ ဝိဇ္ဇာဇောရီတပသီတို့ပျော်မွေ့ရာတောဖြစ်သည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသော လွန်စွာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်၍ နက်ရှိုင်းသော တောကြီးပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့သော အဖော်နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ
အောက်စဖို့ယူနီဗာစတီမှ အမ်အေတန်းကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီးသော
ပညာတတ်လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် ဦးခေါင်းကို ပြောင်စင် အောင်တုံးလျက်
ပိတ်ဖြူကိုယ်ရုံကိုဝတ်ဆင်ကာ ဘိုးသူတော်ကြီး လုပ်၍နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်အမည်မှာ ဦးအောင်မင်း ဟူ၍ ဖြစ်ပြီး၊ ပညာ
တတ်လူငယ်ကလေး၏အမည်မှာ မောင်မျိုးမြင့် ဟူ၍ ဖြစ်ပေ သည်။
တရုတ်ဘိန်းစားမှာမူ ဘွန်ဟောင်းဟူ၍ ဖြစ်၏။

(ကျွန်ုပ်တို့သည် အထက်ပါစာပိုဒ်ကို ဖတ်ရှုကြပြီး နောက် တစ်ယောက်မျက်နှာကို
တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့အား သင့်လျက် ရှိကြလေ၏။)

ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းကမူ...

“ဘယ်လိုလဲ ဦးသူတော်။ နာမည်တွေရော၊ အကြောင်းအရာတွေရော
အားလုံးတူနေပါလား၊ တော်တော်ဆန်းတယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးကမူ မျက်မှောင်ကြတ်လျက် စာထုပ် ကြီးကိုကြည့်ပြီးလျှင်
တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ဆက်ပြီးဖတ်ပါဦး မောင်မျိုးမြင့်။ လောကမှာ နာမည်တူလူတူကို တွေ့ရရုံနဲ့တော့
ကျုပ်တို့ဟာ အခုလောက် မအံ့ဩသင့်သေးပါဘူး”

ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း စာထုပ်မှစာများကို ဆက်၍ ဖတ်ရှုလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသားသည် လောကီပညာ၏ လျှို့ဝှက် ချက်များရှိရာ
သေမင်းနိုင်ငံအသင်းအား စုံစမ်းရာမှ ထိုအသင်း မှ ထုတ်လုပ်ခဲ့သော
သေမင်းနိုင်ငံဒဂါးပြားများ၌ လျှို့ဝှက်ချက်များ ဖော်ပြထားကြောင်း
သဲလွန်စရာသဖြင့် သေမင်းနိုင်ငံဒဂါး ပြားများကို မရမနေ ရှာဖွေခဲ့ကြလေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့ ရရှိထား သောသတင်းအရ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း၌ရှိသော မြိုင်ဟေဝန်
တောအုပ်အတွင်း စမ်းချောင်းတစ်ခုအနီး ကျောက်ခွက်ကြီး အတွင်း၌
ကျွန်ုပ်တို့အလုပ်ရှိသော သေမင်းနိုင်ငံဒဂါးပြားများ
မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်ရှိကြောင်း သိရသဖြင့် ထိုတော အုပ်အတွင်းသို့ ၈.
၈. ၁၈၀၈ တွင် သွားရောက်ခဲ့ပေသည်။

တောအုပ်အတွင်း၌ အခါမလပ် မိုးသည်းထန်စွာရွာလျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်
တောအုပ်အတွင်း ရောက်ပြီး နောက် သိုးလတိုင်တိုင်လှည့်လည်၍
သေမင်းနိုင်ငံဒဂါးပြား များရှိရာ ကျောက်ခွက်ကို မနေမနား ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း
အစအနကိုမျှမရကြသဖြင့် စိတ်ပျက်အားလျော့ခြင်း ဖြစ်ကြရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထင်းများ ကုန်၍သွား သဖြင့် ထင်းရှာဖွေရန်အတွက်
ပြန်လည်စုစည်းမည့်နေရာကို သတ်မှတ်ပြီးနောက် တစ်ယောက်တစ်လမ်း ခွဲ၍
ထင်းရှာထွက် ခဲ့ကြရလေ၏။ ထိုသို့ ထင်းရှာထွက်ခဲ့ရာတွင်
ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်သည် သတ်မှတ်ထားသောအချိန်၌
ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြ သော်လည်း မောင်မျိုးမြင့်ဆိုသူမှာမူ ပြန်၍ရောက်မလာသဖြင့်
နောက်တစ်နေ့နက်၌ ကျွန်ုပ်နှင့်ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းတို့သည် မောင်မျိုးမြင့်အား
တောနင်း၍ ရှာဖွေခဲ့ကြရလေ၏။ နှစ်ရက် တိုင်တိုင် ရှာဖွေခဲ့ရာ တောအုပ်အတွင်း၌
ကျားစား၍ထားသော မောင်မျိုးမြင့်၏အလောင်းကို စိတ်မကောင်းဖွယ်ရာ
တွေ့ရှိခဲ့ရ လေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် မောင်မျိုးမြင့်၏
အလောင်းအပိုင်းအစများအား မြေမြှုပ်သဂြိုဟ် ပြီးနောက် ဒဂါးပြားများကို
ဆက်လက်ရှာဖွေကြရာ နောက်ဆုံး၌ ဒဂါးပြားရှိသော ကျောက်ခွက်ကြီးကို
တွေ့ရှိရသဖြင့် ဒဂါးပြားများကို သယ်ယူခဲ့ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် ဗဟန်းရှိ ဇရပ် ပေါ်၌ ပြန်လည်စုစည်းချကာ
ဒဂါးပြားတစ်ခုစီပေါ်၌ ပါရှိသော လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကူးယူ၍ ကြံစည်ခဲ့ကြရာ
သုံးနှစ်ခန့် ကြာညောင်းခဲ့လေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် နံနက်စာ ထမင်းစားရန်အတွက်
ဇရပ်မှထွက်လာခဲ့ကြရာ ရွှေတိဂုံဘုရားတောင်ဘက်မုခ်အနီး၌
လင်မယားနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းပါ
ခြေလှမ်းတုံ့၍ သွားကြလေ၏။ ထိုသို့ ခြေလှမ်းတုံ့၍ သွားပြီး နောက်
ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက...

“ကိုမျိုးမြင့် ကျားကိုက်သေသွားပြီဆိုတာ မျက်မြင်ဒိဌတွေခွဲလိုသာမို့ပဲ။ နို့မို့ရင်တော့
ဟောဒီလူကို ကျွန်တော်ဖြင့် ကိုမျိုးမြင့်အမှတ်နဲ့ နှုတ်ဆက်မိမှာပဲ”

ဟု ဆိုလေ၏။

“အခစပ်ကွ မောင်မျိုးမြင့်နဲ့ သိပ်ပြီးတူတာပဲ။ သူ့မိန်းမကလည်းကွာ လှလိုက်တာ
မပြောပါနဲ့တော့။ ငါ့လည်း ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ ဘိုးသူတော် ပဲ။ မိန်းမတွေအမျိုးမျိုး
မြင်ဖူးပါတယ်။ ဒီမိန်းမ လောက်လှတာကို မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက သဘော ကျ၍ ရယ်မောပြီးလျှင်...

“ဟုတ်ပါဗျာ။ လှလိုက်တဲ့မိန်းမ။ ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေးကို
မြင်ယောင်မိတော့တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ဘုရားပေါ်သို့ တက်ရန်အတွက် ဖိနပ်များ
ချွတ်ကြလေ၏။ မိန်းမချောလေး သည် သူ့ယောက်ျား၏ဖိနပ်ကို
ကောက်ယူလိုက်လေ၏။

“ယဉ်လည်း သိပ်ယဉ်ကျေးတဲ့ မိန်းမပဲဗျ။ သူ့ယောက်ျားရဲ့ ဖိနပ်ကလေးကို သူက
ကောက်ပြီး ယူလို့။ တော်တော်ကို အလိုက်သိတတ်တဲ့ မိန်းမပဲဗျ”

ဟု ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က

“Men Say of Women What Pleases Them. Women Do With Men What
Pleases Them.”

“ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေ နှစ်သက်မယ့် စကားတွေကို ပြောလေ့ရှိပေမယ့်
မိန်းမတွေ ကတော့ သူတို့ယောက်ျားတွေ နှစ်သက်မယ့် အရာတွေကို
အပြောနဲ့မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့ပြု လုပ်ပေးတတ်တယ်ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက

“အချား ဟေး”

ဟုပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း သဘောကျ၍
ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောလိုက်ရာ ထိုလင်မယားနှစ်ယောက် က ကျွန်ုပ်တို့အား
လှည့်၍ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

“ဟာ. . ဦးသူတော်. . ဟာ. . ကိုဘွန်ဟောင်း”

ဟု အလန့်တကြားအော်ဟစ်၍ ယောက်ျားလုပ်သူက ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့
ပြေး၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ထိုသူအား သေသေချာချာကြည့်၍
“မောင်မျိုးမြင့်” ဟု ပြန်၍ အော်လိုက် လေ၏။

“ကိုမျိုးမြင့် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က ကျားကိုက် သေပြီလို့ မှတ်နေတာ
ဘယ်လိုဘယ်လို ဖြစ်တာလဲဗျာ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလေ၏။

“ကျားကိုက်သေတာမဟုတ်ဘူး။ ထင်းချိုးသွား ရင်း မိန်းမရနေတာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုမျိုးမြင့်၏မိန်းမက ကိုမျိုးမြင့်၏ ဝမ်းဗိုက်အား
လိမ်၍ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ပြောစမ်းပါဦးဗျာ. . ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ပြောရမှာက အရှည်ကြီးပဲဗျ။ ဆန်းလည်း သိပ်ပြီးဆန်းတာပဲ”

ဟု မောင်မျိုးမြင့်ကပြောရာ ကျွန်ုပ်က ပြောပြရန် တောင်းပန်သဖြင့်
မောင်မျိုးမြင့်က ကျွန်ုပ်တို့အား ရွှေတိဂုံ ဘုရားပေါ်သို့ ခေါ်၍သွားပြီးလျှင်
ဓမ္မစေတီမင်းခေါင်တည်ခုံသောမုခဝ၌ ခြံသွေ့တစ်ဖက် ကျားတစ်ဖက်မုခဝရှိသည့်
စေတီ ကလေးရှေ့၌ သူ၏အဖြစ်အပျက်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြ လေ၏။

အခန်း - ၁၄

မောင်မျိုးမြင့်ပြောသော မောင်မျိုးမြင့်၏ အဖြစ်အပျက်

မောင်မျိုးမြင့်သည် ထင်းရှာထွက်ခဲ့ရာ ထင်းများသည် မိုးရွာထားသောကြောင့် စို၍နေသဖြင့် ထင်းအမြောက်များ ရလိမ့်မည်နှင့် တစ်စထက် တစ်စ တောနက်ရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ တော့၏။

မောင်မျိုးမြင့်မှာ နံနက်စာလည်း မစားရသဖြင့် ဆာ လောင်မွတ်သိပ်လျက်ရှိရာ စားကောင်းသော အပင်မှ အသီး အပွင့်တို့ကို ဆွတ်ခူး၍ အဆာပြေစားသောက်လျက် ရေရှိရာ အရပ်ကို ရှာဖွေရလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ သစ်ပင်အုပ်တို့၏အလယ်၌ ငှက်ပျော့ ပင်နှင့် တောပန်းပင်တို့ အုပ်အုပ်စုစုကလေး ဖြစ်နေလျက်ရှိ သည့်နေရာသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်မိရာ မမျှော်လင့်သော အသံ တစ်သံကို ကြားရလေတော့၏။

လွန်စွာသာယာစွာပျော်ဖွယ်ကောင်း၍ ကြည်မြဲလှသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏သံချင်းသံ ကို ကြားရလေတော့၏။

“မြ... မဟာမြိုင် သာယာတင် ရှန်းလွမ်းဖွယ် ... တွယ်ရာမဲ့... လာလှည့်ပါတော့.... မြိုင်မောင်တော်... လာလှည့်ပါတော့....မောင်တော်”

မောင်မျိုးမြင့်သည် အသံလာရာဆီသို့ တိုးကပ်၍ သွား ပြီးလျှင် တောပန်းချူနွယ်တို့ကိုလက်ဖြင့် ဖြူ၍ကြည့်လိုက်ရာ ကြည်လင်သော ရေအိုင်ကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ထက် အံ့သြဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ ဤမျှနက်ရှိုင်းသော တောအုပ်အလယ် ရှိ ရေအိုင်တွင်း၌ မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် တစ်ကိုယ်တည်း သံချင်းဆိုလျက် ရေချိုးနေခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

မောင်မျိုးမြင့်သည် ထိုမိန်းကလေး ရေချိုးအဝတ်လဲပြီး သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေပြီးနောက် မိန်းကလေးထံသို့ သွား ရောက်လေတော့၏။

“ဟင်.. ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ဟု မိန်းကလေးက အလန့်တကြားမေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ် နာမည် မောင်မျိုးမြင့်ပါ။ ထင်းရှာရင်းရောက်လာတာပါ။ ဒီက နမကို အန္တရာယ်ပေး မယ့်လူမဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ယုံပါ”

ဟု မောင်မျိုးမြင့်ကပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေး၏ တုန်လှုပ်မှုများသည် လွင့်စင်၍ သွားလေတော့၏။

“ဒီက မောင်ကြီးအလိုရှိနေတဲ့ ထင်းအတွက် တော့ ဘာမှမပူပါနဲ့ မြိုင်တို့က ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် မောင်မျိုးမြင့်က...

“အော်.. ဒီကနမရဲ့နာမည်က မြိုင်တဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်ရာ မိန်းကလေးက သူ၏ ညီညာလှပ သော သွားကလေးကို ပေါ်အောင်ပြုံးလျက်...

“မြိုင်နာမည်အရည်က “မြိုင်ဟေဝန်”ပါ။ မြိုင်ရဲ့ အစ်မရှိသေးတယ်။ မြမဟာမြိုင်တဲ့။ ကပါလေ မြိုင်တို့အိမ်လိုက်ခဲ့ပါဦး။ ထင်းလည်းယူပါ။ ချိုချို ချဉ်ချဉ်ကလေးတွေလည်း သုံးဆောင်သွားပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သော မြိုင်၏အသံကလေးသည်လည်း ချို၍နေလေ၏။

ထို့နောက် မြိုင်က ခင်လေးတို့ ခင်ထွေးတို့ရေဟု အော် ချီခေါ်လိုက်ရာ တောပန်းချီများအကြား၌ ပန်းသီလျက်ရှိသော မိန်းကလေးသုံးလေးယောက်သည် ပြေး၍ထွက်လာကြပြီးလျှင် မောင်မျိုးမြင့်အား ထူးဆန်းအံ့ဩသော မျက်နှာများဖြင့် ကြည့်ရှု ကြလေတော့၏။

“ဟောဒီအစ်ကိုကြီးက ထင်းရှာထွက်ရင်း မျက်စိ လည်လာတာပါကွယ်။ မမတို့ဆီကိုခေါ်သွားပြီး သူ့ကိုထင်းလည်းပေးရမယ်။ စားစရာ သောက်စရာကလေးလည်း ကျွေးရမယ်ကွယ့်”

ဟု မြိုင်ဟေဝန်က ပြောလိုက်ရာ မိန်းကလေးများ အနက် မခင်ထွေးဆိုသည့်
မိန်းကလေးက မောင်မျိုးမြင့်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ရှုလျက်...

“ရှင်... ဒီမှာနေမှာလား”

ဟုမေးလိုက်ရာ မောင်မျိုးမြင့်နှင့် မြိုင်ဟေဝန်တို့သည် မခင်ထွေးအား
ဝိုင်းသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရှုကြကုန်၏။ ထို့နောက် မြိုင်ဟေဝန်က...

“ဟဲ့ ခင်ထွေး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်။ ဧည့်သည့်ဆိုတာ ဧည့်သည့်ပဲပေါ့။
ခေတ္တနားခို ပြီးရင် သူလိုရာခရီးကို သွားမှာပေါ့ကွယ်”

ဟု ရှက်စနိုးကလေး ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မြိုင်ခေါ်မြိုင်ဟေဝန် ဆိုသည့် မိန်းကလေး က မောင်မျိုးမြင့်အား
ခေါ်၍သွားလေ၏။ အဖော်လိုက်ပါလာသည့် မိန်းကလေးများကလည်း
ရေအိုင်အတွင်းမှ ကြာပန်းများ ကို ခူးယူခဲ့ကြလေ၏။

မြိုင်သည် မြွေနီလမ်းကလေးအတိုင်း မောင်မျိုးမြင့်ကိုခေါ်၍ သွားလေ၏။
နောက်မှလိုက်ပါလာကြသော မိန်းကလေး များကလည်း တျာချင်းလိုလို၊
ကာချင်းလိုလို တေးသွားတစ်ပုဒ် ကို ညည်းတွားသီဆို၍
လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေတော့၏။

အတော်အတန်သွားမီလျှင် အိမ်စုကလေးကို တွေ့ရ လေ၏။
ထိုအိမ်စုကလေးအနီးသို့ရောက်လျှင် လူများ ထွက်လာပြီး မောင်မျိုးမြင့်ကို
ဝိုင်းအုံကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထို့နောက် အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းကြလေ၏။

မြိုင်က ခရီးသည်များဖြစ်ကြောင်း၊ ထင်းကိုအလိုရှိ၍ လာသူ
ဖြစ်ကြောင်းပြောလျှင် ရွာသားများသည် မောင်မျိုးမြင့် အား ထင်းများ ခု၍
ရှာပေးကြလေ၏။

မြိုင်ကမူ မောင်မျိုးမြင့်အား ၎င်း၏နေအိမ်သို့ ခေါ်ယူ၍သွားလေ၏။

မြိုင်တို့၏အိမ်မှာ ထိုအိမ်စုကလေးတွင် အကောင်းဆုံးအိမ်ဖြစ်ပေသည်။

မောင်မျိုးမြင့်သည် မြိုင်၏နောက်မလိုက်၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ရာ အိမ်ဦးခန်း၌
ရွှေပန်းချထားသည့် ပွဲရပုံကိများကို ဖတ်ရှုနေသည့် မြိုင်၏ဖခင်ဟု
ယူဆရသောအဘိုးကြီးတစ်ဦး ကုံတွေ့ရလေ၏။

“အဘ ဧည့်သည်ပါလာတယ်”

ဟု မြိုင်က ပြောလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် မောင်မျိုး မြင့်အား
မော့ကြည့်ပြီးနောက်...

“ထိုင်ပါသူငယ် ထိုင်ပါ။ သမီးရေ. . ဧည့်သည် အတွက် ဖျာခင်းပါကွယ်၊ ပြီးတော့
အခါးအိုး လည်း ချပေးပါ။ ထန်းလျက်ဖြူဆွပ်တွေ၊ မြေပဲဆံ တွေလည်း
ချပေးပါကွယ်၊ အော်... အော်.. သူငယ်ထမင်းစား ပြီးပြီလား”

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်မျိုးမြင့်သည် အဖြေမပေးနိုင် ဘဲရှိနေစဉ်မှာပင် မြိုင်က...

“မစားရသေးပါဘူး အဘ၊ သူအိတ်ထဲမှာ ထမင်းဆာလို့ ခူးပြီးစားခဲ့တဲ့
မရမ်းသီးမှည့်တွေတောင် ရှိပါသေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် မြိုင်သည် မောင်မျိုးမြင့်အတွက် ထမင်းပွဲပြင်၍ပေးလေ၏။

မြိုင် ထမင်းပွဲပြင်နေသည့်အချိန်၌ မောင်မျိုးမြင့်အား အဘိုးကြီးက
ဧည့်ခံစကားပြော၍နေလေ၏။

“မောင်ရင်က ဘယ်ကလာတာလဲကွယ်”

ဟု အဘိုးကြီးက မေးလေ၏။

“နောက်ဆုံးလာတာကတော့ ရန်ကုန်က လာ ခဲ့တာပါ”

ဟု မောင်မျိုးမြင့်က လိုက်လေ၏။

“ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီတောကိုလာတာလဲ”

ဟု အဘိုးကြီးကမေးလိုက်ရာ မောင်မျိုးမြင့်က အဘိုး ကြီးအား မျက်လုံးပြူး၍
ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ထူးဆန်းတဲ့ ဂမုန်းပင်တစ်မျိုး လာပြီးရှာတာပါ။ ကျွန်တော်က ဆေးဆရာပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မြိုင်သည် ထမင်းစားပွဲပြင်ချိုးပြီးပြီ ဖြစ် သဖြင့် မောင်မျိုးမြင့်လည်း
ထမင်းစားလေ၏။ မောင်မျိုးမြင့် ထမင်းစားနေသည့်အခါ၌ မြိုင်က အနီးတွင်
ကြိုကြို့ ကလေး ထိုင်ကာ ထမင်းပွဲကို ယပ်ခတ်၍ ပေးလေ၏။

“ဒီမှာ သူငယ်။ ငါတို့ရွာရဲ့ တောင်ဘက်မှာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု ရှိတယ်ကွ။
အဲဒီစမ်းချောင်း ကလေးရဲ့ နံဘေးမှာ ကျောက်ခွက်ကြီးတစ်ခုရှိ တယ်။
အဲဒီကျောက်ခွက်ထဲမှာ ဒဂါးပြားတွေရှိ တယ်ကွ။ လူတွေဟာ မကြာခဏ
အဲဒီဒဂါးတွေ ကို လာပြီးရှာဖွေလေ့ရှိတယ်။ အမှန်ကတော့ သူ တို့ဟာ ဒုက္ခကို
ရှာဖွေနေကြတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဒဂါးတွေရသွားပြီးရင် ဒုက္ခဖြစ်ကြတော့တာပဲကွဲ့”

ဟု အဘိုးကြီးက မောင်မျိုးမြင့်အား ပြောလိုက်ရာ မောင်မျိုးမြင့်လည်း
မိမိလိမ္မော်ခွံခြင်းကို အဘိုးကြီး ရိပ်မိနေ ပြီလောဟု တုန်လှုပ်၍ သွားလေ၏။

မောင်မျိုးမြင့် ထမင်းစားပြီးသည့်အခါ၌လည်း ထန်း လျက်၊ နမ်းပျစ်၊
ငှက်ပျောခြောက်၊ အုန်းယို စသောစားသောက် ဖွယ်ရာများကို ကျွေးမွေးပြန်၏။

ထို့နောက် မောင်မျိုးမြင့်အား ဖျာတစ်ချပ်ခင်းပေးပြီးလျှင်
ခေါင်းအုံးတစ်လုံးချ၍ပေးကာ တရေးတမော အိပ်စက်အနားယူရန်
တိုက်တွန်းပြန်သဖြင့်

မောင်မျိုးမြင့်က မအိပ်လိုကြောင်းပြောလျှင် မြိုင်က အမော
ပြေသောက်ရန်ဟုဆိုကာ လွန်စွာမွှေးကြိုင်လှသော အဖျော် ရည်တစ်မျိုးကို
လာရောက်၍ပေးသဖြင့် သောက်ချလိုက်လေ၏။

မောင်မျိုးမြင့်သည် မြိုင်တိုက်သောဖျော်ရည်ကို သောက်ပြီးနောက် ခေါင်းထဲတွင်
ရိတ်တ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာသဖြင့် လှလိုက်ရာ

ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းထိမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့
ရောက်လေတော့၏။

အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ၌ မောင်မျိုးမြင့်သည် မိမိ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ
အဝတ်အစားများကို ကြည့်လိုက်ရာ မိမိဝတ်ဆင် ခဲ့သော
အဝတ်အစားများမဟုတ်ဘဲ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီး၏ အဝတ်အစားများ
ဖြစ်၍နေကြောင်း အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် မှန်တစ်ချပ်ကိုယူ၍
မိမိချွတ်နှာအား ကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ပျော်ခဲ့စဉ်က ပြောင်စင်အောင်လှုပ်ထားသော
မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့သည် ဆယ့်ငါးရက်စာခန့် ရှည် လျက်ရှိသည်ကို
အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် မြိုင်အား မောင်မျိုးမြင့်က...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျုပ် အိပ်တုန်းက မုတ် ဆိတ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေ မရှိဘူး၊
အခုတော့ ဆယ့်ငါးရက်စာလောက် ရှည်နေကြပြီပဲ”

ဟုမေးလိုက်ရာ လွန်စွာလှပချောမောသော မြိုင်က သူ၏လှပသော
သွားကလေးများပေါ်အောင်ပြုံးလျက်...

“ဆယ့်ငါးရက်လုံး အိပ်ပျော်နေတာပဲ၊ မုတ်ဆိတ် မွေးတွေက
ဆယ့်ငါးရက်စာရှည်ကုန်တာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဟင်.. ကျုပ်အိပ်ပျော်ခဲ့တာ ဆယ့်ငါးရက်တောင်ရှိပြီလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်”

“စိတ်မဆိုးဘူးဆိုရင် မြိုင်ဟေဝန် ပြောပြပါ့မယ်”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး၊ ပြောသာပြောပါကွယ်”

“လူတို့နဲ့ တစ်ဆက်တည်းရှိနေတဲ့ အသူရကာယ် ဘုံဆိုတာ ဒါပေါ့၊ လဆန်း
၁၅ရက်မှာ စံပြီး၊ လဆုတ် ၁၅ရက်မှာ ငွေခွံရတဲ့ ဘုံလေ။ မြိုင်တို့ငွေခွံနေရတဲ့
(၁၅)ရက်လုံးမှာ ဒီက အစ်ကိုကြီးဟာ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေခဲ့တာပေါ့”

“ဗျာ.. ခင်ဗျားတို့က အသူရကာယံသားတွေ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သေမင်းနိုင်ငံသုံး ဒင်္ဂါးတွေဟာ ဒီရွာမှာ ရှိနေတာပေါ့၊ မြိုင်တို့ဟာ အဲဒီဒင်္ဂါးတွေနဲ့ ဈေးဝယ်ကြတယ်လေ၊ အစ်ကို ကြီးက အဲဒီဒင်္ဂါးကို လာပြီး ရှာတာမဟုတ်လား”

ဟု မြိုင်က မေးလိုက်ရာ မောင်မျိုးမြင့်လည်း ဟုတ်မှန် ကြောင်း ဝန်ခံလေ၏။

(ဘွန်ဟောင်းသည် အထက်ပါနေရာသို့ ရောက်သည့် အခါ၌..

“တော်တော်ကို ဆန်းတာပဲ ဦးသူတော်ကြီး၊ အသူရကာယံဘုံဆိုတာ အခု စာထဲမှာပါတဲ့ အတိုင်းပဲလား”

ဟု မေးလေ၏။ ဘိုးသူတော်ကြီးက သူ၏ဦးခေါင်းကို ပွတ်လျက်...

“မဆိုးဘူးကွ။ သိပ်ပြီး သဘာဝကျတယ်ကွ၊ အတော်ဆန်းတယ်ကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထို့နောက် စာကို ဆက်၍ဖတ်ကြ ပြန်၏။)

“ကျုပ်ပြန်မယ်၊ မြိုင်ဟေဝန် ကျုပ်အဖော်တွေကိုရှာရဦးမယ်”

ဟု မောင်မျိုးမြင့်က ပြောလိုက်ရာ မြိုင်သည် တခစ်ခစ် ရယ်မော၍...

“ရှင် အဖော်တွေ ပြန်ကုန်ကြပြီ၊ ဒီတောထဲမှာ မရှိတော့ဘူး၊ ရှင်အိပ်ပျော်နေတုန်း ရှင်ရဲ့ အဝတ် အစားတွေကိုချွတ်ပြီး ကျားကိုကွဲသေတဲ့ လူရဲ့ အလောင်းမှာ ဝတ်ပေးထားလိုက်တာ၊ ရှင် အဖော်တွေက အဲဒီအလောင်းကိုလည်းတွေ့ရော ရှင်တော့ ကျားကိုကွဲသေပြီဆိုပြီး ပြန်ကြတော့ တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျုပ်ကတော့ အရှင်လတ် လတ်

အသူရကာယံဘုံကိုအရောက်မခံနိုင်ဘူး မြိုင်ဟေဝန်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ပြန်ချင်ပြန်ပါ။ ဒါပေမယ့် မြိုင် လည်း လိုက်ခဲ့ပါရစေ”

“အို ဘယ်လိုက်လို့ ဖြစ်မှာလဲ၊ မြိုင်ဟေဝန်က အသူရကာယံဘုံသားပဲ ကျုပ်နဲ့လိုက်လို့ ဖြစ်ပါ မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မြိုင်ဟာ လဆန်းပုကမှာ စံစားပြီး၊ လဆုတ်ပုကမှာ ငရဲခံရတဲ့ ဘဝကလွတ်မြောက် ပြီး သုံးနှစ်စီ၊ သုံးနှစ်ခံတဲ့ အဆင့်ကို ပြောင်းရတော့မယ်၊ အဲဒီတော့ သုံးနှစ်စံစားတဲ့ ကာလ အတွင်းမှာ ဟောဒိက အစကိုကြီးနဲ့ နေပါရစေ”

မောင်မျိုးမြင့်မှာလည်း နဂိုကပင် မြိုင်ဟေဝန်ဆိုသည့် မိန်းကလေးအား မျက်စိကျလျက်ရှိရာ ၎င်းနှင့်အတူလိုက်ပါ မည်ဟု သိရသောအခါ၌ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ သွားလေ၏။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ဟု ခပ်လွယ်လွယ်ပြောလိုက်လေ၏။

“လွယ်လွယ်ကလေး လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးရှင်၊ အသူရကာယံဘုံသားတွေက လိုက်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မြိုင်တို့ ထွက်ပြေးရမှာ”

“ပြေးဆိုလည်း ပြေးရတာပေါ့ ကွယ်၊ ပြေးဆို ဒီညပဲ ပြေးကြရအောင်”

“နောက်တစ်ခု ခွက်တာက ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မ တို့ အသူရကာယံဘုံသားတွေဟာ လူတွေနဲ့ သိပ် ပြီး ရောနှောနေလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ဟာ တခြားလူတွေနဲ့ မတူညီတဲ့ အချက်တွေရှိတယ်”

“ဘယ်လို အချက်တွေလဲ၊ ကျုပ် ဖြင့် မသိပေါင် ဗျာ၊ အခုကြည့်တော့လည်း လူတွေလိုပါပဲ၊ ဘာ များခြားနားတာ ရှိလို့လဲ”

“ဒီလိုရှင်၊ လူတွေရဲ့ နှလုံးဟာ ဘယ်ဘက်မှာ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ကျွန်မတို့က ညာဘက်မှာ ရှိတယ်”

“ဟောဗျ”

“လူတွေဟာ ကောင်းမှုကုသိုလ် ပြုလုပ်ရင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြတယ် မဟုတ်လား၊ မြင်တို့ကတော့ အကုသိုလ်အမှုကို ပြုတဲ့အခါ မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိကြတယ်၊ ပြီးတော့ လူ တွေဟာ နေရောင်မှာ အရိပ်ထွက်တယ်၊ မြင်တို့ က အရိပ်မထွက်ဘူး”

“ဆန်းလှချေလား မြင်ဟေဝန်”

“ကဲပါလေ၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ထွက်ပြေးမယ် မဟုတ် လား၊ လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါ”

ထိုနေ့ညက မောင်မျိုးမြင့်နှင့် အသူရကယ်မလေး မြင်ဟေဝန်တို့သည် ထွက်ပြေးခဲ့ကြလေတော့၏။

ထိုနေရာသို့ အရောက်တွင် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက ဖိုးသူတော်ကြီးအားကြည့်၍...

“ဦးသူတော်ရေ ဟောဒီ စာထုပ်ကြီးထဲက မောင် မျိုးမြင့်ကတော့ အသူရကယ်မနဲ့ အကြောင်း ဆက်ပေါင်းဖက်သားပြီ ၊ ကျုပ်တို့ ကိုမျိုးမြင့် အလှည့်ကျရင်တော့ အဝီစကမိန်းမနဲ့ အကြောင်း ပါလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု နောင်ပြောင်လိုက်သေးတော့၏။ ထို့နောက် ဆက် ၍ ဖတ်ကြပြန်လေ၏။

အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြပြီးနောက် မောင်မျိုးမြင့်သည် သူ၏ဇနီးဖြစ်သူမြင်ဟေဝန်နှင့် ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့်ရော ဘိန်းစား နှင့်ပါမိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဘိန်းစားက...

“ဒီမှာ ခင်ဗျားရဲ့ နှလုံးဟာ ညာဘက်မှာလား”

မြိုင်ဟေဝန်အားမေးလိုက်ရာ မြိုင်ဟေဝန်က ခေါင်း ညိတ်၍ ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

“ဟေ့နေပါဦးကွ မောင်မျိုးမြင့်၊ မင်း အခု ဘာ တွေများ လုပ်ကိုင်နေသလဲကွ”

ဟု မေးလိုက်ရာ မောင်မျိုးမြင့်က...

“ကျုပ်အဖေက နားကော်ပြီး ကျုပ်ကို ကျောင်း ထားခဲ့တာဗျ၊ ပြီးတော့ တခြားဘယ်နေရာမှာမှအောင်မြင်အောင် မလုပ်နိုင်ရင်တော့ နားကော် စားရမယ်လို့ ပြောထားတယ်ဗျ၊ ဒီတော့ ကျုပ်က နားကော်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပဲ လင်မယား နှစ်ယောက်နေကြတယ်လေဗျ”

“နေစမ်းပါဦး မောင်မျိုးမြင့်၊ မင်း အဖေနှာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွယ့်”

“ဦးနက်ကျော်လို့ ခေါ်တယ်ဗျ”

ထိုနေရာသို့ အရောက်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဖတ်လက်စ စာထုပ်ကြီးအား အောက်သို့ပစ်ချလိုက်ပြီးလျှင်...

“ဒီစာထုပ်ကြီးက ၁၈၈၀ပြည့်နှစ်က ရေးခဲ့တဲ့ စာထုပ်ကြီးပဲ၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ကျုပ်တို့နဲ့ လာပြီးတူနေရတာလဲ၊ အဖေနှာမည်ကလည်း ကျုပ် အဖေနှာမည်နဲ့တူတယ်၊ ကျုပ်တော့ မစဉ်းစား တတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြဿနာဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်တော့ဘူး၊ မပြောပြနိုင်လောက်အောင် ရှုပ်ထွေးနေပြီ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တော့ ဒီလုပ်ငန်းကို လက်လျှော့လိုက် ပြီ။ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှ ဆက်ပြီး မလုပ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက ...

“မင်းရော မင်းအဖေဆီမှာ ဘယ်လို ကတိပေးခဲ့သေးလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ကျုပ်လည်း...

“ဟောဒီစာထုပ်ထဲက မောင်မျိုးမြင့်လို့ပဲ ဘာမှအောင်အောင်မြင်မြင်မလုပ်နိုင်ရင်
“နားဖာချေး” ကော်တဲ့ အလုပ်နဲ့ အရိုးထုတ်ပါ့မယ်လို့ ကတိ ခံထားတယ်။
အခုလောက် မျက်စိလည်စရာ၊ နားရှုပ်စရာကောင်းတဲ့ လှုပ်ငန်းထဲမှာ
ပါဝင်နေရတာထက် နားဖာချေးကော်ပြီး ဘဝကို ဇာတ်မြုပ် ပစ်ရတာက ပိုပြီး
စိတ်ချမ်းသာလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒါပေါ့လေ လက်မြှောက်သွားတဲ့ လူတွေရဲ့ သွားရာလမ်းကို သွားပေတော့
မောင်မျိုးမြင့်ရေ”

ဟု ဆိုကာ..

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ စာထုပ်ကြီးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး လျှင် အခန်းတွင်းမှ ထွက်၍
သွားလေတော့၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဘိုးသူတော်ကြီးနှင့်လည်းကောင်း၊ ဘိန်းစားတွန်
ဟောင်းနှင့်လည်းကောင်း လမ်းခွဲခွဲလေတော့သတည်း။

အခန်း - ၁၅

သေမင်းနိုင်ငံမှပိုက်ဆံလာပေးသောဆားပုလင်းနှင်းမောင်

ကျွန်ုပ် (ပန်းချီဆရာ ကိုသက်နှင့်) သည် နားဖာချေး ကော်သည့် ကသည့်လူချောလေးမောင်မျိုးဖြင့် ပေးလိုက်သော စာအုပ်ကိုဖတ်ကြည့်ရာ အထက်ပါအတိုင်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ များ တွေ့ရှိရလေ၏။

စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဆိုရမည်ထက် ဦးနှောက်ခြောက် ဖွယ်ရာ ဟူ၍ဆိုလျှင် ပို၍မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ကသည့်လူချောကလေး ပေးလိုက်သည့် ပိတ်စအနီဖြင့် ထုပ်ပတ်ထားသော ဖြိုင်ဟောဝန်အတ္ထုပ္ပတ္တိကြီးဖတ်ပြီးနောက် တွေးတောငေးမောနေမိလေ၏။

ဘိုးသူတော်ကြီးကိုလည်း စိတ်ဝင်စား၍ နေမိလေ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်အား ဒုက္ခပေးခဲ့သော သေမင်းနိုင်ငံအသင်းသားတို့၏ အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားနေမိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ရာဇဝတ်အုပ် မောင်လှဖေနှင့်အတူ အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာလေ ၏။ ထိုသူအား ကျွန်ုပ်သည် ကောင်း စွာမှတ်မိ၍ နေပေသည်။ ထိုသူကား သေမင်းနိုင်ငံသုံး ပိုက်ဆံ အတွက် သေမင်းနိုင်ငံအသင်းသားများက ကျွန်ုပ်အားလိုက်၍ အန္တရာယ်ပေးနေစဉ်က...

“ကျုပ် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ပါ။ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သေမင်းနိုင်ငံပိုက်ဆံကို လိုချင်တဲ့လူတွေ လာရင် ကျုပ်ဆီကို လွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ ကျုပ်ဆီမှာ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်စမ်းပါ။”

ဟု တာဝန်ယူခဲ့သော စုံထောက်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုလှဖေနဲ့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်တို့ပါလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ကိုလှဖေက..

“သတင်းထူးလို့ လာတာ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုထူးတာလဲ ကိုလှဖေ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလျှင် ကိုလှဖေက..

“သေမင်းနိုင်ငံပိုက်ဆံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ဘိုးသူတော်ကြီးရော၊
ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းရော၊ ရှမ်းပြည်နယ်က မြိုင်ဟေဝန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရော၊
တခြား လူခြောက်ယောက်ကိုရော၊ ဟောဒီက ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်း
နှင်းမောင်က စစ်သူလျှို့ဝှက်နဲ့ ဖမ်းလိုက်ပြီ။ အဲဒီ အထဲမှာ သိမ်းနားကျွန်းက
ကျောက်စာဝန်ဟောင်း တစ်ဦးတောင် ပါသေးတယ်ဗျ”

“သူတို့အတ်ထုပ်ပတ်တိက...”

ဟု ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် က...

“နားကော်တဲ့ ကသည်းကလေးဆီက စာထုပ်ကြီးလား”

ဟု မေးလေ၏။

“အဲဒီ ကသည်းကလေး မောင်မျိုးမြင့်ဆိုတာက စစ်သူလျှို့ဝှက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်၊
လက်ဖက်တိုင် မင်းမောင်ဆိုတာပေါ့ ကိုသက်နှင်း”

ဟု ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က ဆက်၍ ရှင်းပြလေ၏။

“သူတို့ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ဖတ်ကြည့်တော့ အတော်ကို လျှို့ဝှက်ပြီး၊ အတော်ကို
ဆန်းကြယ်တာပဲ ကိုနှင်းမောင်။ လောက်ပညာတွေ၊ အသူ ရတာယံတုံတွေလည်း
ပါနေတယ်။ ဆန်းတာမှ သိပ်ကို ဆန်းတာပဲဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလိုက်ရာ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က
ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပြီးလျှင်...

“အဲဒါတွေက တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ လုပ်ကြံဖန်တီးထားတဲ့ မဟုတ်ကဟုတ်က
ဇာတ်လမ်းတွေ၊ ဒီကောင်တွေဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကို ဦးတည်နေတဲ့ နိုင်ငံရဲ့
စစ်သူလျှို့ဝှက်တွေ။ အဲဒီမှာသူတို့ရထားတဲ့ သတင်းတစ်ခုမှာ ပန်းချီဆရာ
သင်္ကန်းဆိုတာဟာ သူတို့ကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်းနေတဲ့လူလို့ သူတို့က
သတင်းရထားလေတော့ သည်းသည်းမမဲကြီး ခင်ဗျားနောက်ကို
လိုက်နေတာပေါ့ဗျာ။ ဒီအထဲ ခင်ဗျားလက်ထဲ မှာ သေမင်းနိုင်ငံသုံးပိုက်ဆံကလေး
တွေ့သွားတော့ ခင်ဗျားကို သိပ်ပြီးမျက်စိကျတာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး ကိုနှင်းမောင်ရယ်။ ဒီ သေမင်းနိုင်ငံ သုံး ပိုက်ဆံကလေးက
ဘယ့်နယ်ကနေ ကျုပ် ဆီရောက်လာပါလိမ့်”

“အဲဒီပိုက်ဆံကလေးတွေဟာ သူတို့အချင်းချင်း ဆက်သွယ်တဲ့ ဆက်သွယ်ရေး
အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းကလေးတွေဗျ။ ခင်ဗျားလက်ထဲကို အဲဒီ
ပိုက်ဆံကလေးထည့်ပေးလိုက်တာကတော့ ကျုပ်ပါပဲ။
ဗဟန်းထမင်းဆိုင်ကနေတစ်ဆင့် ထည့်ပေးလိုက်တာ။ ဒီအမှုကို ကျုပ်လိုက်နေတာ
ငါးနှစ်ရှိသွားပါပြီ”

“ဗျာ”

“ဒီလူတွေရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဥစ္စာစောင့် ဇာတ်လမ်းလိုလို၊
မှော်ဇာတ်လမ်းလိုလိုနဲ့ဗျာ။ အမှန် ကတော့ သူလျှို့ဝှက်ပါလား”

“ကမ္ဘာလှည့်ပြီး မျက်လှည့်ပြတဲ့ မှော်ဆရာဝိုက် ဖမ်းနေတဲ့ မျက်လှည့်ဆရာတွေဟာ
များသော အားဖြင့် သူလျှို့ဝှက်ဖြစ်နေတတ်တယ်ဗျ။ အခု ခင်ဗျားသိရတဲ့
ဇာတ်လမ်းကလည်း သူတို့လုပ်ကြံ ရေးသားထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ။ တကယ်
မဟုတ်ပါဘူး။ မြိုင်ဟေဝန်ဆိုတဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာတွေ့ခဲ့ ရတဲ့ အိမ်ကြီးက
ကောင်မလေးရယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ သတ်ပုတ်ခွဲတဲ့ လူဝကြီးရယ်ဟာလည်း သူလျှို့
တွေပဲဗျ”

“စိတ်ကူးတယ်ကောင်းပါလားဗျာ”

“တကယ်ကို တော်ပါပေတယ်။ သူတို့သတင်းရထားတဲ့ ပန်းချီဆရာသက်နှင်းဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ ပန်းချီဆရာယောင်ဆောင်ပြီး သက်နှင်း ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ သူတို့ရဲ့ ခြေလှမ်းကို စုံစမ်းဖူး ပါတယ်။ သစ်တောဝန်ထောက်သက်နှင်းအဖြစ် နဲ့လည်း စုံစမ်းဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား ကလည်း သစ်တောဝန်ထောက်ဘဝကထွက်ပြီး ပန်းချီဆရာလုပ်နေလေတော့ ခင်ဗျားနောက်ကို သူတို့က လိုက်နေတာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီအမှုကို ဘယ်လိုများ သဲလွန်စရာခဲပါလိမ့်”

ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်ရာ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုလှဖေက..

“ဟိုး.. ဟိုး.. အဲဒါကတော့ အခု ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါကိုနှင်းမောင်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး အိုင်ပီဦးအောင်သင်းက “သေသောသူသည် သုသာန် သို့ သွားသည်” ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ကိုနှင်းမောင် လိုက်ခဲ့တဲ့ ဟောသည့် မိုင်ဟေဝန်အမှုကြီးကို အသေးစိတ်ရေးနေလေရဲ့ဗျာ။ အဲဒီအမှုတွဲ မှတ် တမ်းကြီးပြီးမှပဲ ဖတ်ကြည့်ပေတော့”

ဟု ပြောလေ၏။

“တလောကတောင် ဆိတ်ဖွားဆိုတဲ့လူရဲ့ လက်ချက်နဲ့ ကိုမင်းမောင်တစ်ယောက် ဆေးရုံရောက် သလို့လို့၊ သေသလို့လို့ သတင်းထွက်လာပါသေးတယ်။ ဒါတွေဟာလည်း ကိုနှင်းမောင်ရဲ့ ထွင်လုံး တွေပဲလားဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ လွန်စွာခံ့ညား၍ လွန်စွာ မှလည်း အားကိုးဖွယ်ရာကောင်းလှသည့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင် က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

“ဘယ်လောက်ပဲ ရှုပ်ထွေးတဲ့ အမှုဖြစ်ပါစေဗျာ။ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ဆရာဆိတ်ဖွားပြောသလိုပါ ပဲ။ ပြီးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ”

ဟု ရယ်မောပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ မြိုင်ဟေဝန်၊ မြိုင်ဟေဝန် တော်တော်ကို ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များတဲ့
စစ်သူလျှို့ဝှက်တွေရဲ့ မြိုင်ဟေဝန်ပါတကား ဟု ရေခွတ်မလေတော့သတည်း။

သစ်ဗသေတ်တာ ကမ်မဿကာ

မင်းသိင်္ခိ